

Giới thiệu Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại

Convert: LavSnow@TTV.com

Biên tập: Phong Lin, Alice, nhóm dịch Người trăm tình

Fix: PhongUyen

Độ dài: Lời mở đầu + 72 chương

Lần đầu tiên gặp nhau là khi cô ấy bảy tuổi còn anh mười bốn. Cô là một cô nhóc bướng bỉnh và nghịch ngợm còn anh là chàng trai khôi ngô dịu hiền.

Lần thứ hai gặp lại là khi cô đã mười bốn còn anh hai mươi mốt. Năm tháng qua đi cô trở thành người thiếu nữ dịu dàng còn anh là cậu sinh viên tự lập chăm chỉ.

Lần trùng phùng tiếp theo, cô mà một trong những nhân viên ưu tú của công ty đầu tư Nhật Bản, còn anh vừa du học tại Nhật Bản trở về trở thành cấp trên của cô.

Cô bướng bỉnh cố chấp từng ấy năm để đợi anh, trong trái tim anh cũng đã sớm có hình bóng của cô gái nhỏ năm ấy.

Kiếp này, bọn họ gặp nhau rồi yêu nhau, có lẽ đã phải trải qua hàng nghìn năm trống chiều chuông sớm, đã phải trải qua hàng nghìn năm bên thanh đăng cổ Phật, tại hàng vạn năm tháng trên cánh đồng bát ngát, trải qua hàng vạn kiếp luân hồi chuyển thế mới có thể gặp được nhau.

Nhưng, ngọt ngào luôn luôn ngắn ngủi. Kiếp sau bọn họ gặp được nhau, yêu nhau, trải qua hàng tỉ năm ánh sáng để tận hưởng giây phút ngọt ngào và bi thương chỉ trong nháy mắt, nhưng cuối cùng chỉ là trong nháy mắt mà thôi...

Trên tận thiên đàng đến dưới suối vàng, đời này kiếp này, bọn họ có thể tiếp tục mối lương duyên kiếp trước hay không? Đời đời kiếp kiếp, ai trên lòng bàn tay ai, nở rộ như hoa?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Lời mở đầu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

--- *Thiên trường địa cửu địa cửu thiên trường, thiên hoang địa lão địa lão thiên hoang.*

Đời này kiếp này, liệu chúng tôi có thể tiếp tục duyên phận ở kiếp trước hay không.

Đời đời kiếp kiếp, ai trên lòng bàn tay ai, nở rộ như hoa?

Năm 1989, chúng tôi gặp nhau lần đầu. Năm đó tôi bảy tuổi, vì ăn vụng củ ấu sống mà té xuống sông, được Triển Tường cứu lên, tôi nhét đồng tiền “Cần Long thông báo” luôn được tôi cất giấu kỹ lưỡng vào lòng bàn tay Triển Tường.

Năm 1996, chúng tôi gặp nhau lần thứ hai. xuyên qua vùng rừng núi Dĩnh Thượng An Huy xanh biếc xinh đẹp, từ trong cổ áo của Triển Tường tôi kéo một sợi dây màu đỏ có luồn một đồng tiền, rồi đọc dòng chữ ở mặt trên: Cần Long thông báo(1).

(1) Đồng tiền “Cần Long thông báo”

Một câu “Tiểu Linh Từ, chú đợi con lớn lên” của Triển Tường đã khiến tôi bướng bỉnh đợi anh suốt chín năm, chín năm sau tại Trung Sơn, ngày du học trở về, anh nở nụ cười chuyên nghiệp ân cần hỏi thăm tôi. . . Trong sự vương vãi đau khổ, hiểu lầm vì xa cách nhiều năm, thế là tôi lựa chọn ra đi.

Trong thế sự luân hồi nhìn không thấu này, sẽ không nơi nào là không tương phùng được, tại vùng đất Lệ Giang thần bí và lãng mạn, bởi vì cơ duyên và sự trùng hợp đã định trước, tôi và Triển Tường hóa giải mọi đau khổ vì tình yêu mà xuất hiện, rồi cuộc cũng ở cạnh bên nhau.

Nhìn gương phấn hoa vàng, tôi điểm tô sắc thắm, cuối cùng cũng trở thành cô dâu xinh đẹp nhất của anh.

Thế nhưng, ngọt ngào luôn ngắn ngủi. Chúng tôi đến thế gian này gặp gỡ nhau, yêu thương nhau, trải qua hàng tỉ năm ánh sáng để cùng chung sống trong sự ngọt ngào và bi thương trong nháy mắt, nhưng cuối cùng cũng chỉ là nháy mắt mà thôi. . .

Là anh ở kiếp trước, khoác thêm áo cho em, chôn cất em.

Vì vậy kiếp này, nhìn gương phấn hoa vàng, em điểm tô sắc thắm.

Giá y đỏ thắm, khoác ở trên người, tay áo lại là màu trắng luyến tiếc.

Chỉ vì chờ anh đến, trở thành cô dâu xinh đẹp của anh.

Cho dù ngày tốt cảnh đẹp cũng không có tác dụng, lá cây xanh vẫn úa vàng.

Thời gian như dòng nước, mang đi tuổi thanh xuân để lại bóng dáng tình yêu của anh.

Khi tảng đá biết tương tư, em vẫn mang nỗi tâm sự kia.

Chỉ vì có anh, dù quá khứ tan vỡ, nhưng vẫn nuôi hy vọng.

Rốt cuộc gặp lại anh, bốn mắt nhìn nhau từ khoảng cách xa, dịu dàng thì thầm.

Em cười say ngọt ngào, theo anh đến ba vạn nơi, xin yên bình chớ đau thương.

Xin anh thường nhớ lại, lời hẹn thề yêu thương, mãi mãi không rời xa:

Thiên trường địa cửu địa cửu thiên trường, thiên hoang địa lão địa lão thiên hoang

Hôm nay là tiểu mãn(2)

(2) Tiểu mãn: Ngày 20, 21, 22 tháng 5

Ngày thu hoạch lúa mạch năm 1986, cô hai của tôi bị người ta lừa gạt bán đến một nơi tha hương đất khách. Nếu không phải vì chuyện này, tôi và Triển Tường cũng sẽ không gặp được nhau. Chúng tôi cũng sẽ như hàng vạn người không quen biết khác, sống dưới cùng một bầu trời, cho dù có gặp nhau thì cũng sẽ không nhận ra nhau.

Lúc mới quen Triển Tường, tôi chỉ mới bảy tuổi, người nhà của tôi bảo tôi gọi anh là chú. Nụ cười tươi ấm áp của anh nở rộ dưới bầu trời đầy sao của những ngày đầu mùa hạ trên mảnh đất ở phương nam vào năm 1989. Cô bé bướng bỉnh, tiếng nói lạnh lạnh ngân vang hát hí khúc(3) cho anh nghe: “Mục — Quê — nhà tôi ở — Sơn Đông. . .” Rồi dựa vào bờ vai vững chắc của anh ngủ thiếp đi.

(3) Hí khúc: tên gọi chung cho các loại hình sân khấu truyền thống Trung Quốc (hí là trò, khúc là các điệu hát); có nguồn gốc từ thời cổ đại; chủ yếu do ba hình thức nghệ thuật: ca múa dân gian, kể chuyện bằng lời có pha ca hát (nghệ thuật diễn xướng) và kịch hoạt kê hợp thành

Trùng phùng lần thứ hai, tôi mười bốn tuổi. Chàng thiếu niên nhỏ ngày ấy giờ đây đã trở thành một học sinh có gương mặt thanh tú, quần áo gọn gàng. Năm 1996, anh công tôi trên lưng đi xuyên qua rừng núi An Huy, tôi kéo trong cổ áo của anh ra một sợi dây đỏ, nhớ rõ chữ viết ở phía trên: Càn Long thông bảo.

Gặp thoáng qua nhau là vào lúc tôi hai mươi hai tuổi. Anh trở về từ một quốc gia khác, đó là vào thời điểm khủng hoảng dịch “SARS” tràn ngập vào năm 2004. Tại một thành phố Trung Sơn cổ hương của một vĩ nhân, nhưng chỉ vì tôi nghĩ một buổi sáng mà đã bỏ lỡ cơ hội gặp lại anh.

Chuyện xảy ra vào tết âm lịch năm mới, mùa xuân năm 2005, nụ cười tươi hồn nhiên của tôi cứng lại khi tôi bất giác nhìn thấy anh. Đúng lúc anh đang ân cần thăm hỏi đồng sự đứng kế bên tôi, tôi nhìn anh, rồi âm thầm rơi nước mắt trong không khí vui mừng ngày giăng đèn kết hoa.

Năm 2006, là năm bốn mạng(4) lần thứ hai trong cuộc đời của tôi. Ngày 28 tháng 3, cả người anh mang đậm nét phong trần, từ một quốc gia khác bay về, chúc mừng sinh nhật tôi.

(4) Năm bốn mạng: Năm tuổi

Năm mười bốn tuổi, tôi bước đến gần anh, muốn dựa vào người anh, nhưng anh lại đẩy tôi ra.

Năm hai mươi bốn tuổi, tôi trốn tránh anh, anh lại tìm đến nơi “Đàn ông dừng bước”(5) ôm tôi vào lòng.

(5) Chỉ những nơi chỉ dành cho phụ nữ tí như toilet nữ...

Năm 2007, tại thành phố Lệ Giang ở Vân Nam, chúng tôi cùng ngồi trên một con phố bốn bề vắng vẻ xem phụ nữ của dân tộc Nạp Tây nhảy múa. Nghe tiếng ca vang vọng bốn phía ở Thúc Hà, học viết chữ tượng hình độc nhất vô nhị trên thế giới lên nền cát trắng. Đi Thụy Lệ, anh mua một xâu chuỗi ngọc bích rất đắt tiền, đeo vào cổ tôi thay cho chiếc đồng tiền “Cần Long thông bảo” mà tôi vẫn luôn đeo ấy.

Năm 2008...

Năm 2009...

Đời này kiếp này, liệu chúng tôi có thể tiếp tục duyên phận ở kiếp trước hay không.

Đời đời kiếp kiếp, ai trên lòng bàn tay ai, nở rộ như hoa?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Năm 1988, đối với mấy ông bà cụ mà nói thì đó là một năm thiên tai không ngừng ở quê hương tôi. Đầu tiên là hạn hán trầm trọng, đến mùa thu hoạch lúa mạch lại mưa liên miên. Buổi sáng thì ánh mặt trời chiếu khắp mọi nơi, nhưng sau giữa trưa thì mưa to có thể ập đến bất kì lúc nào. Lúa mạch đang được phơi nắng không kịp gom lại, sau khi bị ngâm nước trong một thời gian dài thì mọc mầm trắng, còn một số ít được vãi dầu che phủ bốc mùi gay mũi như bánh mỳ thối bị mốc. Mẹ tôi cán thành mì sợi để vào trong nồi, chỉ quấy thìa nhẹ một cái thì đã bị đứt thành mấy đoạn. Mấy ông bà cụ nói: “Năm nay lại phải ăn lúa mạch mầm mốc.”

Vào một buổi chiều chạng vạng lúc bố mẹ đang thờ dài, trong nhà lại nghênh tiếp người cô hai đã xuất giá đến thôn ngoài của tôi. Cô bị đánh đến mặt mũi bầm dập, đây cũng không còn là chuyện mới mẻ gì nữa. Bởi vì cô tôi đã được gả đi hai năm mà vẫn không thể sinh con cho gia đình bên ấy nên họ thường xuyên dùng cái cờ đỏ để chửi rủa đánh đập cô tôi. Mỗi một lần như thế, cô hai chỉ biết chảy nước mắt, rồi mang theo vết thương về nhà mẹ đẻ. Ở lại mấy ngày, bên đó lại đến đón cô về. Ông nội tôi thì thường trầm mặc không nói gì, bởi vì trong suy nghĩ của ông luôn rất phong kiến, ông luôn cảm thấy chuyện con gái của mình không thể sinh con nối dõi cho nhà người ta là đã sai trước. Bà nội hiền lành yếu đuối lại chỉ có thể quay lưng làm ngơ gạt nước mắt. Chỉ có bố mẹ của tôi là nghiêm khắc đến chỉ trích người đó — Chú của tôi — Bảo họ phải cam đoan về sau tuyệt đối không được đánh người nữa, nhưng điều đó cũng không có tác dụng gì cả. Cô hai vẫn tiếp tục không sinh được con, rồi lại tiếp tục thường xuyên bị đánh, sau khi bị đánh thì tiếp tục về nhà mẹ đẻ lánh nạn, vài ngày sau đó lại bị đón về nhà. Vòng tuần hoàn đó đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của cô tôi.

Nhưng vào một ngày than vãn vì lúa mạch lên mốc nảy mầm như thế này, cô hai của tôi mang theo vết thương về nhà lại không giống như ngày thường. Lúc chạng vạng tối, cô nói lời tạm biệt với cả nhà, cô nói cô muốn về. Cô lấy một mớ tiền lẻ nhét vào túi áo của tôi, tôi nhìn thấy trong đôi mắt của cô phát ra ánh sáng rực rỡ khác hẳn với ngày thường. Chỉ là lúc đó tôi mới sáu tuổi nên vẫn không biết rõ đó là ánh mắt của sự tuyệt vọng. Người nhà đưa cô ra đến cửa, nhưng tuyệt đối lại không nghĩ rằng, lần đưa tiễn này lại đưa cô đến một vùng đất xa xăm lạ lẫm.

Vài ngày sau, chú đến nhà đón người mới biết được, cô hai căn bản không trở về bên đó. Sau đó, tất nhiên là ai nấy cũng vất vả đi tìm, âm ỉ một trận. Người trong thôn nói là bị người nhà của gã đàn ông đó hại, bọn họ sợ bị tuyệt hậu. Bố và chú của tôi dẫn theo hơn hai mươi người đàn ông chân tay khỏe mạnh đến bên thôn kia đòi người, nhà bên ấy nói là tự cô hai tôi tự đi, bởi vì cùng biến mất với cô hai còn có bốn mươi đồng. Do khóc quá nhiều nên mắt bà tôi gần như không nhìn thấy được gì nữa, nhưng cô hai tôi ra đi không hề để lại một chút dấu vết gì để có thể tìm ra. Từ đó, dần dà cô biến mất trong cuộc sống của chúng tôi.

Đó là một năm nổi buồn ảm đạm bao phủ. Năm ấy, người nông dân Trung Nguyên không thể nếm được món bánh bao trắng và mì sợi dài. Nỗi đau này dần dà ngấm ngấm khi lúa mạch sắc hương thay đổi kia dần dần vùi đi trong kho tích trữ. Khi tôi chấp tay gập gù đọc thuộc lòng [Sứ Hòa] trước mặt mọi người, khỏe mắt của bà tôi cũng hiện lên ý cười nhàn nhạt. Vậy là một mùa lúa mạch mới lại đến.

Năm 1989 là năm lúa mạch được mùa, hạt lúa no tròn, sản lượng khả quan. Trải qua một mùa lúa mạch dưới ánh nắng chói chang, da của tôi đỏ thẫm do phơi nắng. Ngày nghỉ thu hoạch lúa mạch đã qua từ rất lâu, vậy mà tâm trạng của tôi vẫn chưa khôi phục lại. Hơn nữa tôi vốn không thích học hành. Bố mẹ lại muốn con gái hóa phượng nên dù biết tôi căm thù học hành đến tận xương tủy họ vẫn ngày ngày đưa tôi đến tận phòng học trong trường như thường lệ. Trong mắt bọn họ, bước vào ngưỡng cửa đại học là con đường duy nhất thoát khỏi nghề nông. Bọn họ hy vọng đời sau của mình sẽ không phải dựa vào thu hoạch mà sống qua ngày, không phải để mồ hôi tưới xuống tám hướng ba mẫu đất, bọn họ cố chấp cho rằng tôi là thiên tài đọc sách. Cho nên tôi lại một lần rồi một lần bị bố bắt ép kéo đến phòng học của trường, rồi tôi lại một lần rồi một lần sau khi ông đi chuồn ra khỏi trường học. Có đôi khi bị bố phát hiện, tôi lại dờ ra vẻ mặt nhăn nhó đủ kiểu, mỗi lần như thế bố tôi chỉ còn nước đau lòng nói rằng: “Rốt cuộc con muốn thế nào, Tiểu Linh Từ không nghe lời này!”

Tên tôi không phải là Tiểu Linh Từ. Tiểu Linh Từ là cách gọi chung dành cho những cô gái ở quê hương tôi. Tôi tên Hạ Linh Kiều, cái tên đa dạng nét bút này là chính là do một người ông làm quan nhỏ trong trấn đặt cho tôi. Tôi không thích đọc sách, cũng không thích cái tên khó viết ra này, hơn nữa tôi căn bản không học viết được chữ “Kiều” này. Bia ngoài sách vở, cái tên trên sách bài tập, tất cả đều là do mẹ tôi viết hộ lên đó.

Tôi không thích nhất là đến lớp, tâm nguyện lớn nhất của tôi là mau mau đến kỳ nghỉ đi. Học sinh ở nông thôn một năm có bốn kỳ nghỉ: Nghỉ đông và nghỉ hè, nghỉ vụ thu và nghỉ vào mùa thu hoạch lúa mạch. Giáo viên dạy học cũng là người có ruộng đất, cho nên vào mùa lúa công trường cũng được đóng kín trong trạng thái vui vẻ, dù sao phải đảm bảo đất đai thu hoạch hoa màu mới là điều quan trọng nhất trong cuộc sống của người nông dân.

Nghỉ phép càng nhiều càng tốt nha! Không cần để ý đến tiếng chuông báo hiệu vào lớp thúc giục, có thể chơi đùa thoải mái. Nhảy ô, nhặt đá, tháo sợi dây người ta cột trên cây xuống để chơi nhảy dây, vĩnh viễn không biết mệt mỏi. Leo cây đu đưa với bọn con trai, bắn bi, thậm chí là đánh nhau. Điều duy nhất khiến tôi sợ chính là không dám xuống sông. Tôi sợ nước, bẩm sinh đã sợ nó.

Vào một lần tôi mãi chơi đùa đến chập tối mới chạy về nhà, thì bất ngờ phát hiện ông bà nội tôi đang ngồi trên giường của chính mình, bố mẹ ngồi trên ghế dựa ở đối diện, bốn người đều cúi thấp đầu, im lặng không nói gì. Tôi đứng tựa người vào thành cửa, chờ đợi sự tra hỏi như thường lệ của bố mẹ, dù sao tôi cũng không sợ chuyện này. Ấy thế mà không có, bố mẹ chỉ nhìn tôi từ phía xa xa rồi chuyển tầm mắt sang nơi khác, tiếp tục trầm mặc. Tôi đề cập xuống, bước vào bếp lục com thừa để ăn, dùng thìa và hai ba lần rồi nuốt vào bụng. Lúc tôi trở lại nhà chính thì bọn họ vẫn cúi thấp đầu trầm mặc như cũ, tuy rằng tôi hiếu kỳ, nhưng con buồn ngủ ập đến, chờ cho đến khi tôi leo lên chiếc giường nhỏ chuẩn bị đi ngủ thì mơ mơ màng màng nghe mẹ nói: “Mẹ, mẹ cũng đừng mong đợi quá, để hai ngày tới con hỏi thăm chính xác, rồi sẽ cùng Ngọc Linh xuống An Huy xem thử.”

Vào một ngày không lâu sau đó, tôi tan học về nhà, thấy mẹ đang sửa soạn hành lý. Từ trước đến nay, nơi mà mẹ đi xa nhất chính là nhà di cả trong trấn, nhưng ngay cả đến nhà di cả cũng chỉ mang theo ít bột mì, khoai lang, một vài thổ sản linh tinh, đâu cần sửa soạn quần áo đâu! Tôi đeo cặp trên lưng đi theo mẹ từ phòng tây sang phòng đông, lại từ phòng đông đến nhà chính. Mẹ nhìn tôi một cái, lau bụi đất trên mặt tôi. Tôi hỏi mẹ đi đâu thế? Mẹ nói mẹ đi An Huy. Tôi hỏi đi An Huy làm gì? Mẹ nói đi tìm cô hai.

Cô hai, tôi nhớ lại người phụ nữ được tôi gọi là cô hai đó. Nhớ lại người phụ nữ thường hay bị đánh đến mức mặt mũi sưng phù rồi chạy tìm nơi che chở. Nghĩ đến cô đôi xử tốt với tôi, mẹ thường nói, cô hai thật sự rất thân thiết với tôi. Tuy rằng còn nhỏ, nhưng tôi cũng có thể cảm nhận được tình yêu thương mà cô dành cho tôi. Nhớ đến dáng vẻ và ánh mắt tuyệt vọng khi cô ra đi vào năm ngoái.

Mẹ nói bây giờ đã có tin chính xác, có một người phụ nữ họ Đinh ở thôn khác lừa bán cô tôi đến An Huy. Bây giờ đã có địa chỉ, ông nội con nói mẹ đến đó dẫn cô về.

An Huy ở đâu?

An Huy. Đôi tay đang xếp đồ của mẹ sững lại, suy nghĩ một lúc rồi nói: An Huy nằm ở phía nam Hà Nam, nhưng rất xa, phải ngồi xe lửa mới có thể đến đó được.

Vậy tôi cũng muốn đi!

Mẹ lại bắt đầu vội vàng thu dọn, vẫn không quay đầu lại rồi nói tôi đi làm gì? Con nên ở nhà! Mẹ đi với cô ba con rồi.

Đừng một cái, tôi nằm vạ trên mặt đất, dùng bàn tay bần bần rít rít xoa mắt, gào to oa oa bảo muốn đi, muốn đi An Huy!

Mẹ không để ý đến tôi đang khóc rống, cứ thản nhiên làm việc. Nhưng đó là lần cố chấp bướng bỉnh nhất từ khi tôi lọt lòng đến nay. Tôi vẫn cứ nằm trên mặt đất, không để ý đến việc bố đang vung vung chiếc giày vải, không để ý đến mẹ đang tóm lấy lỗ tai đến ửng đỏ, vẫn cứ gào khóc, khóc khô cả cổ họng, phát ra tiếng vang như cái chiêng bị hư.

Đến gần nửa đêm bố nói: “Đừng để ý đến nó, khóc mệt tự nhiên sẽ ngủ thôi!”

Thế là bọn họ đều đi ngủ, tắt đèn, ánh trăng sáng ngời chiếu vào, rọi lên nền đất se lạnh, nhưng tôi lại vô cùng bướng bỉnh kiên trì. Lúc sáng sớm, mẹ bước đến, mặt mũi nói nếu con muốn đi An Huy thì phải nghe lời đó.

Tôi trở mình rồi bật dậy, nói vâng vâng, chữ vâng còn chưa nói xong, tôi đã ngã vào vòng tay mẹ ngủ say sưa.

Triển Tường, sự kiên trì lần đầu tiên trong đời của em đôi lấy cơ hội được gặp anh. Có lẽ trước kia đã trải qua mấy ngàn năm luân hồi trong lục đạo, nên chúng ta mới có thể quen biết nhau trong kiếp này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Kỳ nghỉ hè năm 1989 vẫn chưa đến, tôi lại bắt đầu không đến trường. Tôi bắt chước mẹ thu xếp mớ quần áo ít ỏi của mình, chuẩn bị đến nơi có tên gọi là Đình Thượng An Huy ấy. Vào buổi tối trước khi đi, mẹ đến kiểm tra túi đồ của tôi, mấy giàn nã, viên cò sù, vài miếng đồng tiền mà tôi đã bỏ vào mẹ đều lấy ra hết. Tôi bĩu môi không dám lên tiếng, chậm rãi đi đến chỗ mấy miếng đồng tiền lẫn lộn kia, lại chậm rãi ngồi xuống, thò tay ra phía sau lưng nhanh chóng lượm mấy đồng tiền rồi giấu trong lòng bàn tay.

Vừa mới rạng sáng ngày hôm sau, mẹ, cô ba và tôi khởi hành đi An Huy. Bỏ và các chú chạy một chiếc xe ba bánh đưa chúng tôi ra ngoài trấn ngồi xe ô tô. Trước khi đi, bà nội lau nước mắt giàn giụa, kéo khung xe ba bánh không chịu buông tay, cứ hết lần này đến lần nọ dặn dò mẹ và cô ba tôi: “Mẹ con Hôi, Ngọc nhi, hai con nhất định phải dẫn Linh nhi về nhà nha con!” Thế là mẹ và cô ba lại hết lần này đến lần khác đáp lời: “Mẹ cứ yên tâm, cứ yên tâm đi ạ!”

Thế là chúng tôi đi An Huy. Đình Thượng An Huy. Một nơi hoàn toàn xa lạ. Nhà của cô hai. Nơi mà Triển Tường sinh sống.

Nơi đó cũng không dễ tìm. Mẹ phải hỏi rất nhiều người mới có thể lần ra được trấn đó, lại hỏi rất nhiều người mới có thể tìm đến thôn đó, mãi cho đến khi tìm đến nhà của cô hai thì đã là đêm khuya. Kêu công, tôi thấy được người phụ nữ một năm không gặp nhưng nét mặt không hề thay đổi — Cô hai của tôi. Mẹ, cô ba nương theo ánh trăng nhìn cô hai tí mỉ, cô hai cũng cẩn thận quan sát mấy vị khách không mời mà đến trước mắt. Sau đó, liền kêu lên một tiếng kinh thiên động địa: “Trời ơi chị dâu! Trời ơi Ngọc nhi!” Mẹ đáp lại một tiếng, đó cũng là một tiếng kinh thiên động địa: “Em gái của tôi!”, chờ cho đến khi cô hai gọi ra tiếng “chị” thì thực sự đã kinh động đất trời, ngoài sân xôn xao, có rất nhiều người chạy ra khỏi nhà, nam có, nữ có, lớn có, nhỏ có. Đều mở to hai mắt nhìn chúng tôi. Tôi cũng mở to hai mắt nhìn lại bọn họ.

Quan sát, hỏi thăm giới thiệu, trò chuyện, tiến vào nhà. Cô hai nắm lấy tay tôi kéo đi, tôi mơ mơ màng màng đi theo cô. Một người đàn ông tầm ba mươi tuổi gọi mẹ tôi là chị dâu, đó chính là chú mới của tôi, chú ấy cho tôi rất nhiều trái cây. Hai người phụ nữ trong nhà cô cả xuống bếp nấu cơm, có mấy đứa nhóc vây quanh bên cạnh tôi, ngưỡng mộ nhìn trái cây trong tay tôi. Chú cũng cho bọn họ mỗi người một ít, cho đến một thiếu niên trẻ tuổi thì người đó không nhận, duỗi tay ra phía sau nói: “Cho em ấy ăn đi! Em không ăn.” Chú liền cười nói: “Em phải gọi là cháu mới đúng! Con bé không phải em gái dâu!” Chàng thiếu niên đỏ mặt, đi ra phía ngoài đứng.

Chú không ngừng bảo tôi ăn đi ăn đi, tôi ním môi không nói chuyện, trong lòng rất muốn ăn, nhưng vì hai tay đều phải cầm trái cây nên đầu còn tay trống, điều đó khiến tôi hơi ngượng ngùng. Gục đầu xuống, nhìn hai chân bé tẹo của mình đang run run. Mẹ, cô hai, cô ba đều khóc kể lại chuyện xưa. Hai người phụ nữ kia cuối cùng cũng làm cơm xong, vẫn chưa bung vào nhà đã ngửi thấy mùi thơm. Tôi hơi sợ hãi ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu của những em nhỏ nhìn đến ánh trăng ngoài sân. Thực sự thơm quá, cơm ngon, nhưng không phải là mùi thơm của bột bánh bao. Tầm mắt hơi dời xuống, tôi thấy trong mắt thiếu niên không ăn trái cây kia tràn ngập ý cười.

Com mang đến. Bày ra đầy bát, một hạt rồi một hạt, trông rất đẹp mắt. Cô hai nói là com, ở quê hương chúng tôi không có.

Mẹ đứng lên, kéo tay hai người phụ nữ nấu cơm nói một vài lời cảm ơn, từ túi đồ mang theo, mẹ lấy ra hai chiếc chăn mới, tặng mỗi người một chiếc. Hai người phụ nữ càng thêm vui mừng, miệng nói lời khách sáo, nhưng ngón tay đã vuốt ve thử chất liệu. Mẹ lại lấy ra một túi kẹo lớn, phát cho mấy đứa trẻ đứng ở cửa, bọn nhóc đó cầm lấy quà tặng của mình xong rồi thỏa mãn trở về phòng ngủ. Thiếu niên đó lần này không từ chối, nhưng anh ấy cũng không giống mấy đứa trẻ khác cầm lên là đi ngay, mà lại ngồi trên một tảng đá lớn trong sân.

Tôi bình sinh lần đầu tiên ăn com, ăn thật sự hơi khó khăn. Không thể sử dụng thành thạo công dụng tuyệt vời của đôi đũa, com rơi xuống bàn, mặt đất. Mọi người không rảnh để ý đến tôi, bọn họ có rất nhiều lời muốn nói, chuyện muốn kể. Ăn một lúc, tôi trượt chân xuống khỏi ghế dựa, chạy ra ngoài sân đến cạnh thiếu niên kia.

Anh thấy tôi đến, xê dịch thân người. Tôi đứng đối diện với anh, không nói chuyện, như kẻ trộm dõng nhìn anh. Anh lại cười, bỏ kẹo vào tay tôi. Tôi men theo người anh ngồi xuống. Lại dựa vào cánh tay anh ngủ.

Đó là lần đầu tiên tôi và Triển Tường gặp nhau. Một đêm đầu mùa hè năm 1989, gió hơi se lạnh, có ánh trăng nhàn nhạt, có tiếng ếch kêu từ xa truyền đến, có tiếng kêu chiêm chiếp của côn trùng trong bụi cỏ, nụ cười tươi rưng động lòng người nhất của anh khiến tôi an tâm. Tôi nhỏ bé ngồi ngủ say bên cạnh anh. Khăng khăng một mực như thế, vô ưu vô lo như thế, toàn tâm toàn ý như thế.

Về sau, tôi nghe được một khúc ca, lời ca là: Nếu như không gặp được anh, tôi sẽ ở nơi nào. Ngày qua ngày trải qua như thế nào, có thể có cuộc sống ngọt ngào như mật... Tôi thường bắt đầu đi tìm thấy thương cảm trong khúc hát, rồi lệ rơi đầy mặt.

Triển Tường, nếu như không gặp được anh, em sẽ ở đâu? Ngày qua ngày như thế nào, cuộc sống tuổi thanh xuân sẽ có dáng vẻ ra sao. Nếu không gặp được em, anh sẽ như thế nào? A! Nhưng trên thế gian này, tất cả đều đã được định trước. Sao lại có nhiều “nếu như” thế được!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tôi ngủ đến tận giữa trưa ngày hôm sau mới thức giấc. Vừa mở mắt ra tôi đã phát hiện nơi này khác xa quê hương của tôi đến thế. Nhà của người Trung Nguyên có ngói đỏ gạch xanh, ở đây thì lại không thấy, nhà ở đây được xây dựng bằng những tảng đá lớn. Có một cái sân thật rộng, có hai ngôi nhà hai tầng song song nhau, mỗi một căn nhà trên dưới đều có ba phòng, (sau này tôi mới biết vốn dĩ đó là hai cái sân, vách ngăn giữa bị vỡ đi, cho nên nó mới trở thành một cái sân thật lớn).

Tôi thức dậy, rồi đi ra ngoài với hai bím tóc rối bù như sừng dê, mẹ thấy tôi như thế nên lập tức lại kéo tôi về phòng, lau sạch mặt của tôi, chải tóc lại cho tôi, cột dây giày sandal cho tôi, thay cho tôi một bộ váy mới tinh tươm rồi dẫn tôi ra ngoài.

Trong sân đã có rất nhiều người đang đứng, tôi nghe theo lời mẹ dặn gọi dựng, bác gái, bác trai, anh họ, chị họ, cuối cùng, tôi đi đến chỗ cạnh thiếu niên đó, một tay mẹ kéo tôi, tay còn lại vuốt đầu anh, bà mỉm cười nói: “Theo thứ bậc trong nhà, con gọi Triền Tường là chú đi!” Thiếu niên đó lại đỏ mặt, đó là đáng về ngược ngược, mẹ luôn nói tôi không hề biết ngược ngược là gì, không ra đáng của một cô gái. Thấy anh như vậy tôi trái ngược lại có ý nghĩ trêu chọc anh: “Chú! Chú! Chú!” Tôi gọi rất lớn và rõ ràng. Khiến ai nấy đều bật cười, chàng thiếu niên đó — Chú của tôi — Chàng thiếu niên Triền Tường mặt càng đỏ hơn, đứng ở bên đó không biết làm thế nào, đón nhận ánh mắt hơi mang vẻ khiêu khích trêu chọc của tôi.

Cô hai kéo tôi vào lòng, nói: “Linh Hội đã cao lên nhiều rồi đấy!”

Tôi nói: “Cô ơi, con đã bảy tuổi rồi, như thế này chỉ cao hơi có một tí thôi, vẫn còn thấp đấy!”

Tất cả mọi người đều cười, cô hai lại nói: “Vậy con nói xem, cao đến đâu mới tính là cao?”

Tôi ra dáng đang suy nghĩ nghiêm túc, ngón tay bỗng nhiên chỉ đến hướng Triền Tường, nói: “Cao như chú ấy vậy!”

Chú lại nói: “Tiểu Tường năm nay mười bốn tuổi rồi đấy! Tiểu Linh Từ chỉ mới có bảy tuổi đã muốn cao như vậy rồi à?!”

Tôi lại xoay về phía cô hai hỏi: “Tại sao lại gọi con là Tiểu Linh Từ?”

Mọi người lại cười ồ lên, cô hai nói: “Thương con đấy, thương con cho nên mới gọi con là Tiểu Linh Từ!”

Chung sống cùng những ngày sau đó, tôi có mới có thể hiểu rõ ở đây Tiểu X Từ là cách gọi mà những người lớn nơi đây thể hiện sự yêu thương.

Ăn cơm xong, những đứa trẻ tới hôm qua đều đi học hết, trong sân bỗng chốc vắng vẻ đi rất nhiều. Mọi người trong nhà kéo nhau nói chuyện gia đình, nói về bố mẹ trong nhà, trong thôn lại có thêm vài miếng ăn nữa, thu hoạch ruộng đất, nuôi trâu dê gà vịt. Nói một lúc, cô hai và cô ba lại khóc, sau đó là một màn khuyen nhủ. Hai người phụ nữ nấu cơm đều nói: “Bây giờ thì tốt rồi, biết nơi ở, nhận người quen, sau này xem như là thân thích, thường xuyên qua lại, lui tới nhiều hơn, đây là chuyện tốt, chuyện tốt!”

Tôi không hiểu vì sao họ lại khóc, cũng không hiểu kỳ xem bọn họ nói gì, tôi đi thẳng ra sân lớn dạo quanh. Hoàn cảnh xa lạ mang đến cho tôi một cảm giác mới mẻ to lớn, tôi bước vào từng căn phòng, nhìn hình vẽ trên tường, lối bài trí trong nhà, mấy đồ vật gì đó trong. Tất cả những thứ này, tôi chưa từng gặp qua, tôi cũng tràn trề sức lực đi tìm hiểu từng cái một.

Lúc chạng vạng, tôi lại thấy thiếu niên mà tôi gọi là chú kia, trên lưng anh đeo cặp, dắt theo một con trâu về. Anh cột trâu lại, để cặp sách xuống rồi liền bước đến nhà bếp châm củi nhóm lửa, anh ngồi xếp bằng rửa chén, rồi lại mang cơm và thức ăn lên. Tôi ngồi vào vị trí ngày hôm qua, lại thấy rõ cơm trắng tinh, chỉ khác là hôm nay không đặt đĩa lên mặt trên của chén nữa mà thay vào đó lại một chiếc muông nhỏ. So với ngày hôm qua, thì thức ăn hôm nay thịnh soạn hơn rất nhiều, trên bàn được bày biện rất nhiều đĩa. Những đứa trẻ khác không bước đến. Kể cả Triền Tường. Tôi là khách, cho nên là đĩa nhóc duy nhất được ngồi vào bàn ăn cơm.

Bọn họ nói rất nhiều câu tôi nghe mà không tài nào hiểu được, bởi vì quá khác biệt so với thứ ngôn ngữ quen thuộc của tôi, một lý do khác là có những lời nói quá sâu xa. Nhưng đôi lúc tôi cũng hiểu được đại khái, tôi biết hai người đàn ông đối diện là anh cả và anh hai của dựng, hai người phụ nữ nấu cơm là chị dâu cả và chị dâu thứ hai của dựng, Triền Tường là em trai của họ, bố mẹ của họ đều đã không còn. Cho nên, tôi phải gọi anh là chú. Cho nên, tôi không phải là em họ của anh.

Hôm thứ ba ở đó là vào cuối tuần, buổi chiều không cần đến trường, cô hai cho tôi đi chơi với mấy nhóm trẻ con trong nhà, nhưng bọn chúng lại không có ý hòa nhập với tôi nên nói bằng thứ “Tiếng phổ thông” cứng nhắc. Bọn chúng chơi trò mà tôi nhìn không hiểu được, ngay cả mẹ cũng không chú ý đến tôi. Tôi lên đi ra cửa chính, bên ngoài cửa chính là một bờ đê dọc theo một cái ao, trong ao có một ít cây cỏ, hai bên bờ đê trồng cây cối, có một hai người phụ nữ ngồi dưới gốc cây hóng mát, lúc tôi đi qua bọn họ dừng động tác quạt khăn trên tay rồi quan sát tôi.

Tôi đi thẳng về phía trước, đi đến chỗ có cây cỏ nhiều nhất trong ao. Ở quê tôi chỉ có một con sông, hai bên bờ sông có rất nhiều cây cỏ tươi tốt, bị người chần cừ cắt đi rồi lại mọc lên, mấy cây cỏ đó không có sức hấp dẫn đối với tôi. Nhưng mà, trong cái ao này, lại không phải là cây cỏ, nó nhất định mà một thứ có thể ăn được. Trong lòng nghĩ như thế, tôi vô cùng kiên định bước xuống ven ao, tìm một nơi có thể đứng vững, rồi duỗi tay vớt những lá cây xanh, thân cây đỏ lên. Cánh tay tôi quá ngắn, vói không tới được. Tôi nhìn xung quanh bốn phía, không có ai cả, thế là tôi vén váy trèo lên một thân cây. Tôi vốn định chiết một nhánh cây nhỏ, nhưng không nghĩ là nhánh cây đó dẻo dai vượt quá sức tưởng tượng của tôi, làm thế nào cũng không chiết đi được, tôi hơi nhụt chí bỏ xuống. Ngồi bên cạnh ao nhìn những bông hoa màu vàng tươi đẹp đến gần người. Tôi không đành lòng buông tha như thế, thế là tôi duỗi tay một lần nữa, đưa tay đến những bông hoa hấp dẫn tôi cũng như những con chuồn chuồn đậu trên đó.

Sau đó tôi liền rơi xuống nước, một tiếng “tôm” vang lên, ngay cả tôi cũng nghe thấy được. Hai tay hai chân tôi cứ quơ loạn đập phình phịch, thân thể không nổi lên được mà ngược lại còn bị mấy cái dây leo quấn lấy. Tôi không thể hô ra tiếng, cái miệng nhỏ của tôi bị nước ủa vào, uống vào từng ngụm từng ngụm nước bẩn, trong đầu tôi nghĩ đến toàn là mẹ. Thời gian rất ngắn mà đã tiêu hao toàn bộ sức lực của tôi. Lúc đó tôi còn không biết chết là gì, chỉ nghĩ bị mẹ phát hiện sẽ bị đánh. Tiếp theo, có một bàn tay nín tôi lên.

Triển Tường cứu tôi. Anh ấn vào bụng tôi, tôi nôn ra rất nhiều nước. Mất cá chân và cổ tay tôi đều trầy da do bị dây leo quấn, tôi đáng thương nhìn anh. Anh xé một trang giấy trong quyển vở lau máu trên vết thương cho tôi.

Ngày hôm đó, mãi cho đến khi vấy khô hẳn Triển Tường mới kéo tôi về nhà. Tôi xin anh đừng nói cho mẹ biết, anh nói được, nhưng từ nay về sau tôi không được xuống nước nữa. Tôi nói vốn dĩ tôi không định xuống nước, mà chỉ là muốn hái mấy bông hoa nhỏ mà thôi. Anh nói những bông hoa đó sẽ trở thành củ ấu, nếu hái đi sẽ không trở lại nữa. Củ ấu. Tôi đọc thầm trong lòng, nó có ăn được không? Ăn nó có ngon không?

Cô hai đứng đón ở cửa, mẹ phát hiện ra vết thương của tôi, gọi tôi lại hỏi thăm, tôi nói chủ kéo tôi chạy nhanh quá nên ngã sắp xuống. Mẹ nói: “Gọi chú thần thiết quả nhì, không biết còn cho rằng là chủ ruột của tôi thật!”

Tôi về phòng mở túi đồ của mình ra, lục tìm ra hai đồng tiền, tôi nắm chặt chúng trong lòng bàn tay. Sau đó tôi chuồn nhanh đến phòng của Triển Tường, anh đang đùa bút chì, tôi bước đến cạnh anh, trong tay nắm chặt một đồng tiền, tôi nói: “Cho này.”

Anh nhận lấy, đọc dòng chữ trên đó: “Cần Long thông bảo.”

Triển Tường, vào năm em bảy tuổi, anh đã cứu sinh mệnh của em, anh trở thành ân nhân cứu mạng của em. Nhưng, anh hãy nói cho em biết, khi em rơi xuống vòng xoáy tình yêu mạnh mẽ như cỏ cây sinh trưởng sau cơn mưa, liệu anh sẽ cứu em nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Lần đầu tiên đến An Huy, chúng tôi ở lại đó một tháng.

Ý kiến của mẹ và ông bà nội hoàn toàn không thống nhất: Lúc đến đây, bà nội nhất quyết muốn mẹ dẫn cô hai về nhà, nhưng sau khi đến đây, nhìn cuộc sống của cô lúc này, mẹ cảm thấy cô hai ở đây thật sự rất tốt, ông chồng bạo lực của cô ở quê cũng đã tái hôn, hướng chỉ cô hai hài lòng với cuộc sống hiện tại, có chết cũng không chịu trở về, thà rằng sống ở đây. Chú mới nói không sinh con cũng không sao cả, chú có thể xin một đứa trẻ về nuôi.

Mẹ viết thư về nhà, kể tình hình cụ thể cho bà nội và xin ý kiến của bà. Gửi thư, đợi thư, nhận thư, bà nội nhận người thân thích này. (Chỉ là cô hai vẫn không cho về, nói đã một năm không gặp, dù thế nào cũng phải ở thêm vài ngày). Thế là cứ ở lại như vậy, tôi thì chan chứa niềm vui.

Trong kỳ nghỉ hè, Triển Tường là người duy nhất chơi với tôi. Lúc nào anh cũng dẫn tôi theo, cuối cùng tôi cũng ăn thử được củ ấu, vừa ngọt lại mịn như phấn, một củ rồi lại một củ, nó có rất nhiều sừng nhọn, đâm vào tay khiến tôi đau. Cho nên Triển Tường luôn cầm nó, lúc tôi muốn ăn thì cứ nói. Trước tiên anh sẽ dùng răng cắn nhẹ một củ ấu, lại dùng tay tách chúng ra, lấy thịt ấu bên trong cho vào miệng tôi. Thông thường tôi ăn nhanh hơn anh bóc, tôi tha thiết mong chờ nhìn tay anh bị sừng nhọn của củ ấu đâm trúng chảy cả máu, tôi sợ anh sẽ dùng lại. Anh liền cười nói: “Cháu phải tên Củ Ấu mới đúng!”

Anh lên núi cắt cỏ, tôi mặc một bộ váy màu đỏ, lúc mặt trời lặn tôi đứng cạnh đồng cỏ khô cao cao chờ anh về, trông ngóng anh mang một món mới lạ từ trên núi về cho tôi. Mấy đứa trẻ đến gây bím tóc của tôi, lấy chuồn chuồn bắt được trong lưới cột vào dây thun cột tóc của tôi. Cho dù người lớn trong nhà đã liên tiếp dạy bảo bọn chúng phải chăm sóc vị khách nhỏ từ xa đến là tôi đây, nhưng bọn chúng vẫn nghĩ ra rất nhiều cách tiếp tục trêu chọc tôi, hơn nữa càng lúc càng hăng. Bọn chúng gọi một con chó, hướng về chỗ tôi sủa “Wau wau”, thấy tôi nước mắt lưng tròng thét chói tai, bọn chúng cười lớn. Tôi đành đứng lì ra đó, lại nghe được một tiếng huýt, con chó ấy liền chạy đi. Triển Tường vác đầy cỏ trên lưng bước đến, mấy đứa trẻ đó chạy đi hết. Anh ngồi xuống trước mặt tôi, tháo chuồn chuồn trên tóc tôi xuống, cột tóc lại cho tôi một lần nữa rồi kéo tay tôi về nhà.

Hiếm khi thấy anh ngồi, tôi đứng trước mặt anh diễn vai Mộc Quế Anh không phù hợp với tôi chút nào, kéo anh lại gần nhờ giọng hát khúc ca địa phương: “Ba tiếng pháo ngoài công, giống như tiếng sét. Trong Thiên Ba Phủ, ta – Bê tôi bảo vệ đất nước – đi tới đi lui. Đầu đội kim quan, chừa hai lán tóc mai. Áo giáp năm xưa, ta mặc trên người. . . Con ta gào khóc tại quê nhà, nước mắt rơi, trên võ đài có những trung lương thân tốt và xấu..” Anh nhìn tôi vung tay múa chân, nở nụ cười, rồi cũng nhiệt liệt vỗ tay tán thưởng.

Tôi xoay người một cái, lại hóa thân thành tiểu thư khuê các hào phú hát: “Châu Phụng Liên ta ngồi trong kiệu, dáng vẻ dịu dàng hơn hờ..” Anh nhìn tôi nở nụ cười càng tươi hơn, vẫn không quên trêu chọc tôi: “Tiểu Linh Từ ngồi kiệu hoa rồi!” Sau đó lại đọc [Trường Can Hành] của Lý Bạch:

“Khi tóc vừa buông trần

Hái hoa trước cổng chơi

Chàng cười ngựa tre đến

Quanh giường tung trái mai

Trường Can cùng chung xóm

Cả hai đều thơ ngây”

(Bản dịch của Trần Trọng San.)

Đến vườn tưới rau, tôi luôn muốn ăn đủ thứ, cà tươi, đậu tươi, dưa chuột non luôn làm cho tôi chảy nước bọt, anh thì lúc nào cũng chiều theo ý tôi. Có lúc cảm thán như bà cụ non: “Chỗ của chú vui hơn chỗ cháu nhiều lắm!” Triền Tường liền sẽ ngừng gánh nước, chuyển tầm mắt từ nơi vườn rau xanh mướt về phương xa, anh trầm giọng nói: “Chú cũng sẽ không ở đây mãi. Sau này, chú sẽ đi lên đại học, cháu cũng phải học lên đại học đó.” Tôi không nói gì cả, chỉ ngồi cắn dưa chuột non giòn giòn, vị tươi ngọt thấm vào tận tim gan. Anh làm khung cố định cho dây leo bò lên, tôi truyền dây thừng cho anh. Có lúc nhìn thấy trán anh lấm tấm mồ hôi cũng sẽ chạy qua giúp, nhưng tay lại bị cây dưa chuột đâm vào, hoặc là chân bị cây đâm trầy da. Tay anh nâng cổ tay tôi lên, tay còn lại kia múc nước sạch cẩn thận rửa vết thương cho tôi. Có lúc anh sẽ cười nói: “Cháu chỉ biết làm rối hơn thôi, càng giúp càng rối.” Mắt anh phát ra ánh sáng long lanh sáng ngời.

Lúc anh đọc sách, tôi ngồi bên cạnh dựa vào anh giả vờ ngủ. Có lúc chờ, tôi ngủ thiếp đi thật. Anh vẫn ngồi tại chỗ ấy, mãi cho đến khi mẹ ra bế tôi vào ngủ. Ở đây có một ngọn đồi nhỏ như núi. Không lớn cho lắm nhưng đối với đứa sống ở bình nguyên như tôi mà nói thì đó là ngọn núi cao nhất mà tôi từng được gặp. Tôi muốn lên núi, anh nói bây giờ là mùa hè, trên núi có rất nhiều cây cỏ leo, rắn cũng rất nhiều, không lên được. Bất kể tôi nài nỉ như thế nào, anh cũng không nhận lời tôi. Sau đó anh nói, chờ cháu đến đây lần nữa chú sẽ dẫn cháu đi. Tôi nói được.

Tôi thần nhiên thoải mái hưởng thụ vai trò người chú tốt mà Triền Tường đối với tôi, anh nuông chiều tôi. Tôi cảm thấy đây là bổn phận một người chú phải làm. Thậm chí tôi còn nghĩ, nếu như chú này ở trong nhà của mình thì thật là tốt biết bao, tôi có thể ở bên cạnh anh mãi.

Nhưng cuối cùng cũng có một ngày, mẹ nói với tôi ngày mai phải về nhà. Tôi không biết đây là có ý gì, nhưng lại có cảm giác đau khổ như mất đi thứ mà tôi yêu thích nhất. Ngày hôm đó, sau bữa cơm chiều tôi và Triền Tường ngồi trong sân, tôi vẫn ghé vào tay anh giả vờ ngủ như trước. Rất lâu rất lâu. Những người lớn trong nhà cuối cùng cũng trò chuyện xong, mẹ ra ôm tôi. Anh cũng đứng lên theo, xuyên qua cánh tay mẹ, tôi thấy ánh mắt tối đen như mực của anh.

Ngày hôm sau, trong lúc còn ngủ mơ màng tôi bị mẹ đánh thức, mẹ giục tôi mau rời giường. Sau đó, chúng tôi trở về quê hương không có núi, không có nước, không có củ ấu, cũng không có Triền Tường. Lúc đi ra sân, tôi nhìn bốn phía xung quanh, nhưng không thấy Triền Tường đâu.

Triền Tường, lúc đó, đối với một đứa bé như em anh là kỷ tích lớn lao không thể tưởng tượng nổi! Em không thể kiềm chế bản thân nghĩ đến anh. Em đơn thuần, ngây thơ, trong thế giới không tí vết của một đứa bé, em xem anh như là một anh hùng lúc nào cũng có thể đến cứu em! Toàn bộ lòng ngưỡng mộ của một cô bé bảy tuổi là em đã khắc ghi anh ở trong lòng, vĩnh viễn không quên được!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Năm 1996, tôi mười bốn tuổi. Dòng họ Hạ đã có con gái đến tuổi trưởng thành, tôi không leo cây xuống nương nữa, cũng không tranh chấp đấu đá với bọn con trai nữa, ngay cả trò chơi nhảy ô, đá cầu với đám con gái tôi cũng ít tham dự hơn. Tôi trở thành một cô gái đoan trang thủy mị, nhã nhặn điềm tĩnh, thích đọc sách, thành tích học tập của tôi luôn dẫn đầu, các thầy cô giáo bộ môn luôn rất hài lòng, tôi chuẩn bị ghi danh vào trường trung học trọng điểm trong thị trấn. Những người trong thôn luôn dành những lời ca ngợi và nhìn bố mẹ tôi bằng ánh mắt cực kì ngưỡng mộ. Mẹ thì luôn nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng, đồng thời, bà cũng thường xuyên cảm râm khe khẽ với bố tôi: “Con bé thay đổi thành như thế từ lúc nào chả biết? Nhìn đâu cũng không còn thấy vẻ con nít giống lúc trước nữa?” Những lúc như thế, bố tôi luôn luôn trả lời rằng: “Thay đổi thành như thế cũng tốt.” Trong giọng điệu của ông lộ rõ vẻ hài lòng, thỏa mãn vô hạn.

Từ một cô bé quậy phá không biết trời cao đất rộng đến một cô gái hiểu chuyện lễ phép, không có ai biết vì sao tôi lại thay đổi như thế, ngay cả mẹ tôi cũng ngạc nhiên. Chỉ có trong lòng tôi mới hiểu rõ, nguyên nhân khiến tôi thay đổi như thế này chính là từ bí mật tận sâu trong đáy lòng tôi, bí mật này có liên quan đến Triền Tường. Không ai có thể hiểu rõ tâm lý của một cô nhóc. Mấy năm đầu tiên, bóng dáng của Triền Tường vẫn chỉ là một hình ảnh mơ mơ hồ hồ, nhưng hình ảnh của anh lại dần dần trở nên đầy đủ theo năm tháng trưởng thành của tôi. Nói cách khác, tôi không thể hình dung chính xác gương mặt hay dáng vẻ của anh, nhưng nếu như anh xuất hiện trong biển người mờ mịt, tôi có thể nhìn thấy anh trước nhất.

Sau ngày trở về từ An Huy, ông bà nội tôi dùng thư liên lạc với cô hai ở đất khách quê người phương xa. Mỗi lần nhận được lá thư có chữ “Hoàn”⁽¹⁾ ở phía trên, ông nội tôi đều cầm vào cho bố tôi xem. Bố liền lớn tiếng gọi mẹ và chú đến đọc thư. Những lúc như thế, tôi vẫn tiếp tục ung dung làm bài tập, nhưng lỗ tai lại vênh lên lắng nghe mỗi một âm tiết phát ra từ trong miệng bố tôi. Chỉ là, trong bức thư có rất nhiều chữ viết đó, trước sau tôi vẫn không hề nghe đến cái tên mà tôi muốn nghe nhất.

(1) Hoàn -皖: Tên khác của tỉnh An Huy, Trung Quốc.

Bảy năm, từ những lá thư gửi đến đứt quãng, chúng tôi biết được tình trạng cuộc sống của cô hai tôi hiện nay: Thu hoạch lúa chín, sau đó lại thu hoạch vụ mùa thu. Cô hai, chủ và những người thân thích trong gia đình cùng chung sống hết sức hòa thuận. Mỗi một phong thư gửi đến, đều là những tin tức vui mừng bình yên của họ.

Ngày qua ngày một cách nhẹ nhàng, một ngày rồi lại một ngày, một năm rồi lại một năm. Trong khoảng thời gian đó, cô có dẫn chú về quê hai lần, ăn vận quần áo mới tinh, mang về những gói quà được bọc giấy màu đỏ, về mặt phần khởi trò chuyện với cô tám thím bảy ở trong thôn, cô tám thím bảy cũng đến nhà quan sát kĩ lưỡng người chú đến từ phương xa của tôi, cũng bày ra dáng vẻ thương yêu răn đe: “Đưa em gái này của tôi gả đến nơi xa, bên đó cũng không có người nương tựa, có chuyện gì mọi người từ từ thương lượng, nhất định không được để em ấy bị ức hiếp.” Chú tôi cũng khéo léo đáp lời.

Tôi ngượng ngùng gọi chú. Đầu tiên chú rất sừng sốt, sau đó lớn tiếng nói: “Đúng là con gái mười tám thay đổi hẳn, Tiểu Linh Từ càng ngày càng xinh đẹp! Đã cao lên nhiều như vậy à?!” Mặt tôi đỏ lên vì thẹn thùng, nhưng tôi không có ý lảng tránh, tôi cẩn thận lắng nghe bọn họ nói chuyện. Nhưng cuối cùng vẫn thất vọng. Chỉ có một lần, dường như mẹ tôi đột nhiên nhớ đến gì đó rồi hỏi: “Em trai của chú hiện nay làm gì?” Cô hai trả lời qua loa: “Tiểu Tường rất có tương lai!” Chỉ một câu duy nhất đó, đề tài lại bị chuyển sang thu hoạch ruộng lúa và tình hình quê nhà.

Tôi không biết có tương lai là ý gì. Cưới vợ, sinh con, cũng xem như là tương lai rồi. Hoa màu có thu hoạch tốt cũng là tương lai vậy. Hoặc là không phải những điều đó. Tôi thà nghĩ rằng có tương lai của Triển Tường không phải là những điều này.

Tâm bệnh của bà nội tôi lại càng nghiêm trọng hơn, đó là do cô hai tôi vẫn không thể sinh con. Có đôi lúc, bà nội buồn bã ngồi tâm sự với mẹ tôi. Mẹ thì luôn an ủi bà: “Linh nhi bây giờ cũng tốt rồi! Bố mẹ chồng cũng không còn, không cần phải quan tâm nhiều. Tuy rằng bên kia chú còn có hai người anh lớn và một em trai, nhưng mọi người đều ăn cơm cùng một nồi, mọi người cũng sẽ không đến nỗi bắt nạt cô ấy đâu. Chú ấy cũng sẽ hiểu, cô ấy sẽ không bị ức hiếp đâu mẹ.” Dưới sự trấn an của mẹ tôi, bà nội cũng cảm thấy an tâm hơn phần nào.

Cuối cùng tâm bệnh của bà nội cũng tìm được nguồn trị liệu. Khi tôi vất vưởng trải qua một kỳ thi quan trọng, thì đột nhiên nhận được một phong thư của đường gửi đến, nói rằng cô hai mang thai đã được mười tháng và sắp chuyển dạ. Đây quả là một tin tức khiến mọi người vui vẻ! Trong thư nói vì cô hai đã hơn ba mươi tuổi và lại là con đầu nên cô ấy ghen rất dữ dội, ăn cơm không vào, bên đó người lại không đủ, hy vọng người nhà bên đây có thể qua đó chăm sóc cô hai qua tháng.

Bà nội bị cao huyết áp vẫn phải dựa vào thuốc để khống chế, tuy rằng trong lòng bà vô cùng muốn đi, nhưng lại không thể đường xá xa xôi đến đó để chăm sóc cô hai được, ông nội, bố và chú đều là đàn ông nên không thích hợp. Chỉ có mẹ, mẹ lại rất vui vẻ nhận lời nói rằng lúc này đang không phải mùa vụ nên cũng không phải ra đồng làm việc, đi một tháng hai tháng rồi về.

Lúc tôi biết tin này, trái tim đập mạnh rất lâu, hai gò má ửng đỏ nóng ran, cảm giác mừng rỡ lẫn kinh ngạc trào dâng trong lòng tôi. Tối hôm đó, tôi kể cả không chịu đi ngủ, mẹ nói: “Thì cũng đã thi rồi, thầy giáo nói con nhất định có thể đậu vào trường chuyên nên đừng có đoán mò nữa, đi ngủ đi!”

Ngập ngừng rất lâu, cuối cùng tôi cũng thốt ra miệng, tôi nói tôi muốn đến nhà cô hai với mẹ. Mẹ kinh ngạc nhìn tôi, nói con đi làm gì. Tôi không nói gì, chỉ cố chấp đứng đó không chịu rời đi. Giống như bảy năm trước. Giằng co một lúc cuối cùng mẹ tôi cũng đồng ý. Sau đó bỗng nhiên lại nói một câu: “Không biết trong lòng con bé này đang nghĩ cái gì?”

Tôi biết, ngoan ngoãn bảy năm, kiểu bú đống bình này khiến mẹ cảm thấy không được tự nhiên.

Ba ngày sau, tôi và mẹ bước lên chuyến tàu đến Đình Thượng An Huy lần thứ hai.

Triển Tường, em ngồi trên xe, nhìn ra phong cảnh vút qua bên ngoài cửa sổ. Nên diễn tả tâm trạng của em như thế nào đây? Tường tượng ra cảnh em đứng trước mặt anh, tay của em nên để ở đâu, em nên nói gì, thậm chí ngay cả lúc gặp anh nên hít thở như thế nào, em đều đã luyện tập nhiều lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mười Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đây là lần thứ hai tôi bước lên vùng đất có núi, có nước, có củ ấu này. Nhìn thấy cô hai mang cái bụng to, vì thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng dẫn đến sắc mặt cô tái vàng không một chút máu, bụng cô rất lớn, điều đó hoàn toàn đối lập với thân thể gầy yếu của cô.

Anh cả, anh hai, chị dâu lớn, chị dâu thứ hai của chú đều đến chào hỏi, sau đó họ cầm lấy quà tặng mà mẹ mang đến đi ra cửa chính trở về. Lúc này, tôi mới phát hiện giữa sân đã có thêm một bức tường. Mẹ cũng đưa mắt dò hỏi, cô hai nói bốn anh em họ chia nhà đã mấy năm nay. Anh cả và anh hai ở nhà bên sân phía tây, nhà của em út ở tại sân này. Mẹ lại nói em út đã lập gia đình?

Tôi dường như cảm thấy trái tim mình co thắt một nhịp, trong lòng căng thẳng nhưng lại giả vờ bình tĩnh chờ đợi cô hai trả lời. Cô hai vừa kéo tay tôi và mẹ đi vào nhà trong vừa nói: “Đâu có! Bây giờ còn đang đến trường mà. Chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp. Nó chưa hề có suy nghĩ đó. Thành tích học tập lại rất tốt, nhưng em không nhớ nổi tên trường là gì. Anh cả và anh hai cũng không quan tâm, mấy năm gần đây đều là do bọn em chu cấp. Học phí hàng năm là con số không phải nhỏ. Mấy năm trước vẫn chưa có con, em có thể làm việc hết sức để trợ giúp phần nào. Thăng bé cũng sắp ra trường, càng có chỗ cần dùng tiền. Khó quá! Cũng may Triển Tường là đứa biết truyện. Bình thường công việc ruộng đất trong nhà cũng thường hay giúp đỡ!”

Tôi nghe hai người phụ nữ trung niên lái nhái, mắt lại chỉ nhìn đến hướng một căn phòng. Nhưng, tôi không thấy được người hấp dẫn tôi đến An Huy. Mẹ lấy mấy món đặc sản ở quê mang đến, bảo chú gọi Triển Tường đến nếm thử. Cô hai nói Tiểu Tường vẫn chưa về! Còn ở trên trần khai thác đá.

Nói chuyện, kể chuyện, bắt đầu ăn cơm chiều. Mẹ nói đêm nay mẹ làm mấy món ăn ở quê, cô hai ở nhà bếp nhìn mẹ rửa thái rau. Chú thì lấy lưới ra ao chày cá, tôi ngồi cạnh giếng nước trong sân rửa nửa gói gừng tây từ quê mang đến, đây là món ăn mà cô thích. Gừng tây và gừng thường giống như nhau đấy, nhưng mà gừng tây thì không cay.

Tôi rửa rất kỹ. Rửa xong mấy củ, tôi cảm thấy có gì đó khác thường, ngẩng đầu lên, tôi thấy một người thanh niên — Chú Triển Tường của tôi đang đứng trước mắt tôi. Bỗng nhiên tim tôi đập mạnh, mặt tôi nóng ran, tôi không nhớ những lời thoại mà mình đã tập luyện nhiều lần kia, không nhớ làm dáng về cúi chào đáng yêu hoạt bát rồi nói “Chào chú!”. Tôi hoảng loạn cúi đầu ra sức xoa củ gừng tây, vị dùng sức hơi mạnh nên khuấy tung cả chậu nước. Anh ngồi xổm xuống, đặt dụng cụ trong tay sang một bên, nhẹ nhàng hỏi tôi: “Cháu là Hạ Linh Hội?” Tôi khẽ vâng một tiếng, anh lại hỏi đến khi nào, tôi nói vừa đến. Sau đó lại rơi vào không khí trầm mặc. Tôi nghĩ nên rửa nhanh một chút để mang vào trong, ngón tay lại không có sức lực chà bùn đất trên củ gừng. Chỉ có thể yếu ớt phúi nhẹ nước, tạo thành những giọt sóng nhỏ. Anh cầm lên một củ nói đây là gì, tôi nói đó là gừng tây. Dừng một chút, anh hỏi: “Gừng tây ngon hay là củ ấu ngon?”

Tôi ngẩng đầu lên, trong bóng hoàng hôn mỏng manh, tôi thấy đôi mắt đen sẫm của anh. Đó là ánh mắt tôi sâu không thấy đáy, nhìn lâu hơn một chút sẽ có cảm giác đắm chìm vào trong đó. Tôi cúi đầu, không nói gì. Anh thợ tay vào nước, giúp tôi rửa gừng tây. Tôi thấy trên đôi tay đó có rất nhiều vết thương, cũ có, mới có, có đôi khi là một đường, có đôi khi là một mảng, khảm sâu vào vết chai ở trên tay. Tôi có thể cảm giác được đôi tay ấy tràn đầy sức mạnh. Mũi tôi ỉ ỉ ảm, tôi muốn khóc. Nước mắt thực sự rơi xuống, nó rơi vào nước trong chậu, không để lại dấu vết gì. Anh trầm thấp nói ra hai chữ: “Đừng khóc.”

Lúc ăn cơm tôi đã không còn nao nhiệt như lần đến trước đó nữa, chỉ có năm người: Cô hai, chú, mẹ, Triển Tường và tôi. Cô hai và mẹ ngồi một bên, chú ngồi đối diện với bọn họ, tôi ngồi ngoài cùng một mình, sau khi Triển Tường mang đến một khay thức ăn cuối cùng, anh ngồi xuống cạnh tôi. Sau đó thuận tay đặt một chiếc muỗng nhỏ lên bát của tôi. Tôi vui mừng nhìn chiếc muỗng đó, anh vẫn nhớ được tôi không quen dùng đũa!

Anh đã không còn là chàng thiếu niên hay đỏ mặt thẹn thùng ngày trước nữa, cử chỉ của anh rất nhã nhặn, ăn nói cũng thích đáng, anh vẫn hay cười. Anh bắt chước chú gọi mẹ là chị dâu, gấp thức ăn vào chén cho mỗi người, ai vừa dùng hết cơm thì lại xới thêm. Mẹ không hề keo kiệt tán thưởng anh, khen anh lớn lên vừa đẹp trai lại nhanh nhẹn. Lại xoay qua nói với tôi: “Linh Hội phải nhìn chú rồi học tập nha! Bây giờ cậu ấy đã lên đại học, thành tích cũng rất tốt!” Tôi cúi thấp đầu ăn cơm. Thân thể vẫn không nhúc nhích.

Sau bữa cơm chiều, mẹ và cô cả vào phòng nói chuyện, tôi và Triển Tường mang tất cả bát vào phòng bếp để rửa. Anh nói để anh rửa, tôi đã cảm ơn mướp lên để rửa bát, một cái rồi lại một cái. Anh đứng bên cạnh nhìn tôi. Tôi muốn mở miệng nói gì đó, cũng rất muốn anh mở miệng nói chuyện, bởi vì dạng trầm mặc này khiến cho người khác rất khó xử. Nhưng, mãi cho đến khi rửa xong tất cả, hai chúng tôi đều không nói một tiếng nào. Trờ về phòng, cô hai đã sắp xếp chỗ ngủ, nói mẹ và cô ở chung để tiện chăm sóc, Tiểu Tường và chú ở cùng một phòng, tôi ở phòng của Triển Tường. Sau đó cô lại nói: “Còn một gian phòng chứa lương thực, ở đó thì không thể. Phòng của Tiểu Tường sạch sẽ nhất, vậy Linh Hội ở đó đi.” Triển Tường nói được, chỉ là hơi lộn xộn, thu dọn một chút là được. Sau đó anh liền lên lầu. Cô hai lại nói Linh Hội cũng lên lầu xem đi, có gì không muốn để ở đó thì bảo Tiểu Tường mang đi.

Lên lầu, phòng của anh. Mọi thứ đều đã cũ, nhưng bày biện rất ngăn nắp, anh mở một chiếc thùng gỗ rồi lấy ra một ít quần áo. Tôi phát hiện quần áo anh đưa tôi đều khá mới, có màu trắng lẫn màu lam, không giống với quần áo mà dương mặc là xám hoặc vàng. Anh quay đầu lại thấy tôi, nói tôi vào đi. Tôi bước vào, ngồi trên giường của anh, giúp anh xếp lại mấy bộ quần áo vừa lấy ra. Anh ngồi bên cạnh, hỏi việc học tập của tôi, hỏi trường tôi ghi danh, tự đánh giá thành tích trúng tuyển kỳ thi sát hạch, sau đó lại hỏi: “Sau này muốn làm gì?”

Sau này. Tôi xếp chồng toàn bộ quần áo của anh, đặt chúng ổn định lên chân mình, trong lòng nghĩ về tương lai. Tương lai. Tương lai là bao lâu? Là sau khi trưởng thành ư? Tôi mới mười bốn tuổi, nếu như mười tám tuổi mới được xem là trưởng thành. Như vậy, sau khi mười tám tuổi, tôi muốn làm gì? Sau khi trầm mặc thật lâu, anh ngồi đấy, nói chúc tôi ngủ ngon.

Cho dù làm thế nào tôi cũng không ngủ được. Đó là lần mất ngủ đầu tiên trong đời tôi. Bởi vì một câu nói. Bởi vì tương lai không hề biết trước được đó.

Triển Tường, đó là lần thứ hai em gặp anh. Một cô gái mười bốn tuổi, nhìn đôi tay chai sạn của anh, trong lòng đau đớn đến rơi lệ. Ánh mắt anh dừng lại trên đỉnh đầu em, trong nháy mắt, máu nóng như xông lên đôi gò má của em, em phải cảm ơn ráng chiều hôm đó đã che giấu đi nét ửng đỏ trên mặt em, để em đừng vì căng thẳng quá mức mà quên cả hô hấp. Em không nhớ nổi những lời nói em đã tập luyện trên đường đến đây, không nhớ cách thoải mái để gọi anh một tiếng — Chú!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Một tuần sau cô hai tôi sinh. Đó là một bé trai. Chú vui mừng đến mức cười toe toét, cô hai lại càng vui hơn. Trên mặt cô đầy vẻ thỏa mãn, tự hào, thậm chí có thể nói rằng cô lấy đó làm niềm kiêu ngạo của người phụ nữ. Tôi đoán trong lòng cô đang nghĩ: Ai nói tôi không sinh con được? Chỉ là tôi không muốn sinh, tôi mà muốn sinh, thì sinh con trai ngay lần đầu! Trong sân lại bắt đầu nao nhiệt ồn ào hân hân, tốp năm tốp ba người đem quà đến biếu, mẹ thì

chăm sóc cô đang trong tháng, hiện nay cô hai ăn một ngày những sáu bữa cơm, chú cũng phải lo trong lo ngoài, Triển Tường thì vẫn ra ngoài bãi đá làm việc.

Tôi dựa vào cạnh giường nói chuyện với cô hai, nhìn đứa em sơ sinh mới chào đời, sờ sờ tay chân bé xú của em ấy, thằng bé ê a vài ba tiếng mà không ai hiểu nổi.

Tôi rất hiếm khi gặp được Triển Tường. Sáng sớm tôi vẫn chưa xuống giường thì anh đã rời đi, anh dùng bữa trưa trên bãi đá, chỉ có khoảng thời gian ngắn ngủi khi ăn cơm chiều, chúng tôi nhìn nhau, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Bé cung đã được mười ngày, mỗi ngày em ấy thay đổi một chút. Bé cung có sức khỏe rất tốt, dày vò mọi người đến mức sức cùng lực kiệt. Hôm nay, lúc ăn cơm tối Triển Tường vẫn chưa về, chúng tôi ăn được một nửa bữa tối thì bé cung lại bắt đầu khóc oe lên, mẹ và chú đều chạy xộc vào giúp cô hai chăm sóc em ấy. Tôi ngồi trong sân. Chờ anh về, nhìn anh để dụng cụ trong tay xuống, thấy anh dùng tay phải nắm lấy tay trái. Tôi nhào đến, phúi phúi tay anh thì thấy trên đó có một vết thương, máu vẫn đang rỉ ra ngoài. Tôi cảm thấy rất đau, nỗi đau ấy cứ như cánh tay tôi đang bị thương vậy. Tôi kéo anh đến bên cạnh giếng nước rửa đi vết máu, sau đó tôi dùng chiếc khăn đang cột tóc của mình lau khô cho anh, rồi tôi lại đến nhà bếp tìm hộp diêm, bóc một ít thuốc súng(1) trên que diêm ra, trộn với một ít nước bọt, rồi đắp lên vết thương cho anh.

(1) Thuốc súng trên que diêm có tính hấp thụ nhiệt nên nó còn có công dụng hạ nhiệt trên vết thương do bị bỏng hoặc cháy. (Baidu)

Anh im lặng để mặc tôi làm tất cả. Tôi cao chỉ đến ngực anh, hơi thở nặng nề của anh quanh quẩn trên mặt tôi. Chỉ cần tôi nghiêng người đến phía trước một chút thì đầu có thể chạm vào người anh. Tôi lại thực sự làm như vậy, tôi tiến lên phía trước một bước rất nhỏ, áp mặt mình vào ngực anh, tôi nghe được nhịp tim đập mạnh mẽ của anh. Trên cơ thể anh có mùi hương của mồ hôi và mặt trời, rất ấm áp, rất dễ chịu. Cảm giác dễ chịu khiến tôi muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc. Tôi cảm thấy tay phải của anh đặt bên eo của tôi. Cuối cùng, bàn tay đó lại đặt lên đầu tôi, anh dùng tay xoa xoa đầu của tôi, rất nhẹ, nhẹ cứ như tôi là trẻ con vậy. Tôi lui về sau một bước chân, tạo khoảng cách. Chạy lên lầu.

Trưa ngày hôm sau, mẹ chưng một nồi đầy thịt muối mang từ quê đến, cô hai hỏi thịt muối chưng xong rồi à, mẹ nói đúng rồi. Cô hai lại nói tiếp Tiểu Tường vẫn chưa được ăn, không biết đến tối có còn ăn được hay không, thời tiết nóng như thế cơ mà. Tôi nói với về diêm tính như không có việc gì, hay là để con mang đến cho chú, dù sao thì nơi đó cũng khá gần, con cũng muốn đến bãi đá xem thử. Mẹ và cô hai đưa mắt nhìn nhau, như ngầm đồng ý.

Hai tay tôi bung một chậu sành tráng men chứa đầy thức ăn thơm ngào ngạt đến đó, tôi dựa theo trí nhớ của mình tìm đến mỏ đá kia. Lúc đó là giờ ăn cơm, thỉnh thoảng tôi nghe được vài tiếng leng keng. Những người đàn ông bán sức lao động đang ngồi dưới gốc cây ăn cơm, vì trên mặt dính đầy đất bụi xám trắng nên tôi không thể nhìn ra biểu tình gì trên những gương mặt đó. Tôi nhìn lướt qua bọn họ, mọi người cũng nhìn lại phía tôi. Sau đó, anh liền bước ra. Ngay cả khi đứng trong cảnh cát bụi mịt mù này anh vẫn sạch sẽ khác hẳn với những người khác.

Anh bước đến nhận lấy thức ăn ở trong tay tôi, kéo tôi đến một tảng đá có bóng râm rồi ngồi xuống. Anh hỏi tôi: “Cháu ăn chưa?” Tôi gật đầu. Nhưng anh vẫn tiếp tục đồ thịt ra, gấp cho tôi ăn. Tôi mím môi lắc đầu. Anh lại kiên trì bảo tôi ăn, đôi đũa vẫn dừng lại trong không trung không hề có ý thu hồi lại. Tôi duỗi ngón tay ra, nắm lấy khối thịt muối tỏa ra mùi hương mê người kia, rồi đưa đến cạnh miệng anh. Anh cười. Nụ cười mềm mại dịu dàng tựa như sợi tơ liễu bay phất phơ trong không khí giữa trưa ngày hè này.

Bé cung đã được nửa tháng. Vào một buổi tối lúc ăn cơm chú hỏi cô hai của tôi có muốn tổ chức tiệc mừng đầy tháng của bé cung hay không. Cô tôi nghĩ một lúc, nói không cần, tự bản thân mình vui là được. Nếu mở tiệc mừng thì sẽ không đủ tiền đóng học phí cho Triển Tường. Tôi thấy Triển Tường cúi đầu, hai mắt rung rung, anh nói chị ba, sau này nhất định em sẽ báo đáp chị. Cô hai cười cười nói: “Đừng nói cứ như chuyện xa xôi như thế! Bây giờ em nhanh đặt cho cháu một cái tên đi! Trong nhà, em là người có trình độ văn hóa cao nhất, đặt một cái tên thật hay và có văn hóa một chút!”

Triển Tường suy nghĩ nghiêm túc một lúc, sau đó anh bảo gọi là Lăng Tiêu đi.

Cô hai nói mặc dù không biết tên có nghĩa gì, nhưng thật sự nghe rất hay, còn có cùng trọng âm với Linh Hội nữa đấy! Vừa nghe qua đã biết là thân thích. Mẹ cũng nói Lăng Tiêu lại mang họ Triển, đúng là một cái tên hay. Cô hai nói vậy thì cứ gọi là Lăng Tiêu nhé?! Sau đó cô lại dong đưa đứa bé trong lòng nói: “Nhanh học nói để còn gọi chú, tên của con là do chú đặt đấy!” Tiếp theo ngón tay cô hai chỉ về hướng tôi nói: “Còn đây là chị của con!”

Chú.

Chị.

Triển Tường là chú của Lăng Tiêu.

Mà Lăng Tiêu thì lại gọi tôi là chị.

Tôi cắn chặt môi dưới. Rúc người nấp phía sau lưng Triển Tường. Ánh đèn phản chiếu xuống dưới nền đất tạo thành một bóng râm, ở đó chỉ có hình chiếc bóng của một mình anh.

Vài ngày sau bố tôi đánh điện tín đến, nói tôi đã đỗ vào trường trung học trọng điểm, bảo tôi về nhà sớm một chút để còn đến trường nhận thư thông báo. Tôi đặt thư lên mặt bàn, cúi mặt xuống nhìn là thư.

Tôi lại phải sắp rời khỏi nơi này rồi. Việc rời đi này khiến tôi đột nhiên phát hiện rằng bản thân mình rất lưu luyến thôn nhỏ ở An Huy này. Ở đây có sông, có núi, có hoa cúc nở, có củ ấu. Củ ấu, đột nhiên tôi nhớ đến, từ lúc đến đây tôi vẫn chưa có cơ hội đi xem cái ao kia. Tôi hỏi mẹ một tiếng rồi liền đi ra ngoài. Cái ao kia vẫn ở vị trí như trước, chỉ là hai bên đường cây cối đã cao hơn rất nhiều. Không có mấy người phụ nữ ngồi hóng mát, chỉ có một nhóm trẻ con đang chơi đùa, tôi tiếp tục nhìn bọn chúng chơi thứ trò chơi mà tôi không tài nào hiểu được.

Đi qua rừng cây, đi đến cái ao mà bảy năm trước tôi đã từng rơi xuống, tôi yên lặng ngẩn ngơ nhìn lá ấu trong nước. Trong mắt tôi dần dần phủ hơi nước, mỏng lung, nhìn không rõ hình hài chiếc lá, trong cơn mơ hồ tôi lại nhìn thấy Triển Tường ở phía đối diện đang đi đến chỗ tôi, rồi anh ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi còn tưởng rằng đó là ảo giác rồi liền nghiêng đầu qua dựa vào, nhưng cảm xúc chân thật đó nhắc nhở tôi, hóa ra anh thật sự tồn tại. Anh đang ngồi bên cạnh tôi. Anh duỗi tay kéo vai tôi sang, như lạc vào một cơn mơ màng, tôi nhắm mắt lại. Anh nói rất nhỏ rằng phải trở về sao, tôi nói vâng. Lại hỏi là tôi đã đỗ trung học à, tôi nói vâng. Anh nói cố gắng học cho thật giỏi, tôi nói vâng. Rồi anh lại nói ngày mai dẫn tôi lên núi chơi, tôi lại nói vâng. . .

Ngày hôm sau anh không đến bãi đá, sáng sớm liền dẫn tôi đến gò núi. Thế là tôi được thấy rất nhiều cây, hoa dại, cây cỏ kì lạ, còn có mấy loài chim mà tôi chưa từng gặp qua. Tôi ngạc nhiên kêu lên, anh chỉ mỉm cười đầy khoan dung. Tôi kéo tay anh nói chú biết không? Ở quê cháu chỉ có một con sông, tuy vậy nhưng con sông đó cũng có nước nhiều như ở quê cháu đây! Anh cười hỏi tại sao? Tôi nhìn anh, dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói: Bởi vì con sông quê cháu có tên là Phấn Hà! Truyền thuyết kể rằng, rất lâu rất lâu trước kia, bên phía nam bờ sông có một người con gái. Cô gái đó rất khéo tay, lại hay giúp người. Nhưng vẻ ngoài rất xấu xí. Vào năm đó, hoàng đế đến nơi ấy chọn phi, hơn nữa hoàng đế còn tuyên bố rằng nếu như trong thôn có thể chọn được một cô gái làm phi tần thì sẽ miễn thuế ba mươi năm cho thôn đó. Cô gái hiền lành kia biết mình không có đủ tư cách, thế là cô ấy đi đến bên bờ sông đau khổ khóc lóc. Khóc xong lại mức nước sông rửa mặt, sau đó trên mặt nước, cô ấy nhìn thấy gương mặt mình vừa rửa nước sông xong lại trở nên xinh đẹp trắng nõn, xinh đẹp tựa như bông hoa đào. Quả nhiên, ngày tuyển chọn, cô gái ấy được phong làm hoàng hậu. Biết được chuyện cổ tích của cô ấy, hoàng đế đã đặc biệt đặt tên tặng cho con sông ấy là “Phấn Hà”. Từ đó về sau mọi người thường đến hai bên bờ sông mức nước, hy vọng con gái nhà mình có thể xinh đẹp hiền lành, vinh hoa phú quý. Nghe tôi kể xong, anh nghiêm túc nói: “Vậy nhất định là cháu chưa rửa qua rồi!” Chờ cho đến khi tôi hiểu ý vùng dậm tay qua, anh đã cười lớn bỏ chạy.

Anh nhặt mấy bông hoa vụn vặt đủ màu sắc rồi kết chúng lại, mãi cho đến khi kết chúng thành một chiếc vòng hoa, anh đội lên đầu tôi, nâng cằm tôi lên ngắm nhìn cẩn thận, lại dùng chất giọng có sức thôi miên nói với tôi: “Tiểu Linh Từ, ý của chú là cháu như vậy đã xinh lắm rồi, không cần phải rửa nước sông nữa!”

Nếu là bảy năm trước, tôi nhất định sẽ không hề ngại gì mà nhìn thẳng vào anh, nhưng mà bảy năm sau, một cô gái mười bốn tuổi ngoan ngoãn biết vâng lời vậy mà lại không dám nhìn anh. Anh nhanh nhẹn hái một quả trái cây nào đó, lại dùng áo của mình lau nó rồi đưa cho tôi. Trên đường mòn có vài người nông dân đang đi đến, bọn họ đều dùng ánh mắt tôn trọng pha lẫn thần thiết nhìn anh, rồi liếc nhìn tôi bằng ánh mắt dò xét, vừa đi rồi vừa nói: “Mấy đứa bé ăn mỳ gừng như thanh củi ấy” còn kèm theo tiếng chặc chặc cảm thán.

Tôi đi phía sau bọn họ không vui nhíu mày, bị Triển Tường phát hiện. Anh nở nụ cười đầy thích thú rồi còn nói vài lời khá hài hước: “Nhất quyết ở lại đây thì tốt! Đảm bảo sẽ nuôi cháu mập mạp ra!”

Cô gái mười bốn tuổi bị anh trêu chọc, hai tròng mắt xoay vòng, thâm tính kể trong lòng: Che đầu gối, nhíu mày thật chặt. Anh sẽ lập tức bước đến bên cạnh cô gái, xoay người lấy tay cô gái ra, kiểm tra cẩn thận. Sau đó cô gái nhanh chóng kéo một nắm cỏ khô, nghịch ngợm bỏ vào trong cổ áo của anh, sau đó chạy đi, tiếng cười như tiếng chuông bạc vang vọng trong núi rừng. Sau khi bị trêu chọc, chàng thanh niên mỉm cười lay lay áo. Vài ngọn cỏ còn vúi lại trên lưng cọ nhẹ vào da thịt cùng với tiếng cười ngân nga của cô gái như thấm vào máu, khắc vào tận trong cốt tủy. Cô gái đó chạy trốn cũng không xa, bất chợt chạy đến như con chim én nhỏ, vén áo của anh lên, cẩn thận lấy hết cây cỏ bụi đất ra, bàn tay hơi lạnh lướt qua lưng anh. Anh nhắm mắt lại. Bốn phía rất yên tĩnh. Mãi cho đến khi cô gái ấy nghĩ rằng đã hoàn toàn sạch sẽ cô ấy mới kéo áo của anh xuống, lui về sau một bước tạo khoảng cách.

Lúc xuống núi, tôi bị gai dây leo quấn vào đôi giày sandal làm trầy da. Tôi cắn môi đi phía sau anh. Anh vẫn phát hiện được, dùng bàn tay thô ráp xoa chân cho tôi, sau đó lại xoay người ngồi xổm xuống rồi nói lên đi. Tôi nghe lời áp sát vào lưng anh, vươn hai tay ôm cổ anh, sau đó liền thì chạm vào một sợi dây thừng bằng bông, tôi kéo sợi dây đó ra khỏi cổ áo anh, đó là một sợi dây màu đỏ được lồng vào một chiếc đồng tiền, đồng tiền đó giống y như cái đang đeo trên cổ tôi: Càn Long thông bảo. Tôi nắm chặt đồng tiền trong tay, để anh cố lên đi qua đường núi gập ghềnh. Anh thở dài trong gió: “Cháu vẫn dễ bị thương như vậy.”

Ngọt ngào và hạnh phúc tràn ngập trái tim tôi.

Lại một đêm nữa trôi qua, một buổi sáng nữa lại đến. Tôi phải rời khỏi nơi này, đây là lần thứ hai, sẽ có lần sau chứ? Cho rằng có lần sau, thì đó là vào tháng năm nào? Mẹ chào tạm biệt mọi người, nói vài lời dặn dò chăm sóc em gái của mẹ nhiều hơn. Chú mang một túi rồi lại một túi đặt lên xe ba bánh, những thứ đó đều là của cô hai chuẩn bị gửi về quê cho người thân. Đồ đạc chất đầy cả xe, chú nói hai người ngồi không đủ. Triển Tường nói: “Em cũng muốn đi tiễn, để em đạp xe chờ Tiểu Linh Từ.”

Thế là, tôi ngồi phía sau trên xe đạp của Triển Tường vào trấn bắt chuyến xe về nhà. Mùa này có gió, dọc bên đường có trồng hàng cây dương thẳng tắp. Chiếc áo sơ mi màu trắng bằng sợi tổng hợp của anh bay phất phơ, dường như có hàng ngàn con bọ câu đang nhảy múa bên trong. Ven đường không có hoa nhưng lại truyền đến một hương thơm làm say lòng người. Tôi ngồi ở phía sau, vẻ mặt buồn bã. Qua lần này, tôi và anh liệu còn có cơ hội gặp được nhau không? Nếu như có ước hẹn đẹp tựa giấc mơ như thế, thì đó là khi nào ở đâu?

Mẹ ngồi phía trước xe ba bánh không ngừng nói chuyện gia đình với Triển Tường, nói Triển Tường nhất định sẽ trở thành người có năng lực, tương lai rộng mở, thậm chí mẹ còn nói khi nào anh rồi thì đến nhà chúng tôi chơi. Triển Tường lễ phép vâng dạ, sau đó lại đạp xe chậm lại, cuối cùng nói rộng khoảng cách với mẹ, anh nhảy xuống xe đạp, dùng giọng nói rất nghiêm túc nói với tôi: “Tiểu Linh Từ, cháu hãy nhanh lớn một chút nhé, chú chờ cháu lớn lên.” Tôi ra sức gật đầu.

Triển Tường, anh có biết lúc em thấy đồng tiền ở bên trong cổ áo anh, đồng tiền “Càn Long thông bảo” ấy, em đã vui mừng đến mức nào không. Vạn vật trên thế giới này đều không quý giá bằng nó, ngày tươi đẹp của tháng ba thành phố Dương Châu, hình ảnh phượng hoàng múa trên mặt đồng tiền. Đồng tiền “Càn Long thông bảo” ấy không cô đơn. Có lẽ anh không hề biết, trên cổ em, cũng có một đồng tiền “Càn Long thông bảo” y như thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 8

Năm 1999, tôi mười bảy tuổi, thi đỗ vào một trường đại học trên thành phố và chuẩn bị làm thủ tục nhập học. Kỳ nghỉ hè năm đó cô hai dẫn Lăng Tiêu đã được ba tuổi về quê thăm người thân. Bé cũng có bộ dáng rất đáng yêu và gọi tôi là chị rất rõ ràng, nghe giọng nói ngây thơ và ngọt ngào của bé cũng khiến tâm hồn của tôi rất thanh khiết. Cô hai so bộ quần áo vừa mua lên người tôi, nói Linh Hội lớn rồi không biết giống ai nữa, đáng về xinh xắn như thế, sau này nhất định sẽ khiến mấy bà mỗi tung cửa nhà mất thôi! Mẹ nói nó có định hướng cao lắm, lúc trước đồ chuyên môn nhưng không chịu học mà vẫn muốn học lên trung học, không chừng sau này còn muốn tiếp tục học lên nữa đấy!

Mẹ tôi hỏi cô hai Triển Tường sao rồi. Cô hai đáp: “Bây giờ Tiểu Tường giỏi lắm! Một tháng tiền lương còn nhiều hơn cả tiền thu hoạch mấy mẫu ruộng trong vài năm. Tốt nghiệp xong cũng không về mà bị giữ lại trường đó làm giảng viên hay giáo viên phụ đạo gì đó cho trường ấy. Bây giờ cả nhà đều được thom lây, anh cả anh hai cũng không nhìn nó bằng ánh mắt soi mói nữa, lúc Tiểu Tường về còn kéo tay nó đến sân Tây ở. Nghĩ lại mấy năm đó quả thật chịu không ít khổ sở, tóm đại lưng quần cố gắng chu cấp cho thằng bé đến trường, bây giờ xem như cũng đã làm đúng. Nếu không ở lại nông thôn thì có thể làm gì đây? Cưới vợ, xây nhà thì vẫn phải giúp tiền thôi!” Cô hai nói như nước sông vỡ đê cuối cùng cũng dừng lại, tôi giả vờ không chú ý hỏi Triển Tường học trường đại học nào, cô hai nghĩ một lúc rồi nói hình như là trường đại học Thiên Tân.

Năm đó, tôi không đến trường đại học trên thành phố đúng hạn. Mà cố chấp xin lưu ban năm sau thi lại. Bố mẹ không hiểu nổi hỏi tôi tại sao cả ngàn lần. Từ đầu đến cuối tôi chỉ lấy một lý do duy nhất là “Sang năm thi vào một trường tốt hơn, dù sao tuổi con cũng còn nhỏ” để trả lời. Sự kiên trì của tôi thắng được bố mẹ một lần nữa, hoặc cũng có thể ông bà nghĩ tôi vào được một trường danh tiếng hơn sẽ càng làm rạng rỡ tổ tông. Tôi bước vào phòng học trung học năm thứ ba một lần nữa, bắt đầu càng khắc khổ học tập hơn.

Mùa hè năm 2000, tôi nhận được giấy báo đã được tuyển vào trường đại học Thiên Tân, đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy tôi gần Triển Tường đến như thế. Tôi ngồi trước tấm gương to trong phòng, chải mái tóc dài của mình, nhìn gương mặt tràn đầy thanh xuân của bản thân trong gương rồi nói: “Triển Tường, em đã lớn rồi. Em đợi anh.”

Cuối tháng tám, chúng tôi nhận được một lá thư đến từ An Huy mang theo một tin tức khiến mọi người đau khổ. Em trai họ của tôi, Lăng Tiêu đã bốn tuổi rơi xuống giếng bom dẫn nước vào ruộng mà chết. Tin tức đau lòng này khiến mọi người đều kinh hoàng, ai cũng rơi lệ. Bà nội tôi khóc đến ngất đi, nằm ở trên giường không dậy nổi. Bà nội chỉ vào đứa cháu ngoại trên ảnh vẫn chưa kịp gọi bà một tiếng “Bà ngoại” mà đã rời khỏi trần đời.

Cái chết là chuyện khiến con người ta đau khổ đến nhường nào. Tôi thậm chí đã tưởng tượng ra cảnh đau khổ của cô hai tôi. Không có Lăng Tiêu, cô ấy sẽ sống sao đây?

Nhưng thực tế chứng minh tôi đã đánh giá thấp năng lực chịu đựng khổ cực của người phụ nữ Trung Quốc truyền thống. Đúng vậy, cuộc sống, chúng quy vẫn phải tiếp tục thôi.

Tháng chín nhập học, sinh viên mới phải đến báo danh trình diện, biết phòng học, giáo viên, bạn học và cả dáng dấp ngôi trường mới, tiếp nhận huấn luyện quân sự, rồi cùng bạn bè kiêu ngạo với thành tích mà đội tuyển Trung Quốc đã giành được ở thể vận hội Olympic Sydney. Có rất nhiều thứ mà tôi cần phải làm quen, nhưng tôi vẫn không hề quên việc kiếm tìm bóng dáng của anh. Nhưng mà tôi chưa từng gặp được dù chỉ một lần, giống như anh chưa từng sống ở nơi này vậy, tôi không thể tìm được bất kì dấu vết nào của anh.

Tôi sẽ thường xuyên ngồi lẫn trong dòng người thưa thớt, ngồi ở đó rất lâu. Không làm bất kì điều gì cả mà chỉ không ngừng tua đi tua lại những chuyện trong quá khứ. Tôi nhớ đến mỗi một ngày ở bên cạnh anh, nhớ đến những điều tốt đẹp mà anh làm cho tôi, nhớ đến cô gái nhỏ nhỏ ngồi bên đông có chờ anh về, nhớ đến cảm giác được anh công trên tấm lưng kiên định treo đeo lợi suối. Nhớ đến đồng tiền “Cần Long thông báo” được anh đeo trên cổ kia. Trong lúc lơ đãng tôi vẫn thường hay chạm vào đồng tiền trên cổ mình rồi rơi vào trạng thái tưởng niệm vô bờ bến. Tôi thường hay ngăn người, cả ngày rơi vào trạng thái lơ đãng không nhúc nhích.

Một học kỳ trôi qua, hai học kỳ trôi qua. Năm đầu tiên cứ trôi qua như thế, tôi vẫn chưa một lần được gặp anh, cũng không hề nghe ai đó nhắc đến tên của anh, tôi biết tôi không nên chủ động đi dò hỏi. Tôi tin anh cũng đang chờ tôi, chờ ngày tôi thực sự trưởng thành, anh sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, anh đã từng nói, chờ tôi lớn lên, anh sẽ đến tìm tôi. Trong tiếng rì rào của cây ngô đồng vào mùa hạ, trong những phiến lá rơi tung bay trong gió vào mùa thu, trong làn hơi thở hóa thành sương mù mỏng manh vào mùa đông, trong không khí se lạnh trên con phố khi xuân về, tôi cắn chặt môi, không để lộ tâm sự ra ngoài. Nhưng trong lòng tôi lại nảy sinh một ý chí cứng như thép. Tôi – Một lòng một dạ chỉ nghĩ đến một chuyện, đó chính là chờ đợi.

Cuộc sống đại học rực rỡ sắc màu cũng nhạt đi bớt với nỗi nhớ nhưng cố chấp tôi dành cho anh. Những khóa học nhẹ nhàng cũng khiến tôi bắt đầu tìm về sự thoải mái và hướng ngoại trong bản tính của mình, trở thành đội trưởng đội tuyên truyền của sinh viên, làm thanh niên tình nguyện, tham gia các hoạt động nghĩa vụ, quyền tiền giúp đỡ những bạn học có hoàn cảnh khó khăn cần trợ giúp, học đàn tranh, viết một số bút kí đăng tải trên báo tường, hành văn sôi nổi, hăng hái. Làm tất cả những chuyện mà một cô gái tuổi hai mươi có thể làm. Lúc bước đi trên đường cũng có những thanh niên trẻ tuổi nghiêng đầu nhìn tôi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hề có yêu đương.

Ngày trôi qua ngày cứ nhẹ nhàng như thế, lướt qua tuổi mười chín, tôi lại bước sang tuổi hai mươi. Mùa hè năm 2002, ông nội nhận được điện thoại từ An Huy báo một tin tức vui mừng như ý. Cảm tạ trời xanh, cô hai của tôi, người cô đã bốn mươi tuổi chịu nhiều năm vất vả của tôi hạ sinh một đôi long phượng. Đặt tên là Triển Phi Dương và Triển Nhiễm Nguyệt. Nghe đến hai cái tên này, tôi biết chỉ có thể là anh. Ngoại trừ anh, còn có ai có thể đặt những cái tên mang ý thơ tao nhã lịch sự chan chứa tình cảm như thế cho người tiếp diễn sinh mệnh của cô hai.

Học kỳ đầu của năm thứ ba, để chuẩn bị cho hoạt động của lớp, tôi vui đầu vào phòng làm việc của hội học sinh tìm kiếm tư liệu ngày trước, tôi tìm

được một cuốn sách nhỏ đã cũ dùng để tuyên truyền cho trường. Trong vài trang mà giáo viên giới thiệu vắn tắt, tôi bất ngờ phát hiện người tôi nhớ mong đến khắc cốt ghi tâm – Triền Tường. Lúc đó, tim tôi đập lạc nửa nhịp, không dám tin nhìn phần giới thiệu vắn tắt phía dưới, đó chính là anh. Nhưng cũng chính vào năm tôi nhập học đó, anh cũng đã rời khỏi. Buổi tối hôm ấy tôi không thể ngủ được. Ngày hôm sau, tôi tiếp tục làm công việc cần thiết chuẩn bị cho hoạt động lớp như thường.

Triền Tường, em đã từng vô số lần tưởng tượng ra cảnh gặp lại anh trong ngôi trường này.

Em đã từng vô số lần nói với chính mình, phải ưu tú trong tất cả mọi mặt, phải trưởng thành khỏe mạnh, để anh có thể kiêu ngạo vì em.

Thậm chí em đã từng nghĩ, nếu như một ngày nào đó em bị bệnh, viết đơn xin phép và may mắn được anh phát hiện, phải chăng anh sẽ chăm sóc em cẩn thận như thuở anh bóc vỏ ấu cho em vào nhiều năm trước?

Đề khi anh ôm em với ánh mắt vô cùng thân thiết, em lại bấu mỗi, dùng đáng về hồn nhiên ngây thơ của một cô bé chưa trưởng thành, từ chối bát cháo mà anh mang đến.

Cố tình làm nũng để anh thốt ra một vài lời nói dễ dàng em.

Nhưng những ảo tưởng đó đã tắt ngóm khi anh không còn trong ngôi trường này nữa, nỗi tương tư chất chứa qua trăm ngàn ngày đêm đã tuôn ra. Em, thực sự đã khóc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Năm 2003, Trung Quốc có rất nhiều người phải mang khẩu trang, đó là một năm khủng hoảng của quốc gia, chỉ vì một nguyên nhân: SARS.

Vào năm 2004, khắp nơi trong cả nước nghiêm túc thực hiện tốt công tác chống dịch “SARS” bùng nổ một lần nữa, năm đó tôi cũng đã hai mươi hai tuổi, sắp tốt nghiệp. Học kỳ cuối cùng cũng không có lịch học nữa, nhìn các bạn học xung quanh náo nức bạn rộn đi khắp nơi nộp sơ yếu lý lịch, mượn trang phục tham gia phỏng vấn, tôi thì lại giống như người không có việc gì làm ngồi lì ra đọc sách, hoặc là cả ngày cứ đi lang thang ngoài phố, đứng ngắm người trên những con đường lớn ngắm cây ngô đồng mà ngắm cả người.

Đến thời gian không thể không rời khỏi trường, tôi đến nhà cô hai, đến thôn nhỏ ở Đình Thượng An Huy kia. Nhưng tôi không để cô hai thấy tôi, mà tôi chỉ ngồi ở phía xa xa trên bờ ao nhìn lại cổng nhà cô ấy. Tôi thấy hai đứa trẻ đang vui đùa ở trong sân. Đó chắc là hai đứa em phải gọi tôi là chị – Phi Dương và Nhiễm Nguyệt. Tôi cũng thấy cả cô hai và chú. Không thấy Triền Tường. Tôi nhớ đến anh đã từng nói anh sẽ không ở nơi này.

Sau đó, tôi đến phương nam, tìm việc làm ở thành phố mang tên một vĩ nhân, bắt đầu một cuộc sống yên ổn. Nửa năm sau đó đều tốt đẹp, tôi trở về trường làm hồ sơ chuyển nhân sự, lúc ở phòng làm việc tôi nghe được hai giáo viên đang tán dóc, họ nói Triền Tường bây giờ ở bên ngoài rất tốt, vừa mới quay về trường chuyển xin nghỉ tạm thời thành từ chức. Nghe đến đây, tay của tôi run run, chữ viết cũng trở nên xiêu vẹo. Cuối cùng tôi cũng viết xong, thế là tôi đi khắp sân trường tìm kiếm bóng dáng của anh, nhưng không thấy. Tôi hỏi nhân viên phòng thường trực thì anh ta nói rằng thầy Triền vừa đi được một lúc rồi. Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời, cố gắng hít vào không khí ở thành phố mà tôi đã sống bốn năm qua này. Chỉ vì một phút trước, anh đã từng đi qua nơi này, anh với tôi ở cùng một thành phố, hít thở cùng một bầu không khí.

Đến sân bay, đổi vé đã đăng ký, tôi đi đến phòng chờ bay để ngồi, thời gian vẫn còn sớm, thế là tôi đi dạo vài vòng. Trong một nhóm người đáp chuyến bay quốc tế, tôi thấy anh, thấy chú Triền Tường của tôi. Tuy rằng đã rất lâu rồi không gặp, nhưng dáng vẻ đó đã trở nên quen thuộc như khắc sâu vào xương tủy tôi! Tay trái anh cầm một vài tờ giấy, bước theo đám người, đi đến bên cạnh một cánh cửa kính.

Tôi đứng chờ người ra đó, đầu óc trống rỗng.

Suy nghĩ hỗn loạn đã khiến tôi không nhớ nổi mình bước lên máy bay như thế nào, không biết mình làm sao có thể tìm được vị trí trên tấm vé mà ngồi xuống.

Trong lòng tôi không ngừng suy nghĩ: Anh sắp rời khỏi Trung Quốc.

Tôi không biết anh đi đâu. Không biết anh có thấy tôi hay không. Không biết anh có còn nhớ đến tôi hay không. Không biết anh có nghĩ đến tôi đã trưởng thành hay không. Tôi không biết gì cả, nghĩ đến những điều đó lòng tôi lại nhói đau, nước mắt tuôn ra như đê vỡ. Tiếp viên hàng không hỏi tôi có muốn uống chút gì không, tôi ra sức lắc đầu, không dám lên tiếng nhưng nước mắt lại tuôn ra ngày càng nhiều. Người đàn ông ngồi bên cạnh tôi lấy một cốc nước trái cây cho tôi. Sau đó lại đưa đến một chiếc khăn hình vuông, để tôi lau nước mắt. Anh ta dùng giọng nói rất nhẹ nhàng nói: “Cô nhìn bầu trời bên ngoài xem, rất đẹp!” Tôi nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Tôi thấy được tầng tầng lớp lớp mây như những dãy núi, cuộn cuộn, núi non trùng trùng điệp điệp. Thực sự là rất đẹp. Anh ta cúi tay ra: “Tên tôi là Tang Thần, rất hân hạnh được quen biết cô!”

Triền Tường, trong giây phút đó, rốt cuộc em cũng biết được cái gì gọi là đau lòng, đau đến mức không thể hô hấp. Ở độ cao mấy ngàn mét, em mặc niệm tên của anh, nói với anh một câu, chào tạm biệt chú.

Chương 10

Trở lại Trung Sơn, công việc vẫn bình thường (tôi làm việc trong một công ty có vốn đầu tư từ Nhật Bản, là nhân viên vi tính nhỏ), tôi vẫn sống độc thân, giống như bao cô gái hơn hai mươi tuổi khác. Tôi thường đeo tai phone của máy mp3 trên cổ, đi trên con đường Tôn Văn ở phía tây dành cho người đi bộ, hoặc là đi trên một con phố nhỏ trong thành phố này. Thành phố tôi đang ở rất sạch sẽ, cây xanh rất nhiều, hai bên đường có rất nhiều cây xoài sum suê cành lá, còn có những hàng cây trúc đào cùng với những cây tử vỹ có bông hoa to bằng cái bát. Vì muốn trở thành thành phố văn minh nhất cả nước, nên hai bên đường trồng thêm những bông hoa nở rộ suốt bốn mùa trong năm.

Có đôi khi tôi sẽ tùy tiện nhảy lên một chiếc xe bus, ngồi đến tận trạm cuối cùng, lại ngồi từ trạm cuối ấy đến một trạm cuối khác, tôi thích ngồi trên xe nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Đến Chiêm Viêm tham quan, cứ một lần rồi lại thêm một lần nữa. Tôi cứ lặp đi lặp lại không biết chán, mặc cho bọn họ cứ nói lung tung gì thì nói.

Tôi thích thành phố này, nó bao dung những người từ nơi khác đến, lại có mức độ bảo lưu bản sắc quê nhà nhất. Nhìn công trình “Triển lãm thương hiệu nổi tiếng đoạt giải cấp quốc gia của thành phố Trung Sơn”(1) do sở công trình thị chính xây dựng mà tôi cảm thấy tự hào.

(1) Công trình thị chính (municipal engineering) là chỉ những công trình do thị chính kiến thiết và xây dựng.

Có đôi lúc, sau khi tan sở tôi liền về nhà, một mình nhốt mình ở trong phòng. Tôi ngồi lì trên mặt đất ngẩn ngơ, không nhúc nhích hàng giờ liền. Trong đầu tôi trống rỗng, giống như không nghĩ đến bất kì điều gì hết, nhưng cũng giống như nghĩ rất nhiều chuyện. Tôi cứ trải qua tuổi thanh xuân của mình như thế với một công việc bình thường và một ít chuyện vặt vãnh trong cuộc sống.

Nhưng tôi không hề khép kín, ngược lại những người bên cạnh tôi đều nói tôi rất vui vẻ, tích cực và lạc quan, một cô gái tự tin cởi mở. Tôi cũng có một vài người bạn tốt, là kiểu bạn thân có thể thổ lộ tâm tư của mình. Bọn họ cũng đến từ những nơi khác, có người ở Hồ Bắc, có người ở Giang Tây, cũng có người ở Hà Bắc. Bọn họ đến thành phố này làm việc cũng có thể xem như đã là một niềm tự hào, trong mắt người khác thì chúng tôi đều là những thành phần trí thức nhỏ. Trong những kỳ nghỉ dài hạn, chúng tôi sẽ cùng nhau đi du lịch.

Lúc nhận được tiền lương thì gửi cho bố mẹ, mỗi tuần đều sẽ điện thoại hỏi thăm sức khỏe người nhà. Đến nghỉ lễ mừng năm mới tôi đều gửi tiền hoặc quà cho cô hai, vào ngày sinh nhật Phi Dương và Nhiễm Nguyệt tôi cũng sẽ mua quà tặng rất đắt cho hai em ấy. Lúc nói chuyện điện thoại, những người thân đều hiện ra trước mắt tôi. Chỉ là, từ trước đến giờ, người mà tôi nghĩ đến nhiều nhất chưa từng được nhắc đến.

Ngày qua ngày như dòng nước chảy, vĩnh viễn không bao giờ lặp lại. Có lúc nhìn như trùng lặp, nhưng thực chất lại chưa từng trùng lặp bao giờ.

Cuối năm đến rất nhanh, ngày 21 tháng 12, đây là ngày đã được định trước phải nhớ thật kỹ, không phải bởi vì Hồ chủ tịch đến đây thị sát. Mà là, cùng ngày hôm đó, nhóm mỹ nhân ở phòng làm việc được một trận trò chuyện hăng say với chủ đề là đồng nghiệp mới đến.

Đó là vào ngày thứ ba. Bởi vì sáng thứ bảy tuần trước bộ phận vi tính phải tham gia một buổi huấn luyện, được tính như giờ làm việc, vì thế mỗi buổi sáng thứ ba tôi được nghỉ bù, không đi làm. Giữa trưa, tôi ngồi trong căn tin ở công ty ăn cơm, Tiểu Tần thư ký bộ phận phiên dịch thấy tôi thì lập tức chạy đến ồn ào: “Trời ạ! Cậu đã bỏ qua một màn kịch rất vui! Tiếc quá đi mất! Hôm nay, có một quản lý vô cùng đẹp trai đã đến công ty chúng ta! Phòng kinh doanh đó!”

Tôi cười, không có ý kiến mà tiếp tục ăn cơm. Cô ấy thấy tôi lạnh nhạt thì tức giận cau mày, giọng nói lại đề cao hơn: “Thật đó! Tính cách rất tốt, trời ạ! Vừa nhìn thấy anh ấy cười tớ đã choáng váng! Với lại tớ nói cho cậu nghe, không phải một mình tớ nói anh ấy đẹp trai đâu, tất cả các chị em trong phòng làm việc đều đồng ý nha, đẹp trai, đẹp trai lắm ~~~~”

Tôi không đành lòng đã kích sự hào hứng của cô ấy, tuy rằng tôi biết rõ cô ấy luôn dùng thái độ hiền lành như thế đánh giá tất cả các chàng trai, cô ấy chính là một cô gái như vậy đấy, nhưng tôi vẫn thân thiện đáp lời cô ấy: “Thật không? Là người Nhật à? Tên là gì?”

“Không phải là người Nhật! Cho nên tớ mới cảm thấy kỳ lạ, tất cả các quản lý ở công ty đều là người Nhật, nhưng anh ấy lại là người Trung Quốc. Hơn nữa là từ bên phía tổng công ty điều đến đây. Chắc là rất lợi hại đây?! Nhưng mà trước đây tớ có nghe tổng giám đốc nói qua, các nhân viên ở tổng công ty luôn mong muốn được điều đến những quốc gia phát triển để nhậm chức, việc này tương đối khó, nhưng nếu mong muốn được đến các quốc gia ở Châu Á thì rất dễ dàng. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, năng lực làm việc nhất định phải có. Thật là đáng tiếc! Buổi lễ sáng sớm kết thúc anh ấy mới đến, cho nên vẫn chưa giới thiệu, không biết anh ấy tên gì nữa, hà hà, vào buổi lễ sáng mai chắc chắn anh ấy phải tự giới thiệu về mình rồi, tớ phải chuẩn bị bút ghi âm mới được...”

Sau khi thu dọn xong khay thức ăn, tôi rời khỏi phòng làm việc. Tiểu Tần vẫn bám sát theo tôi, lắc lắc cánh tay tôi nói: “Đúng rồi, Tang Thần tốt như thế mà cậu còn lạnh như băng, thực sự không biết cậu có bị bệnh về mặt tâm lý hay không nữa! Ồi, đúng rồi, hay là cậu đồng tính luyến ái!” Tôi nhìn cô ấy đang há miệng thành chữ o mà cười lớn.

Tang Thần trong lời nói của cô ấy, chính là người đàn ông mà tôi gặp trên máy bay ngày hôm đó. Thật sự rất trùng hợp, vậy mà anh ta cũng ở thành phố

này; càng trùng hợp hơn nữa là, công ty của anh ta cũng nằm trong khu công nghiệp này. Vì thế mà tôi đã gặp qua anh ta mấy lần, cũng chỉ chào hỏi theo kiểu đồng nghiệp. Tôi lại không nghĩ đến có thể mà lại dẫn đến việc Tiểu Tần phỏng đoán sai lệch về tình cảm của chúng tôi, cho rằng đó là một chuyện khá thú vị. Đây đúng là một cô gái đơn thuần nhưng cũng tràn đầy ảo tưởng.

Cô ấy lại cảm thán: “Tiểu Hạ, cậu chín chắn trước tuổi đấy.”

Chín chắn, từ trước đến giờ, định nghĩa của hai từ này trong đầu của tôi chính là biết được nhiều chuyện, hiểu được nhiều điều giả dối trong thế giới này, học được một ít điều vặt vãnh trong cuộc sống và biết trù tính cho tương lai. Cho nên tôi không biết cô ấy nói tôi chín chắn là về phương diện nào, hoặc là tất cả các phương diện mà tôi nghĩ đều không phải. Cho nên đề tài này không được tiếp tục nói nữa.

Buổi chiều, đó cũng là một buổi chiều thứ ba bình thường. Lúc tôi đến nhà vệ sinh thì nghe tiếng bàn luận lèo xèo, đối tượng đương nhiên chính là quản lý phòng kinh doanh mà tôi chưa từng gặp mặt kia. Thậm chí, Tiểu Tần còn gửi tin nhắn lần thứ n cho tôi, muốn giải bày về việc “Rất thông cảm khi tôi không được thưởng thức gương mặt của người quản lý nào đó”.

Ngày hôm sau, thứ tư, chuẩn bị tài liệu cho buổi lễ sáng sớm. (Buổi lễ sáng sớm này, là hình thức hội nghị khá phổ biến trong các công ty Nhật Bản: Mỗi ngày trước khi vào phòng làm việc, tất cả các nhân viên đều phải tụ tập một chỗ, luân phiên nhau báo cáo các công việc được sắp xếp trong ngày, tổng giám đốc cũng sẽ thông qua buổi lễ sáng sớm truyền đạt các chỉ thị cho mọi người, nhân viên mới đến làm sẽ tự giới thiệu về mình trong buổi lễ này, đó là chính buổi lễ sáng sớm. Còn hội nghị vào buổi chiều sau khi kết thúc công việc tan tầm được gọi là buổi lễ chiều. Ở công ty này, ngoại trừ buổi lễ sáng và chiều, mỗi sáng đầu tiên ngày đầu tháng, còn có hội nghị toàn thể nhân viên.) Trong buổi lễ sáng sớm, tôi tiếp tục chỉ thấy những gương mặt quen thuộc và tiếp tục không nhìn thấy anh ta.

Ngày thứ ba, tức là vào thứ năm, vẫn không thấy gì cả.

Ngày thứ tư, cũng là ngày thứ sáu, Tiểu Tần mày chau mặt ủ nói: “Haizzz, thật là đáng thương mà! Trước năm mới không được gặp lại anh ấy rồi. Vừa rồi ở phòng làm việc của sếp tôi nghe bên phía tổng công ty điện thoại thông báo, dường như là nhà máy Saitama có chuyện gì đó, cho nên quản lý mới của chúng ta sau tết âm lịch mới chính thức nhậm chức! Haizzz haizzz haizzz... Chúng ta thật là đáng thương!” Tôi cảm sở ghi chép vồ nhẹ lên đầu cô ấy, chặn lời oán than của cô nàng lại.

Triển Tường, lần đó em đã biết cái gì được gọi là ngẫu nhiên. Chỉ vì nghỉ một buổi sáng, mà em đã bỏ qua cơ hội được gặp lại anh. Có phải rất khó tưởng tượng nổi đúng không? Nhất định là thế, ai có thể nghĩ đến chuyện đó được cơ chứ? Có một ngày, vào cùng một khoảng thời gian, chúng ta sẽ cùng làm việc trong một công ty. Ngay cả khi suy nghĩ của em sâu xa đến đâu đi nữa, em cũng tuyệt đối không nghĩ đến chúng ta sẽ dùng thân phận đó để gặp lại nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ngày 17 tháng 2 năm 2005, là ngày mừng chín tết. Cũng là ngày đầu tiên đi làm sau tết âm lịch, khắp nơi đều hân hoan, hai bên cửa chính đều đặt cây quất, tượng trưng cho đại cát đại lợi; Trước cửa phòng làm việc cũng được đặt hoa cúc, với mong muốn được gặp chuyện may mắn. Đây là những vật mà người phương Nam chuẩn bị cho nhà cửa để mừng năm mới.

Hội nghị toàn thể nhân viên đầu tháng hai được chuyển hợp vào ngay ngày đi làm đầu tiên, vì thế các đồng nghiệp cùng đến công ty sớm hơn bình thường. Căn tin tạm thời là nơi tụ họp mọi người, ai ai cũng có dáng vẻ vui mừng hớn hờ. Khắp căn tin tràn ngập tiếng chúc phúc “Cung hi phát tài”, người chưa lập gia đình như tôi đương nhiên sẽ nhận được “bao lì xì” từ cấp trên và những đồng nghiệp đã kết hôn.

Tiểu Tần nói, ngày đầu tiên sau tết âm lịch, là ngày khiến mọi người vui vẻ nhất. Không cần làm chuyện gì cả, lại có thể thu vào một khoản lợi nhuận lớn, ngày nào cũng được như thế thì tốt quá! Giọng nói của cô ấy tràn ngập sự hăng hái giống như một đứa bé trông mong lễ tết.

Tiếng chuông vang lên, mọi người đều đã ổn định chỗ ngồi. Chờ Tổng giám đốc và quản lý các bộ phận đến. Tôi và Tiểu Tần ngồi ở vị trí cuối cùng (Dạng hội nghị rườm rà ngọt ngào này, vị trí cuối cùng chính là vị trí tốt nhất). Đôi lúc rảnh rồi lại ngồi về một cô gái mặt trang phục thời cô có mặt lớn hơn miệng. Đầu tiên, đương nhiên là Tổng giám đốc lên đọc diễn văn, ông ta vẫn phát biểu bằng tiếng Trung không tiêu chuẩn: “Chúc – Mừng – Năm – Mới – Mọi – Người!” Mọi người cũng đồng thời đứng dậy cúi đầu hoàn lễ: “Chúc mừng năm mới!” Phiên dịch viên bắt đầu dùng tiếng Trung nói hôm nay là ngày 17 tháng 2 năm 2005, chúng ta sẽ bắt đầu buổi lễ sáng sớm, sau đó lại lặp lại câu nói nghĩa đó bằng tiếng Nhật. Tôi lơ đãng nhìn về phía bức người chủ trì hội nghị, thì lại thấy một gương mặt quen thuộc đã khắc vào cốt tủy. Đó chính là Triển Tường.

Chín năm trôi qua, gương mặt ấy vẫn hệt như trong ký ức của tôi. Đôi mắt như thế, lông mày như thế, lỗ mũi cũng giống như thế, đến cả bờ môi cũng không khác gì. Tất cả đều mang dáng vẻ của mười năm trước. Nếu như nói có thay đổi thì đương nhiên đó chính là chín chắn, vì thế, nhìn càng cuốn hút hơn, quyến rũ hơn.

Ngay cả khi không ở trong một hội trường nho nhỏ như thế, dù rằng đang đứng trên một con phố tấp nập người qua lại, nếu như gương mặt của anh xuất hiện ở đó, tôi vẫn có thể nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ký ức về anh đã khắc cốt ghi tâm đến như thế!

Gặp lại anh, là điều tôi mong chờ không biết đã bao lâu. Nhưng đến thời khắc trùng phùng thật sự, chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, ngay cả đôi mắt cũng khép lại như muốn trốn chạy. Tôi không tài nào hình dung nổi tâm trạng của mình lúc ấy, là mừng rỡ như điên, hay là ngạc nhiên quá độ. Đôi tay đang vẽ loạn trên giấy của tôi dừng lại, mặc cho hồi ức tràn về như thủy triều. Trái tim tôi đập nhanh đến mức không chịu nổi nữa.

Không biết là đã qua bao lâu, bài diễn văn của Tổng giám đốc cuối cùng cũng kết thúc. Anh đứng trên bục, đầu của tôi càng cúi thấp hơn. Nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của anh đang nhìn thoáng qua cả hội trường, giọng nói trong ký ức vang lên bên tai tôi: “Chúc mừng năm mới mọi người! Tôi tên Triển Tường, được điều đến phòng kinh doanh đảm nhận chức vụ...”

Đúng lúc ấy, Văn Viên của bộ phận hành chính tổng hợp đi đến bên cạnh tôi nói: “Hình như máy quay phim có vấn đề. Sau khi Tổng giám đốc phát biểu, có đôi một hộp băng khác nhưng giờ trên màn hình hiển thị lại không hiện lên dấu REC màu đỏ. Cô đến xem đi!”

Tôi thật sự muốn cho cô ấy một đấm! Máy quay phim được đặt giữa lối đi nhỏ thứ hai, bây giờ bảo tôi đi lần sờ nó! Ngát cho rồi.

Triển Tường, anh không thể hiểu rõ, em khát khao được gặp anh, nhưng tâm lý của em lại trở nên phức tạp khi đối mặt với tình huống gặp gỡ bất ngờ như thế này.

Em đã nghĩ rất nhiều lần, là phải gặp anh trong trạng thái tốt nhất, mặc một bộ quần áo xinh đẹp, mang đôi giày cao gót tinh tế, đeo bộ trang sức “Dệt hoa trên gấm”, trên mặt nở một nụ cười dịu dàng thuần khiết đã được luyện tập từ trước, cúi mình đầy vẻ phong tình, còn có, ánh mắt toát ra vẻ mê ly giống như trong bộ phim văn nghệ vào thời trung học, và về gọi cảm bình tĩnh nhưng lại vô cùng tao nhã thường có ở người Pháp. Chứ không phải giống như hiện nay, trong một bộ đồng phục nặng nề, tóc cột cao, gương mặt không son không phấn, đôi giày đế phẳng, cùng với, ánh mắt hoảng loạn nữa.

Năm bảy tuổi, lúc em gặp anh. Em đã gieo hạt giống mang tên anh xuống nơi mềm mại nhất trong trái tim mình.

Mười bốn tuổi, trên cổ chúng ta cùng đeo đồng tiền “Cần Long thông bảo” giống hệt nhau, anh cõng em trên lưng đi xuyên qua núi rừng, anh còn nói chờ em lớn lên.

Hạt giống ấy, đã nảy mầm trong trái tim em, ngày qua ngày, nó chậm rãi lớn lên cùng với em. Trở thành một cây đại thụ trường thành cao ngất, một cây đại thụ tình yêu. Vun tưới nó, không chỉ là tâm huyết, mà còn có những giọt nước mắt đau lòng khi nhớ đến anh. Không ai có thể hiểu được sự cố chấp và bướng bỉnh của một cô bé. Đó là thứ kỳ tích mà khó có thể tưởng tượng nổi! Em muốn thứ kỳ tích đó xuất hiện hoàn mỹ nhất trước mặt anh, để anh hiểu rằng, em đã trưởng thành; để bản thân em yên tâm rằng bản thân mình có thể đã đủ xứng đôi với anh.

Nhưng em nhất định phải bước đến chỗ đặt cái máy camera đó để sửa chữa nó, nhất định phải xuất hiện trước mặt anh với dáng vẻ em không muốn nhất thế này. Bởi vì em là nhân viên bộ phận vi tính. Đây là công việc của em.

Thông qua màn hình camera, em thấy được vẻ kinh ngạc lóe lên trong mắt anh. Nhưng em chỉ thấy vẻ kinh ngạc, không có gì khác, ví dụ như phản khởi, ví dụ như vui vẻ, đều không có.

...

Anh rất hợp với vai trò người quản lý, hội tụ đủ phong độ của cấp trên. Không như sự vô thố của tôi, anh ảm áp, anh dịu dàng, ánh mắt sâu thẳm của anh chỉ dừng lại trên người tôi hai giây, sau khi mỉm cười khẽ, đã chuyển đi hướng khác.

Nụ cười tươi này, khiến mọi người nhìn vào đều thấy vô cùng bình thường, không chứa bất kỳ hàm ý nào. Đó là nụ cười đúng mực thường thấy ở nơi làm việc.

Tôi giả vờ muốn lấy công cụ, từ cửa sau đi đến căn tin. Gió miền nam lạnh đến thấu xương đang không ngừng thổi. Trong cái lạnh tràn ngập vào mùa xuân, trong ngày hân hoan như thế này, nước mắt tuôn trào như đê vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Bàn làm việc của tôi được đặt bên phải phía sau bàn làm việc của quản lý phòng kinh doanh. Tôi ngồi vào chỗ của mình và bắt đầu làm việc, từ chỗ ngồi của tôi có thể thấy được màn hình máy vi tính của quản lý phòng kinh doanh và khuôn mặt bên phải của người đó. Phòng vi tính là bộ phận có nhân lực ít nhất công ty, chỉ có ba người, lại được sắp xếp ngồi trong góc khuất, số mệnh rất hẩm hiu. Nhưng cũng là bộ phận được các đồng nghiệp khác cực kỳ hâm mộ. Lý do thứ nhất là vị trí ngồi khá kín đáo, dù xem nội dung gì trên máy vi tính cũng đều không bị ai thấy, lý do thứ hai là chỗ ngồi cách xa chỗ của tổng giám đốc nhất, không cần lo lắng sếp tâm huyết dâng trào cao hứng quan tâm “Gọi sama nào đó đến nói chuyện một trận.” (“Sama” là cách xưng hô đặc biệt không phân biệt giới tính ở Nhật Bản. Nó có thể có nghĩa là tiên sinh, cũng có thể có nghĩa là tiểu thư.)

Buổi lễ sáng sớm đầu tháng hai cuối cùng cũng kết thúc. Tôi ngồi vào vị trí của chính mình, kiểm chế bản thân không được mặt đỏ tim đập mạnh. May mắn hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, đầu đầu mọi người cũng tùm lại đôi li xì, chẳng có ai phát hiện ra tâm tư nhỏ nhỏ này của tôi.

Triển Trường cũng không ngồi xuống. Anh và tổng giám đốc còn đang thảo luận gì đó ở phòng hội nghị. Lúc đó tôi nhận được tin nhắn của Tiểu Tần. Nội dung đương nhiên không ngừng đề cập đến “soái ca”: “Hạ, vừa rồi bộ phận của bọn tớ đang thảo luận một vấn đề, cậu nói xem, quản lý mới đến của chúng ta có hiểu tập tục ở nơi này không nhỉ, anh ấy có phát tiền lì xì không đây?! Dù sao người ta cũng vừa mới từ nước ngoài về, chắc là không hiểu rõ. Làm sao để nhắc nhở anh ấy đây? Đương nhiên bọn tớ cũng không thực sự muốn kiếm lợi, chủ yếu là tìm được cái cớ để đến gần anh ấy chút thôi! Cho một chủ ý đi màaaa~~~~”

Tôi trả lời: “Hôm nay tớ không mang theo té bào nào, nên không có ý kiến, hay là cậu cứ tiếp nhận ý kiến của quần chúng đi, cho tớ hưởng ké một chút ánh sáng với!”

Tổng giám đốc bước ra. Tôi cắn chặt môi dưới. Hy vọng anh sẽ ngồi xuống. Thấy được bóng dáng của anh thôi tôi cũng mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng anh lại không bước ra, ngược lại hộp thư của tôi lại nhận thêm một mail lạ nữa. Nội dung ngắn gọn rõ ràng: “Mời đến phòng họp một lát.”

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, chớp chớp mắt rồi mới dám xác nhận nội dung mail kia. Bằng trực giác, tôi biết đó là anh. Bởi vì mặt trên outlook của công ty có địa chỉ email của toàn thể nhân viên của từng bộ phận, chú thích rõ cả tên họ. Nếu anh muốn tìm tôi, thì không cần hỏi ai cả.

Khí trời đang rất lạnh, nhưng trên trán và chóp mũi tôi đã rịn đầy mồ hôi. Tôi đứng trước cửa phòng họp, nhắm hai mắt lại, bình ổn trong chốc lát rồi giờ tay lên gõ cửa.

Anh ngồi ở một bên bàn họp, trước mặt anh là một chiếc laptop. Tôi ngồi xuống một chiếc ghế dựa khác. Tôi thật sự phải ngồi xuống mới được, tôi sợ mình đứng sẽ không vững, thậm chí là ngã.

Anh cười, chỉ nhếch môi cười mỉm không hé răng. Rồi nói: “Ngồi cách nhau xa quá.”

Đúng, đây là chiếc bàn có thể chứa mấy chục người ngồi cùng một lúc. Chúng tôi, chia nhau ngồi ở hai đầu, giống như cách xa muôn sông nghìn núi. Khoảng cách đó không thể đo lường bằng chiều dài hay năm tháng được.

Tôi nhìn anh xuyên qua làn hơi nước mỏng manh trong đôi mắt. Anh cũng nhìn lại tôi. Vẫn là gương mặt của chín năm trước, nhưng ánh sáng trong đôi mắt đó, không cần nói tôi cũng thấy được sự thay đổi không còn giống như trước. Tôi nhìn khuôn mặt mang nụ cười của anh, nhưng tôi lại không thể nhìn thấy đôi mắt nhu tình ngọt ngào làm người ta mê say trong trí nhớ đó.

Anh nói: “Hạ Linh Hội. Tiểu Linh Từ. Đã lớn lên rồi!”

Tôi xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong sân, hoa sơn trà đang nở rộ rực rỡ, màu trắng có, màu đỏ có, các nhụy hoa nhô ra.

Vườn hoa ấy, chắc là phải có một cái tên. Thật ra có một tảng đá, lúc xây dựng vườn hoa người ta đã dựng đứng nó lên và đặt ở đằng kia. Đã qua mấy nhiệm kỳ tổng giám đốc mà vẫn không có ai đặt tên lưu niệm cho nó. Ở đây, mỗi một bông hoa, mỗi một thân cây, đều đã từng phục vụ cho những cấp trên người Nhật tại Trung Quốc, lúc sắp rời khỏi Trung Quốc, bọn họ đem đến và gieo trồng chúng nó xuống. Phía trước mỗi một cây, đều có một tảng đá nhỏ, mặt trên viết tên người đã trồng nó, thời gian trồng, cùng với tên của loài cây. Lúc trước đã từng có một vị tổng giám đốc công khai chiêu mộ đặt tên cho vườn hoa, hơn nữa lại là có thưởng. Đúng là đã thu được rất nhiều cái tên tao nhã, có khí chất, hoặc là mơ hồ. Nhưng cho đến nay, nó vẫn là một vườn hoa vô danh. Năm trước hoa sơn trà vẫn còn phong nhụy, bây giờ, rốt cuộc cũng đã bùng bùng nở hoa.

Giống như trong sinh mệnh của chúng ta đã định trước phải gặp một vài người, có thể chúng ta đã từng cách rất xa bọn họ, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, trong biển người mênh mông, chúng ta sẽ gặp lại họ.

Anh khép màn hình chiếc laptop lại, đặt túi xách tay lên bàn, rồi vừa kéo khóa chiếc túi vừa nói: “Tôi muốn nhờ em giúp tôi một việc.”

Tôi bước đến bên cạnh anh. Từ trong chiếc túi anh lấy ra một xấp tiền rồi đặt trước mặt tôi, tiếp tục nói: “Đêm qua tôi vừa mới về, không hiểu phong tục ở nơi này lắm, cho nên tôi không chuẩn bị trước. Vừa rồi tôi thấy trưởng phòng và tổ trưởng đều phát tiền lì xì. Em có thể chuẩn bị hộ tôi không?”

Tôi nói: “Anh đã kết hôn?”

Anh ngạc nhiên. Nhìn chăm chăm vào tôi như không hiểu gì, cũng không trả lời gì cả.

Tôi giải thích cho anh: “Những người đã kết hôn mới phát tiền lì xì cho những người chưa lập gia đình! Hoặc là cấp trên nữa. Nhưng Nhật Bản không có phong tục này, cho nên những quản lý đến đây trong vài năm qua đều không phát tiền lì xì.”

Anh lại cười rồi nói: “Bọn họ là người Nhật Bản, còn tôi lại là người Trung Quốc, nhập gia tùy tục. Em giúp tôi chuẩn bị, được không?”

Tôi cầm lấy xấp tiền mặt màu đỏ. Gật đầu.

Anh lại hỏi: “Bấy nhiêu có đủ không? Tôi vừa mới về, vẫn chưa đến phòng tài vụ lĩnh tiền, chỉ có từng đó thôi, nếu như không đủ, em hãy bổ sung giúp tôi, có được không?”

Lúc nói những lời này, trong nụ cười âm áp của anh có chứa một chút hài hước, khiến những lúc anh nói đến những chuyện liên quan đến tiền tài thế này, vừa đưa tình gợi cảm, lại vừa làm rung động lòng người. Giống như một kẻ trời sinh đã quyến rũ.

Tôi nói “Đủ rồi.” thì liền xoay người rời đi.

Tôi đi đến cửa, lúc chuẩn bị kéo cánh cửa bước ra ngoài, thì ở phía sau vang lên giọng nói của anh: “Tiểu Linh Từ.”

Tôi quay đầu, mặt hướng về phía anh, đứng dựa vào cửa.

Mắt của anh đang nhìn máy vi tính bỗng nhiên lại ngược lên nhìn tôi, nói bằng chất giọng khe khẽ: “Em không muốn gọi tôi, gọi tôi một tiếng chú nữa sao?”

Tôi kéo mạnh cánh cửa ra rồi chạy vọt vào nhà vệ sinh, nước mắt rơi như thủy triều.

Triển Tường, em thực sự chán ghét chính bản thân mình, trong khoảng thời gian chín năm nhớ nhung anh, em đều có thể kiểm soát chính mình. Tại sao, khi anh xuất hiện trước mặt em, em lại biểu đạt vụng về như thế. Em đã luyện tập vô số lần. Nhưng cho đến giờ em vẫn chỉ có thể ưu phiền khóc lóc, những giọt nước mắt đáng ghét đã khiến em không thể ẩn nấp nữa, không thể giả vờ nữa!

Nhưng tôi vẫn điều chỉnh tâm trạng bản thân rất tốt, tôi đến chỗ chị Hoa kế toán đổi thành tiền có mệnh giá nhỏ. Nhưng mà, nhưng chỉ là số tiền còn thừa lại năm trước của chị ấy vẫn không đủ. Tôi bắt đầu viết mail, gửi cho tất cả các đồng nghiệp chưa lập gia đình: “Mười phút sau tập hợp tại nhà vệ sinh, phiền mọi người mang theo tất cả tiền lì xì thu được ngày hôm nay.”

Đây là phương pháp mà chúng tôi thường xuyên dùng để giải quyết việc khẩn cấp. Việc khẩn cấp này áp dụng bao gồm cho những đồng nghiệp bị rơi khóa vây, hoặc là chị em nào đó đến chu kì kinh nguyệt mà quên mang theo thứ cần mang, hoặc là vị thư ký hay phiên dịch viên nào đó phải ra ngoài đột xuất với sếp mà quên mang giày cao gót...

Mười phút sau, xấp giấy tiền màu đỏ trong tay tôi biến thành rất nhiều giấy năm đồng, mười đồng, hai mươi đồng, năm mươi đồng mới tinh. Đương nhiên, bọn họ không hề biết tôi sẽ dùng chúng làm gì. Bọn họ lại càng không nghĩ đến, tôi, vậy mà lại có quan hệ dây mơ rễ má với vị quản lý mới nhậm chức.

Bỏ những tờ tiền vào bao lì xì (những bao lì xì này đều là do lúc trước tôi đã thu gom từng cái một). Sau khi chuẩn bị xong cả, tôi sắp xếp trật tự theo mức độ khác nhau. Lúc đưa cho anh, thì đã là đến giờ dùng cơm trưa.

Anh không đến căn tin ăn cơm. Đây cũng là một thói quen, chức vị quản lý ở công ty có một ước định luật bất thành văn, cũng có thể là bọn họ có hệ tiêu hóa như nhau, nên buổi trưa đều không cần ăn cơm. Đây cũng là câu đố mà những người có thâm niên ở công ty như chúng tôi vẫn chưa giải được.

Dùng cơm xong, thì anh đã ngồi ở vị trí của mình. Thấy chúng tôi, anh mỉm cười vẫy tay, hai tay Tiểu Tần che miệng giống như một con chim én vút qua phòng làm việc, bay đến bên đó. Mọi người ai cũng bật cười đi theo sau.

Thật ra tôi biết, biểu hiện như vậy có hơi khoa trương. Nhóm phụ nữ đa dạng tuổi tác ở đây, dùng động tác và ngôn ngữ khoa trương để biểu đạt thiện ý và nhiệt tình của bọn họ.

Tiền lì xì xếp chồng lên nhau trên bàn làm việc của anh, anh giả vờ tức giận nói với một chất giọng đáng thương: “Tiền lì xì cho mọi người tôi đã chuẩn bị xong cả rồi! Nhưng lại không có ai nói cung hỷ phát tài với tôi, có phải mọi người đang bắt nạt người mới đến là tôi hay không?”

Thế là, mười mấy cô gái, tất cả đều chấp tay, cất giọng lanh lảnh, trề miệng một lời đồng loạt nói: “Cung hỷ phát tài, tiền lì xì đến!”

Anh đứng lên, nở nụ cười tươi rọi rạng rỡ, dùng ngón tay gõ gõ vào mặt bàn nói: “Đến đây, tự mình lấy đi! Nhưng bên trong không giống nhau đâu, thử vận may của mình xem sao!”

Nhoáng một cái, bàn làm việc của anh, lẫn cả người của anh đều bị bao vây ở giữa. Ai cũng khom người, lựa chọn bao lì xì mình vừa ý nhất. Ánh mắt của anh, lại dễ dàng băng qua đỉnh đầu của bọn họ, nhìn đến tôi đang đứng phía sau.

Triển Tường, anh không biết là trong một phút đó, em lại cảm nhận được tình cảm của em dành cho anh lại tăng lên một cách kỳ diệu. Anh dùng “vận may” để bù đắp vào những tiếc nuối mà họ đã kỳ vọng vào giá trị trên những tờ tiền lẻ nhưng họ không cách nào tìm được, đồng thời khiến hai chữ “Thiên vị” sẽ cách bản thân mình thật xa. Thông minh nhạy bén như thế, cùng với sự chín chắn và khéo léo, anh đã khác với thiếu niên trong ký ức của em.

Cũng có thể là em không đúng, em không nên lấy một người của chín năm trước ra để liên tục so sánh như thế. Điều này không có ý nghĩa gì cả. Còn em cuối cùng cũng đã nhận được bao lì xì đầu tiên anh phát cho em. Mỗi một nhân viên trong văn phòng đều có, đương nhiên em cũng phải có. Thật ra, trong lòng em thầm nghĩ rằng không nhận được phong bì chúc phúc đó của anh, bởi chỉ có như thế em mới không giống những người bình thường. Lúc anh cười đưa bao lì xì cho em và đồng thời dùng câu nói suông “Lớn nhanh một chút” mà Tiểu Tần vừa mới dạy cho anh, em lại muốn khóc.

Rất nhiều năm trước, hai tay anh đặt lên vai của em, dùng một giọng nói rất nghiêm túc nói với em, anh sẽ chờ em lớn lên. Bây giờ, cách nói nghiêm túc đó, lại đổi thành thứ ngôn ngữ xã giao. Lớn nhanh một chút. Đây là câu chúc phúc mà người Quảng Đông thường dùng để chúc trẻ con lúc phát bao lì xì.

Nhưng, chín năm đã trôi qua, lúc trước, cô bé phải dựa vào lưng anh mới có thể vượt qua con đường dài sông núi, giờ đã là một cô gái đoan trang đang ở tuổi thanh xuân, tuổi thanh xuân khiến người con gái kiêu hãnh nhất mà em vốn có, đang dần dần vụt khỏi tầm tay em.

Còn anh, vẫn dùng một câu như thế để nói với em. Cùng một nội dung: Lớn lên.

Triển Tường, ngoại trừ việc có thể ngồi trong bóng đêm rơi lệ một mình để phóng thích nỗi đau như dao cắt này, anh hãy nói với em, em còn có thể làm gì nữa?

Chương 13

Tôi giống như một con ve trong đêm hè, chỉ chờ một trận mưa trút xuống sẽ chui khỏi lòng đất tối tăm, trèo lên thân cây lột thân xác, rồi lại cất cao giọng hát khúc ca dao vô tận.

Tôi chờ đợi cái vẫy gọi của anh. Dù chỉ là những lời ôn về chuyện cũ cũng đã đủ khiến lòng tôi say đắm. Nhưng, niềm hy vọng này của tôi cũng không thể được toại nguyện.

Trong những ngày tiếp theo, anh là một quản lý trang nghiêm, tuy rằng mỗi sáng sớm anh vẫn mỉm cười với từng người, sau đó lại nói “Buổi sáng tốt lành”, nhưng, chỉ có vậy mà thôi, giới hạn chỉ như thế. Mọi người đều không dám dùng giọng điệu như ngày đầu tiên nói chuyện với anh nữa, anh, là một cấp trên chính hiệu. Là một nhân viên tài ba hơn những nhân viên tầm thường như chúng tôi đây. Cao hơn chúng tôi, chúng tôi nhìn anh, cũng phải bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Đồng nghiệp ở phòng kinh doanh khi nói chuyện với anh cũng phải dùng lời nói thận trọng để phát biểu.

Tình trạng hôn nhân của anh, đã trở thành tâm bệnh của những các mỹ nữ. Trong những ngày vẫn chưa có câu trả lời, Tiểu Tần thường thờ dài phiền muộn, nhẹ nhàng chạm vào trong lòng tôi. Tôi sẽ nhìn cô ấy đèn đờ đẫn, chờ cô ấy dùng đĩa gỗ bàn ăn của tôi thì thôi mới khỏi phục bằng nụ cười còn khó coi hơn là khóc.

Rất nhiều lúc, tôi sẽ hốt hoảng: Trong những ngày tôi không gặp anh, anh vẫn ở trong lòng tôi. Tuy rằng tôi và người thật cách xa muôn sông nghìn núi, vượt qua đại dương cũng khó tìm được tung tích. Nhưng anh vẫn ở trong lòng tôi, rất gần rất gần. Lúc nhớ nhưng, tôi có thể nhớ về những ký ức có anh, không ngừng tua đi tua lại những chuyện cũ, do vô số lần nhớ đến khoảng thời gian tôi và anh ở cùng nhau, cho nên người trong ký ức ấy đối với tôi chẳng những không mơ mơ hồ hồ mà ngược lại càng thêm rõ nét hơn. Những hình ảnh sinh động đến thế, cụ thể đến thế, dường như chỉ mới là ngày hôm qua.

Mà giờ đây, hiếm lúc anh ngồi xuống làm việc thì, chúng tôi lại cách nhau không đến ba mét.

Khoảng cách mười mét, tôi có thể thấy được gò má của anh, đường vân trên da anh.

Thấy anh cầm bút viết bằng tay phải, chiều dài móng tay anh.

Thấy khi anh phân tích con số trên bản báo cáo thì lông mày khẽ cau lại, dấu hiệu của việc xoắn xích.

Thấy khẩu ngữ khi anh đang nói chuyện điện thoại, đôi môi gọi cảm.

Tất cả đều gần đến như thế, anh cách tôi gần đến như thế, nhưng, chúng tôi, lại như xa cách, như mây và đất không thể chạm vào nhau được. Như câu nói, Diện mục toàn phi (hoàn toàn thay đổi), như câu nói, gọi là Chi xích thiên nhai (gần trong gang tấc mà biển trời cách biệt), như câu nói Hoảng nhược cách thế (cách nhau một đời), ngày hôm nay chính là như thế.

Vẫn có đôi lúc, anh và Triển Tường trong ký ức của tôi sẽ trùng lặp với nhau, trở thành một người: Vào giờ nghỉ trưa hôm nào đó, anh đứng trước cửa sổ, nhìn những bông hoa khoe màu đủ sắc ngoài vườn, phảng phất cứ như anh đã trở về thời niên thiếu, trở về là Triển Tường gánh nước tưới hoa rau dưa, yên tĩnh, dịu dàng. Nhưng, khi anh xoay người, ngồi vào chiếc ghế thuộc về anh, lại trở về thành một cấp trên chân chính.

Nhưng mà, cơ hội hạnh phúc khi được ngắm nhìn anh từ phía xa cũng nhiều lắm. Anh rất bận, anh luôn rất vội vàng. Tuy rằng vào mỗi buổi lễ sáng sớm, công việc của anh chỉ được giản lược bằng bốn chữ “công việc hằng ngày”, nhưng anh vẫn rất bận. Hội nghị trong nước, hội nghị ngoài nước, cùng với các buổi bàn bạc với đại lý, họp đồng, xác định từng cuộc hẹn, anh luôn có chuyện phải làm. Thậm chí, việc lựa chọn diễn viên quảng cáo ở khu vực Trung Quốc, cũng là công việc của anh. Hơn nữa, tổng công ty quyết tâm phát triển mạnh mẽ ở thị trường Trung Quốc, muốn trong vòng một năm, phải thành lập công ty và cửa hàng chuyên kinh doanh ở bốn thành phố là Quảng Châu, Thẩm Quyến, Bắc Kinh, Thượng Hải. Anh và tổng giám đốc nói chuyện vui vẻ, giải đáp nghi vấn của cấp dưới, vẫn dùng vốn tiếng Nhật lưu loát, vẫn dùng tiếng phổ thông kèm theo một nụ cười đẹp như hoa mai vàng.

Cứ thế, chúng tôi cứ sống chung một môi trường trong sự bình thường nhưng lại khác biệt như vậy. Dường như, giữa hai chúng tôi, ẩn chứa sự xa lạ hàng trăm năm, xa lạ như người đi đường. Tôi kiềm chế nỗi rạo rực mệnh mông trào dâng mãnh liệt của mình, còn về ngoài vẫn là gương mặt bình tĩnh như thường ngày.

Thứ sáu, rồi đến thứ bảy được nghỉ làm, sau đó lại thứ hai, thứ ba, rồi đến giữa trưa thứ tư. Trong căn tin ở công ty. Tiểu Tần ngồi ở vị trí cạnh ghế đối diện với tôi. Cô ấy nói Tang Thần gọi điện thoại nói rằng mấy hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà cậu không nhận điện thoại của anh ấy. Tôi không trả lời, tiếp tục dùng thìa nhấp canh. Trên mặt của cô ấy liền thay đổi thành vẻ vô cùng đau đớn, cô ấy bày tỏ sự đồng tình với Tang Thần và không hài lòng với tôi, nói: “Cậu đừng quá đáng như thế, Tang Thần tốt như thế, hơn nữa cũng đối xử rất tốt với cậu, cậu còn không biết tốt xấu...”

Bỗng nhiên cô ấy không nói chuyện nữa, hàm răng cắn đũa, hai mắt chan chứa vẻ kinh ngạc vui mừng nhìn về phía sau lưng tôi, tôi nghiêng đầu nhìn thì thấy Triển Tường, đầu bếp đang chuẩn bị thức ăn cho anh. Tiểu Tần cố nuốt hết cơm đang ngậm trong miệng, lặng lẽ hỏi cậu đoán quản lý Triển sẽ ngồi

ở đâu? Đây là lần đầu tiên anh ấy đến căn tin dùng cơm, hơn nữa lại có nhiều chỗ trống như thế. Liệu có thể sẽ ngồi cùng chúng ta hay không? Ồi, anh ấy đúng là đang đi về hướng chúng ta kia, ời, anh ấy cười với chúng ta kia, ời, anh ấy đến!

Tôi nghe thấy thanh âm của thìa va vào bát, vang lên một tiếng rất nhỏ. Triển Tường ngồi bên cạnh tôi, cũng là đối diện với Tiểu Tần. Tiểu Tần dịu dàng nói chào quản lý Triển. Triển Tường nói chào hai người.

“Hiếm thấy nha! Quản lý Triển hôm nay ăn cơm cùng một nồi với chúng tôi.”

“Thức ăn ở công ty của chúng ta thơm ngon có thể so sánh với thức ăn trong hoàng cung, hôm nay tôi đến ném thử, đúng là rất ngon! Vì hôm nay là tết nguyên tiêu(1) nên thêm món ăn, hay là ngày thường thực đơn cũng phong phú như vậy?”

(1) Tết nguyên tiêu: Rằm tháng giêng.

“Đừng rồi! Ba món ăn, một món canh, một món trái cây. Tay nghề của đầu bếp cừ lắm, người ta là học trò chính thống của truyền nhân phái Tứ Xuyên, đã được cấp giấy chứng nhận nhận định!”

Tôi thu dọn khay thức ăn của mình, nói nhỏ: “Chúc ngon miệng.”

Tiểu Tần không đi, cô ấy vẫn ngồi đối diện với Triển Tường, lúm đồng tiền xinh như hoa.

Chỉ là tôi không nghĩ đến, chỉ vì lần tán dóc ngắn ngủi này của cô ấy và Triển Tường mà đã khiến cho chú và tôi sinh ra rất nhiều hiểu lầm, khiến chúng tôi xa cách, gần trong gang tấc mà xa tận chân trời. Đương nhiên, vấn đề này về sau hẳn nói.

Bốn giờ chiều, trưởng phòng bộ phận hành chính thông báo với mọi người: “Hôm nay là tết nguyên tiêu, nên buổi tối sẽ tổ chức buổi tiệc liên hoan tại nhà hàng Sekkeilo mừng quản lý Triển đến. Hy vọng mọi người đều có thể đến.”

Mấy phút sau tôi nhận được tin nhắn của Tiểu Tần: “Hội họp quá đi! Theo thông lệ anh ấy sẽ phải mời rượu chúng ta! Có cần về nhà thay quần áo trước không? Nhưng mà nhà tớ xa lắm, về ký túc xá của cậu đi, nhờ quần áo của cậu phát huy tác dụng vậy. Hôm nào tớ mời cậu ăn bánh rán hành.”

Sau khi tan sở, cô ấy về ký túc xá với tôi. Đến tù quần áo tôi chọn lựa một lúc, cuối cùng cũng chọn được một bộ quần váy xòe dài không quá đầu gối, sau đó mở bao bì mới tinh lấy đôi tất chân mỏng, trong suốt bằng nhung ra. Khi tôi thấy cô ấy mỉm cười run rẩy trong trời gió rét thì tôi phải thật sự bội phục tinh thần hiến dâng của cô ấy, rồi đứng dựa tường và cười.

Cuối cùng cũng đến phiên Triển Tường đến bàn chúng tôi mời rượu. Anh đứng ở đó, tôi liền nghĩ đến một câu: Ngọc thụ lâm phong. Anh cầm một ly rượu, giọng nói lại rất êm tai, lời nói lại rất vừa phải: “Trong bàn này đều là bậc tiền bối ở công ty chúng ta, xin hãy chiếu cố nhiều hơn.”

Sau một vòng rượu, Tiểu Tần lại mời anh đến đây (Cũng chỉ có những nơi như thế này, mới cho phép được tự nhiên coi mở). Anh cười ngồi xuống, nói: “Nhưng tôi không dám uống cùng mọi người! Vừa rồi, quản lý Li ở bộ phận hành chính có nhắc nhở tôi, nói mọi người ở bàn này đều có tư lượng cao, tôi bằng lòng chịu thua!”

Tiểu Tần nói: “Quản lý Tây Hải thật đáng ghét! Cuối cùng vẫn vạch trần nội tình của chúng tôi. Nói thật với anh, vâng, đây là chị Mai, tự xưng mười tám ly không say; Đây là chị Hoa, tiếng tăm lừng lẫy là thần rượu; Còn đây là Hạ Linh Hội dịu dàng ít nói, người được tặng danh hiệu Hạ Thập Bình!”

Triển Tường đầy hứng thú hỏi: “Hạ Thập Bình?”

“Đúng, Hạ Thập Bình! Có một câu về nói rất đúng về cô ấy, nói sao nhỉ? À, nhớ rồi! Nói là, một bình hai chai không phải rượu, ba bình bốn chai sức miệng thôi, năm bình sáu chai mới dựa tường, bảy bình tám chai...”

Một bàn đầy người đồng loạt tiếp lời Tiểu Tần: “Tư lượng cao, tư lượng cao!”

Cười trong con say. Cười chao đảo nghiêng ngã, cúi gập người xuống cạnh bàn, cười đến mức phải nghiêng người dựa vào người khác.

Anh cũng cười. Cười sáng lạn, cười to thoải mái. Trong lúc cười, anh nâng ly lên, nhẹ nhàng gật đầu với tôi. Tôi cũng gượng ly lên, uống một hơi cạn sạch.

Không phải để khoe khoang tư lượng của tôi, mà là, Triển Tường, từ trước đến nay, em chưa từng học được cách phụ lòng tốt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Thời gian vẫn trôi qua một cách yên ả như vậy. Công việc của tôi cũng diễn ra suôn sẻ. Sau khi hệ thống ERP mới được đưa vào sử dụng thử thì nó đã chính thức được cài đặt vào toàn bộ các máy tính trong công ty, hệ thống chấm điểm nhân sự mới được đưa vào sử dụng và trở thành mục tiêu của

phòng máy tính chúng tôi.

Cuối tháng hai, tổng giám đốc gọi tôi đến phòng hội nghị nói chuyện. Giao cho tôi một nhiệm vụ mới: công việc làm tập san cho nội bộ công ty. Từ sơ yếu lý lịch của tôi, ông ấy biết lúc còn ở trường đại học, tôi đã từng tham gia vào câu lạc bộ báo chí. Ông ấy trưng cầu ý kiến của tôi, hơn nữa, vô cùng “tình sâu ý nặng” nói: “Vốn dĩ đây là công việc mà bộ phận hành chính phải hoàn thành. Cô lại là nhân viên bộ phận vi tính, có công việc của riêng mình. Nhưng tôi đã xem qua những bài văn mà cô viết trên báo, tôi cảm thấy cô chắc chắn sẽ có hứng thú với công việc này. Tuy rằng tiền lương tháng tạm thời không thể tăng, nhưng cuối năm sẽ tính vào bảng đánh giá cống hiến và hạng mục phần thưởng, công ty nhất định sẽ suy xét.”

Tôi không thể từ chối. Không thể nói “không”. Nếu như có đường cho tôi từ chối, thì sếp tổng đã không trực tiếp nói chuyện với tôi, mà chắc hẳn phải thông qua cấp trên của tôi trước.

Hai mươi phút sau, tất cả các quản lý công ty đều tụ họp tại phòng hội nghị. Tập san của công ty chính thức được khởi động ở hội nghị, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi, nhưng vì bị phụ trách “lên kế hoạch, chủ biên, biên tập viên”, nên phải tham dự hội nghị.

Những người quản lý vốn dĩ đều là những người rất bận rộn, lúc họp đều mang laptop theo. Bảy quản lý, đã có hết sáu là người Nhật Bản, chỉ một người Trung Quốc duy nhất là Triển Tường, cũng là du học sinh Nhật Bản, chỉ vì hỗ trợ cho tôi, mà phiên dịch viên của sếp tổng cũng phải tham gia. Tôi ngồi ở vị trí cuối, liếc mắt là có thể nhìn thấy hoa son trà nở rộ và cây xoài đang phát phor trong gió. Tôi cảm thấy chính mình như một hạt đậu nhỏ trên mâm thức ăn thịnh soạn.

Tổng giám đốc giản lược phần giới thiệu ý nghĩa phát hành tập san: “Chín năm, công ty chúng ta đang lấy thế ổn định, vững mạnh đến tiến lên phía trước. Liên tục được chính phủ trao tặng các huy chương. Năm trước, lại được bầu chọn là cấp A trong việc nộp thuế mẫu mực của thành phố Trung Sơn. Đây là một vinh dự quý giá. Trong ba mươi ngàn xí nghiệp, chỉ có hai trăm bảy mươi tám xí nghiệp được chọn. Trong quan niệm kinh doanh của chúng ta, điều thứ ba đó là ‘Làm việc cống hiến cho tổ quốc’, đây cũng là lời khẳng định của chúng ta. Môi trường công tác cũng đã trở nên càng thêm sạch sẽ, tươi đẹp, các quy định chế độ cũng ngày một hợp lý và hoàn thiện hơn. Trong tình cảnh này, văn hóa thành lập công ty, xí nghiệp càng lúc càng trở nên quan trọng hơn. Do đó, tôi đề nghị, bắt đầu từ năm nay, sẽ tiến hành đưa công việc của chúng ta lên sách báo. Đưa phần này vào trong tạp chí, trở thành cầu nối giao lưu giữa nhân viên và công ty, tăng cường sự đoàn kết nội bộ, xây dựng tình cảm thêm sâu sắc. Mọi người có ý kiến gì không?”

Phiên dịch viên ngồi bên cạnh tôi, nhỏ giọng dịch ra từng câu một.

Các quản lý quay mặt nhìn nhau, quản lý Tây Hải của bộ phận hành chính đặt câu hỏi: “Công việc này, đã có ai chịu trách nhiệm chưa? Có cần thông báo tuyển dụng một nhân viên có kinh nghiệm liên quan không?”

Tổng giám đốc lắc đầu nói: “Không, tạm thời không cần tuyển người mới. Sama Hạ đang ngồi ở đây sẽ đảm nhiệm phần công việc này. Tôi tin tưởng với năng lực của cô ấy sẽ hoàn thành công việc này xuất sắc. Nhưng mà, bởi vì đây không phải là công việc thuộc chức trách của cô ấy, cũng không phải là công việc duy nhất mà cô ấy phải xử lý, cho nên tôi hy vọng các vị, những bộ phận hay nhân viên nào đó mà lúc Sama Hạ cần phối hợp thì tôi mong những nhân viên liên quan hãy dốc sức hỗ trợ cho cô ấy. Những phần có trong tập san, độ dài, sẽ được thông báo vào sáng sớm ngày mai. Còn có vấn đề gì không?”

Tổng giám đốc nhìn một lượt xung quanh, sau đó đứng lên, vỗ tay nói: “Nếu vậy, chúng ta cùng mong chờ tập san công ty sẽ ra đời trong một ngày gần nhất. Hơn nữa, sẽ vô cùng đặc sắc, vượt qua phân xưởng ở Indonesia, công ty ở Hàn Quốc, công ty ở Mỹ, công ty ở Thái Lan!”

Mọi người lục tục ra khỏi phòng họp. Tôi và phiên dịch viên Kim đi cuối cùng, cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt đồng cảm rồi nói: “Cô thật đáng thương. Những tạp chí của những công ty ở nước ngoài đã xuất bản mấy năm rồi, hơn nữa mỗi kỳ bản in đều được in ấn bằng đồng. Vượt qua bọn họ, mới là lạ đó! Cô chú ý sức khỏe của mình nha! Thương cảm cho cô!”

Tôi tròn mắt há mồm nhìn bóng lưng của cô ấy. Rồi cau mày.

Nhưng tôi vẫn phải cảm ơn nhiệm vụ mới này của tôi, bởi vì nó đã cho tôi rất nhiều cơ hội trao đổi với Triển Tường. Nếu không, chỉ khi máy vi tính của anh bị nhiễm virus, lúc xảy ra vấn đề, tôi mới có thể xuất hiện. Mà bây giờ, bất kì lúc nào tôi cho là thích hợp, tôi có thể không cần phải lo bị nghi ngờ: “Quản lý Triển, phiền anh cung cấp bản biểu báo cáo gì gì đó, số liệu lĩnh tinh gì gì đó bên lĩnh vực của anh.” Hoặc là, “Quản lý Triển, phiền anh đối chiếu xem nội dung này có sai ở đâu không.” Đồng nghiệp đều cho rằng tôi chú trọng vào công việc này xuất phát từ áp lực của tổng giám đốc; mà không phát hiện rằng, trong lòng tôi rất thích thú.

Đối với anh, mọi người vẫn luôn hiếu kỳ. Vào một buổi sáng nào đó, Tiểu Tần kéo tôi vào nhà vệ sinh, bên trong đã tụ tập sẵn vài vị mỹ nữ. Tôi nghi ngờ nhìn các cô ấy, cho rằng các cô ấy lại tham gia vào cuộc hẹn lướt tình tám phút gì đó nữa.

Tôi giờ hai tay lên: “Mọi người, mấy hôm nay tôi bận phát điên, tha cho tôi đi!”

Tiểu Tần đâm tôi một cái: “Cái gì chứ! Bọn tớ đang nghĩ đến một điệu kế tuyệt vời! Hà hà, có điệu kế này, chúng ta có thể lật tung bối cảnh thân phận của quản lý Triển một rõ hai ràng rồi!”

“Nói nghe một chút.”

“Không phải cậu đang chuẩn bị in báo chí gì sao? Vậy cậu hãy nói do yêu cầu của tạp chí, bảo anh ấy điền vào phần tư liệu, có tư liệu về anh ấy. Chúng ta đây không phải sẽ biết được sao!”

“Bên bộ phận hành chính không có hồ sơ của anh ấy sao?”

“Dừng! Nếu như có, thì còn phải dùng cách phí sức này sao?! Anh ấy trực thuộc tổng bộ Nhật Bản, cho tới bây giờ hồ sơ chưa hề được chuyển đến Trung Quốc. Theo tờ thấy, chế độ này của công ty phải cải cách lại mới được, điều một người tới, mà nhân viên lại không được biết gì, cái quái gì thế?”

Một đồng nghiệp dùng bạo lực ngăn chặn sự lải nhải của Tiểu Tần. Cô nàng xoa bóp thất lưng bị véo đau, kêu to oái oái đầy khoa trương.

Tôi nói “Được. Lúc đầu, tớ đã lên kế hoạch việc đưa một người lên báo. Để mọi người biết rõ nhân viên mới đến, để những nhân viên khác chúc mừng sinh nhật gì đó. Buổi chiều làm. Cái này để tớ, giờ có thể cho tớ về chưa? Máy hôm nay tớ đều phải tăng ca đấy!”

Kéo cửa rồi đi, giọng nói của Tiểu Tần ở phía sau truyền đến: “Nhất định phải nhớ đến dòng tình trạng hôn nhân nha!”

Thế là, tôi lại có một lý do đường đường chính chính đi tìm Trần Tường. Đi tìm hiểu xem, anh, tìm hiểu xem liệu anh ấy có con cái gì không?

Giờ nghỉ trưa (từ trước đến nay anh không nghỉ trưa, cứ mỗi trưa, anh chỉ chuyển địa điểm làm việc sang phòng họp nhỏ mà thôi), tôi cầm một bản kê khai đây chỗ trống “Giới thiệu nhân viên mới đến” gõ cửa phòng họp. Tôi đặt tờ giấy trước mặt anh, nói bằng chất giọng giải quyết công việc chung: “Quản lý Trần, phiền anh điền vào phần tư liệu này, tập san cần nó để đăng lên.”

Anh nhận lấy. Nhanh chóng nhìn thoáng qua.

Tôi khép hờ mắt: “Sau khi điền xong thì nói với tôi, tôi sẽ đến đây lấy.”

Anh cầm viết lên, nói: “Không cần, em ngồi một lát đi, chỉ vài phút là xong rồi.”

Tôi ngồi xuống. Chữ viết của anh trông rất đẹp, cứng cáp mạnh mẽ.

“Tình trạng hôn nhân phải viết ra sao?!” Tay phải anh dừng lại, nhìn tôi.

Tôi không trốn tránh, nghiêm mặt nói: “Mỗi bản khai đều giống nhau. Nếu như anh cảm thấy vấn đề đó gây rối đến anh, thì anh có thể không điền.”

“Em đến đây.”

Tôi đi đến bên cạnh anh. Anh chỉ vào bản khai, nói khẽ: “Tôi thấy, tập san có nội dung này sẽ càng khiến nhân viên hiểu rõ lẫn nhau hơn. Hơn nữa bản khai này được soạn rất tốt. Ví dụ như nguyên nhân đến chi nhánh này, muốn trở thành nhân viên như thế nào, muốn thay đổi công ty thành thế nào, lời khuyên của phụ huynh, tự mình động viên bản thân, vân vân, những điều này rất tốt, có thể nói lên quan niệm làm người vốn có của công ty. Nhưng, tình trạng hôn nhân trong hồ sơ này, có thật sự cần thiết không? Dù sao, đây cũng không phải là hồ sơ nhân sự của bộ phận hành chính.”

Tôi nói được thôi, đúng là có điểm không thích hợp, vậy cắt bỏ phần này đi.

Anh cười một tiếng, môi hơi nhếch lên, tiếp tục điền.

Từ phòng họp bước ra, Tiểu Tần kéo tay tôi chạy về phía nhà vệ sinh. Tôi kể lại chuyện vì sao dòng “tình trạng hôn nhân” lại trống rỗng cho các cô ấy nghe. Ngay sau đó liền thấy vẻ bĩu môi và cau mày trên những gương mặt tuổi xuân.

Tiểu Tần nói: “Cái gì thế này! Thần bí như vậy! Dừng! Trẫm quyết định đẩy hẳn vào lĩnh cung, từ giờ trở đi, các vị ái phi phải xem quản lý Trần của chúng ta là không khí! Ai dám can đảm không tuân chỉ, hừ hừ, cẩn thận tôi dùng phạt son vô ảnh cước(1) phục vụ nha.”

(1) Phạt son vô ảnh cước là một chiêu trong trò chơi.

Trần Tường, sự thông minh khéo léo của anh đang hiện ra rõ ràng trước mặt em, chúng đào núi lấp biển thể hiện năng lực mạnh mẽ, khí khái của mình. Trong lòng em thoáng qua sự hồ nghi đối với chính bản thân em. Phải chăng, cuộc sống của chúng ta, đã trở nên hoàn toàn thay đổi. Trong những ký ức vụn vặt, cùng đủ mọi vẻ tương tự, đều là sự cố chấp của em, cũng là sự suy đoán chủ quan từ một phía. Anh, đối với em, chẳng hề có bất kỳ tình cảm đặc biệt nào. Đúng không? Có lẽ, trong khi em còn là một đứa trẻ nhỏ tuổi, đơn thuần, đã từng có một chút tình cảm. Chỉ là, trải qua năm tháng, sự bất đắc dĩ đã khiến cho lòng chân thành lúc ban đầu thay đổi?

Trong Kinh Thi nói: Thương tà, ngã dục dữ quân tương tri, trường mệnh vô tuyệt suy, son vô lãng, giang thủy vi kiệt, đông lô chán chán, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp, nãi cảm dữ quân tuyệt. (Nghĩa: em muốn yêu anh, mãi mãi về sau, đến khi núi không có mộ, nước sông cạn kiệt, mùa đông có sét, mùa hè có tuyết rơi, trời đất dung hợp, em mới đoạn tuyệt với anh).

Trong Hán Nhạc nói: Năm tay nhau thờ dài, nước mắt rơi vì từ biệt, cố gắng quý trọng thời tuổi trẻ, không quên những niềm vui đã có, sống thì trở về, chết thì tương tư. (Nghĩa: Đây là trích từ bài thơ người chồng làm tặng người vợ khi xuất chinh, không rõ tác giả, nội dung là khó nói nên lời từ biệt, cuối cùng chỉ đành dặn nhau bảo trọng).

Trong thơ Đường nói: Người hỏi ngày về không cố định, Ba Sơn(2) đêm mưa nước hồ lênh láng, khi nào cùng thổi nến cửa Tây, kẻ nhau nghe nỗi niềm trong mưa gió. (Nghĩa: Em thường hỏi tôi bao giờ trở về, nhưng tôi không có ngày về cố định, khu Ba Sơn mưa đêm dầm dề, nước trong hồ đã dâng lên. Khi nào chúng ta có thể gặp lại, tôi sẽ cùng thổi tắt đèn cây ở cửa Tây, sẽ cho em biết trong đêm mưa bão này, tôi đau khổ vì tương tư thế nào).

(2) Ba Sơn: là chỉ vùng đất Ba Thục, ở Tứ Xuyên.

Trong thơ Tống nói: Đêm qua mơ thấy mộng nhân duyên. Trong làn nước im lặng không nói gì. Tiếc rằng khi tỉnh lại, sầu hận vẫn như xưa. Trần trọc ảo

nào vì giường vắng. Nhìn trời thì dễ, gặp y mới khó.

Trong nguyên khúc(3) nói: thiếp dựa vào cây mơ bên tường thấp, chàng cười ngửa trắng bên cây dương, nhìn nhau qua đầu ngựa, nhận ra chàng đang đau đón vạn phần

(3) Nguyên khúc: một hình thức văn nghệ đời Nguyên gồm tạp kịch và tản khúc.

...

Chỉ là tất cả các loại tình yêu nồng nàn này, loại tình yêu nào mới có thể chịu đựng được sự tra tấn vô tình của thời gian?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Cuối cùng, lúc tập san số đầu tiên của của công ty được đặt trên bàn tôi, đã là ngày 10 tháng 3. Ngày 10 cũng được xem là ngày xuất bản cố định mỗi kỳ của tập san, nếu ngày xuất bản trùng với ngày nghỉ thì sẽ được dời đến ngày đầu tiên sau khi đi làm.

Nếu như những công việc liên quan đến máy tính đều là những công việc đơn giản, thì những công việc liên quan đến tập san lại chiếm rất nhiều tâm tư của tôi, nó là niềm hứng thú của tôi, là nơi phô diễn tài hoa và khả năng của tôi. Thậm chí nó còn mang theo một phần tâm tư riêng của tôi, để Triển Tường để mắt đến, muốn khoe khoang tâm tư thầm kín với anh.

Ở công ty, từ sếp tổng đến các công nhân viên, đều đánh giá rất cao tập san số này. Nguyên nhân là vì kinh phí, trừ trang đầu tiên của tập san, tất cả đều được in trắng đen. Thế nhưng vẫn không làm mất đi nét đặc sắc của nó. Lúc xuất bản, sếp tổng còn đặc biệt gửi năm cuốn đến tổng bộ ở Tokyo Nhật Bản. Ba ngày sau, theo chỉ thị của tổng bộ, phải gửi đến chi nhánh ở Hồng Kông, công ty ở Mỹ, phân xưởng ở Indonesia, phân xưởng ở Thái Lan cùng các công ty nước ngoài khác. Nội dung chủ yếu là chúc mừng ngày thành lập, bài phát biểu của tổng giám đốc trong các buổi lễ sáng, tin tức bên marketing, các bài viết của công nhân viên, họ yêu cầu tất cả đều phải được dịch ra tiếng anh. Tiểu Tần xuất hiện trước mặt tôi với khuôn mặt trái khổ qua, tôi cũng hiểu, nhiệm vụ phiên dịch tiếng Nhật đã rơi vào tay cô.

Tôi giờ tay phải lên nói: “Đến đây, đồng chí, đập tay nào, một cái thôi. Nhiệm vụ vinh quang đó nha! Cậu nên quý xuống tạ ơn mới đúng!”

Cô ấy mặt ửng mầu chau giờ tay phải lên, một mồm đập tay với tôi: “Tớ vui mới lạ! Kiểu gì cũng phải tăng ca!”

“Cậu ngốc quá, bài phát biểu của tổng giám đốc nè, rồi lời chúc mừng của các quản lý nữa, cậu cứ đến tìm cô Kim là được mà! Những thứ cần cậu dịch chẳng có bao nhiêu, đừng mặt ửng mầu chau như thế, buồn rầu ừ ừ như vậy, buồn đi, buồn đi, tóc sẽ bạc đấy...”

Cô nàng giờ hai tay làm động tác “dừng”, rồi cúi người “chục” một cái phát ra tiếng vang lớn và còn để lại một dấu hôn trên má trái của tôi, sau đó thì thoải mái rồi đi.

Tôi nhìn theo bóng lưng của cô ấy, thì bất ngờ bắt gặp ánh mắt của Triển Tường, đó là ánh mắt tỏ vẻ không hài lòng. Tôi giờ tay lên xoa mặt, cảm thấy mặt mình đỏ bừng và nóng như lửa.

OUTLOOK báo có thư mới, tôi mở ra, là anh gửi, nội dung chỉ có bốn chữ: “Chú ý hình tượng.”

Click vào nút xóa, là xóa vĩnh viễn. Mặc dù trên mặt tôi không có bất kì biểu cảm gì, nhưng dưới vẻ mặt bình tĩnh đó lại là những con sóng lớn đang cuộn cuộn nổi lên.

Tháng tư năm ấy có hai chuyện, đã vĩnh viễn ghi tạc vào đầu tôi.

Ngày 1 tháng 4, cũng là thứ sáu, mỗi lần đến cuối tuần, mọi người đều vui vẻ. Hơn nữa hôm đó còn là ngày cá tháng tư, mọi người vui vẻ bao nhiêu thì càng đề cao cảnh giác bấy nhiêu. Trong văn phòng, là thế giới của những người trẻ tuổi, cho dù đùa giỡn như thế nào, thì ở bên ngoài cũng không thể phát hiện ra được.

Buổi trưa bước ra từ nhà ăn, tôi thấy một trăm tám mươi lăm chiếc xe bánh mì màu xanh tiến vào công ty, một cô gái đoan trang đeo một dải lụa màu đỏ, cầm một bó hoa đi đến phòng làm việc.

Tôi nói: “Hôm nay tặng hoa, là đùa giỡn hay là bày tỏ? Đúng là người mới làm chuyện mới.”

Bọn người Tiểu Tần che miệng cười, rồi nhanh chóng chạy về phía phòng làm việc. Tôi khó hiểu đi theo phía sau bọn họ. Lúc đi vào thì bắt gặp Triển Tường đang ký tên lên hóa đơn nhận hàng. Còn đám con gái vì phải cố gắng nhịn cười nên mặt ai cũng đỏ bừng, bọn họ chạy ào vào nhà vệ sinh.

“Mời các đồng chí giải thích.” Tôi nhìn đám chị em đang cười run cả mình nói.

Qua vài ba câu của các cô nàng, tôi đã hiểu rõ. Hóa ra bọn người của Tiểu Tần đã đặt hoa vào ngày hôm trước, rồi gửi đến cho Triển Tường. Trên tấm thiệp có viết một câu khiến kẻ khác cười sặc sụa: “Anh còn nhớ Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh năm ấy không?”

Những lời này, khiến các cô nàng cười sảng khoái đến nội thương. Về sau, lúc lên mạng, khi vô tình thấy những câu này, đều khiến tôi nhớ đến những gương mặt trẻ tuổi ấy, nhớ đến vẻ trong sáng và nụ cười không che giấu của bọn họ, nhớ đến trò đùa dai mang đến niềm vui. Tô điểm cho cuộc sống nhợt nhạt này. Nhưng rất lâu về sau, Triển Tường nói cho tôi biết, vì chuyện này mà đã xảy ra một hiểu lầm. Cái này thì sẽ nói sau, tạm thời không nhắc đến.

Vào ban đêm, tôi ở lại tầng ca. Biên soạn tập san nội bộ công ty, bởi vì là cuối tuần, nên sau khi kết thúc buổi lễ chiều thì các đồng nghiệp cũng đã rời đi. Ngay cả sếp tổng vốn chăm chỉ, không có nhà để về nên xem công ty như nhà rồi ở lại một ngày mười hai tiếng cũng đã về từ sớm. Trong phòng làm việc rộng như vậy nhưng chỉ có một mình tôi. Bó hoa kia, lẳng lặng nằm dưới bàn của Triển Tường. Còn anh, cũng chẳng biết đang ở nơi nào.

Khi tôi rời mắt khỏi đồng hồ tài liệu lớn, thì bất ngờ thấy anh đang đứng đối diện với mình. Tôi đứng lên nói: “Quản lý Triển.”

Anh ra hiệu bảo tôi ngồi xuống, rồi kéo chiếc ghế ở bàn làm việc đối diện, ngồi xuống. Hỏi: “Nhiều việc lắm sao?”

“Tạm tạm.”

“Có gặp khó khăn không?”

“Có thể đối phó được.”

Ngắn gọn. Rất ngắn gọn, dù là anh hỏi, hay tôi trả lời. Điều khiến cho người khác cảm thấy kỳ lạ.

Vì thế hai người chúng tôi cũng không nói nữa mà chỉ im lặng.

Tôi bắt đầu sắp xếp lại đồng hồ giấy tờ ở trên bàn, anh phá vỡ bầu không khí trầm mặc: “Có một vấn đề muốn xin em chỉ bảo.”

Tôi dừng công việc trên tay: “Không dám, anh nói đi.”

“Buổi trưa, tôi nhận được một bó hoa, tôi rất cảm ơn. Tuy rằng vào lúc này, ừm, vào một ngày rất đặc biệt như thế. Nhưng tôi không hiểu lời nhắn trên tấm thiệp. Tôi rất hiếu kỳ.”

Anh đưa tấm thiệp cho tôi. Là một dòng chữ được viết bằng bút bi màu xanh: “Anh còn nhớ Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh năm ấy hay không?”

Tôi cúi đầu, cố nén ý cười vào trong lòng. Hỏi: “Anh thực sự không hiểu ý của những lời này?”

“Đúng, tôi cảm thấy đây là một câu nói kỳ lạ.”

“Vậy, anh chưa từng xem phim truyền hình [Hoàn Châu Công Chúa] ư?”

“Có nghe nói, nhưng chưa xem. Nó có liên quan gì sao?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, tôi tin, anh thực sự không hiểu được ý dí dỏm trong những lời này.

Tôi trả tấm thiệp lại cho anh: “Thật ra ý nghĩa của câu đã hiện rõ trên mặt chữ. Chính là muốn hỏi, anh có nhớ Hạ Vũ Hà ở bên bờ hồ Đại Minh năm đó hay không?”

“Hồ Đại Minh không phải ở Sơn Đông sao? Tôi chưa từng đến đó. Làm sao quen Hạ Vũ Hà được?”

Tôi nhìn chăm chăm vào mặt anh, nhìn không chớp mắt. Trong khoảng khắc này, anh như một đứa trẻ đang tập trung suy nghĩ, ánh mắt không chứa vẻ giả vờ, khắp người anh còn tản mát ra loại cảm giác thoải mái yên ổn, giống như Triển Tường trong trí nhớ của tôi đang ngồi dùng thức ăn ở công trường trên bãi đá. Những ký ức đẹp đẽ kia, lại đột kích vào thần kinh của tôi một lần nữa. Con người như đã không còn tiêu cực, nhưng không phải nhìn anh đang ở trước mặt tôi. Mà là im lặng vượt qua những năm tháng dài, đến bên cậu thiếu niên ấm áp yêu thương tôi vô hạn kia.

Không kim lòng được, tôi gọi một tiếng: “Chú.”

Anh nở một nụ cười, mang theo một chút cay đắng. Nói: “Tôi còn tưởng rằng, Em sẽ không nhận ra tôi chứ. Nếu không phải đã xem qua lý lịch của em, tôi thật không thể tin, người thờ ơ như em, lại là Tiểu Linh Từ, người mà nhiều năm trước đã chờ tôi trở về khi mặt trời lặn.

Nói xong câu đó, anh liền đứng dậy rời đi.

Tôi kéo đồng tiền trên cổ ra, đồng tiền Càn Long thông báo đó. Nước mắt nhanh chóng chực chờ trên khóe mắt tôi, tại đây, đã có một mầm cây đã vươn chồi nảy nở, mang theo sức sống của mùa xuân mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Ngày 7 tháng 4 năm 2005 là sinh nhật lần thứ hai mươi ba của tôi.

Buổi tối tôi tăng ca để đối chiếu và chỉnh sửa bản thảo cho tạp chí. Kỳ số chín và kỳ số mười sẽ được xuất bản vào cuối tuần. Vì vậy nhất định tôi phải nhanh chóng giao bản thảo cuối cùng cho xưởng in. Vui đầu làm việc cực khổ với tôi, còn có thêm vài đồng sự ở phòng hành chính từ Bắc Kinh xa xôi đến đây. Cuối tuần này, cửa hàng độc quyền ở phía Tây Bắc Kinh chính thức khai trương. Hiện nay bọn họ đang làm công tác chuẩn bị. Với tư cách là quản lý phòng kinh doanh, Triển Tường rất ít khi có mặt ở văn phòng, phần lớn thời gian, anh đều làm việc trong phòng hội nghị.

Tám giờ tối, cuối cùng bọn họ cũng bước ra khỏi phòng họp. Tổng giám đốc thấy tôi ở trong góc phòng thì đi đến. Triển Tường cũng đi theo ở phía sau. Tôi biết, lúc này, anh phải đảm nhiệm vai trò người phiên dịch. Tôi đứng lên.

“Vất vả nhiều rồi.” Sếp tổng nói: “Hôm nay đến đây thôi! Đi dùng cơm cùng các đồng nghiệp nhé, được không?”

Tôi đợi Triển Tường phiên dịch đến từ cuối cùng rồi mới nói: “Ngài vất vả rồi! Tôi vẫn còn công việc khác phải làm, không thể đi cùng được, thực sự rất xin lỗi.”

Triển Tường dùng tiếng Nhật giải thích với tổng giám đốc.

Sau khi sếp tổng nói câu vất vả rồi, thì mọi người liền rời đi.

Trong phòng làm việc rộng như vậy, chỉ còn một mình tôi. Nhìn những hình ảnh trên màn hình, đó là sản phẩm của công ty trong năm nay, đang được quảng cáo trên TV tại Trung Quốc. Diễn viên quảng cáo là ngôi sao nổi tiếng nhất nhì hiện nay, cũng là người Trung Quốc.

Tua đi tua lại, hết lần này đến lần khác. Tôi cần chụp thêm vài bức ảnh từ đoạn video clip nữa để bỏ vào các trang trống trong tạp chí.

Tám giờ rưỡi, Triển Tường trở lại. Tôi tắt âm thanh của đoạn video, nhìn anh đi tới trước mặt tôi. Anh lấy ra một chiếc CD rồi nói: “CF mới, tôi nghĩ em cần nó.”

Tôi quay màn hình lại, rồi nói với anh: “Tôi có rồi.”

Tôi không hiểu tại sao anh lại thờ ơ gấp đến như vậy. Anh ném chiếc CD lên bàn của mình. Mãi đến vài năm sau, tôi mới biết được, anh đã dùng chiếc CD làm cái cớ để quay trở về công ty, nguyên nhân chính là do anh muốn trải qua ngày sinh nhật thứ hai mươi ba này cùng với tôi. Chỉ là, lúc đó anh không nói gì cả, mà những chuyện anh đã làm, rất quang minh chính đại, không một khe hở nào. Tôi không dám mơ tưởng xa xôi rằng anh làm những điều này là vì tình cảm dịu dàng của anh dành cho tôi.

Anh đổi giọng nói thành vẻ lạnh nhạt hơn: “Đi thôi, tôi dẫn em đi ăn gì đó.”

Thế là chúng tôi đi đến Nồng Nồng. Đây là nhà hàng mà tôi thường đến. Tên đầy đủ của nhà hàng là “Hồng trà sữa đậu nành đậm đặc Đài Loan”. Từ bảng hiệu cho đến cách bài trí bên trong nhà hàng đều dùng màu cam làm màu chủ đạo, tôi rất thích điều đó, nó cho một cảm giác ấm áp của một gia đình.

Anh gọi cho tôi rất nhiều món ăn: Bánh rán hành, bánh tơ vàng, bánh trắng mỡ hành, bánh bao hấp, thậm chí, anh còn gọi cả mì sợi, nhân viên phục vụ mỉm cười nói nhà hàng của chúng tôi không có mì sợi, anh vẫn không từ bỏ mà hỏi lại có thể mua một gói mì ăn liền về ngâm nước một lúc được không?

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, anh đưa ly nước đến trước mặt tôi, nhún vai nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Thế là anh đã thành công trong việc làm tôi cảm động đến mức trở nên hỗn loạn. Cho dù anh biết được sinh nhật của tôi qua tài liệu ở phòng nhân sự, hay từ chỗ cô hai, tôi đều cảm kích anh.

Cơm ăn được một nửa, tôi nhận được điện thoại của cô hai. Sinh nhật hằng năm, tôi đều nhận được lời chúc mừng từ Hoán Nam⁽¹⁾.

(1) Hoán Nam – 皖南: Miền Nam tỉnh An Huy.

Tôi nhìn thoáng qua điện thoại, rồi đưa mắt nhìn Triển Tường ở phía đối diện, sau đó lại ấn vào phím nhận cuộc gọi màu xanh, nói: “Cô hai.”

Vẫn là giọng nói sang sảng thẳng thắn, mang theo sự ấm áp mà chỉ có được ở cô, giọng nói đó đã trào đèo lợi suối, theo sóng điện từ đến đây. Ở phía bên kia, cô đang đưa Phi Dương và Nhiễm Nguyệt, bảo chúng gọi tôi là “chị”.

Nghe giọng nửa tỉnh nửa mơ vì buồn ngủ kèm theo một chút nhõng nhẽo gọi tôi, tôi liên tục đáp lời bọn chúng.

Triển Tường vẫn đang rất hăng hái ăn món mỳ vài chục tuổi của tôi (người Trung Quốc thường ăn mì trường thọ trong dịp sinh nhật, sợi mì càng dài,

chúng tôi họ sống càng lâu, ở đây, “mì trường thọ” của Linh Hội là mì gói, sợi mì ngắn gọn, nên cô ấy đùa, bảo đó là mì vài chục tuổi). Sau khi cúp điện thoại, tôi hỏi anh: “Đói lắm ư?”

“Ừ, rất đói.”

“Buổi trưa anh sao anh không ăn cơm?”

“Buổi trưa có ăn.”

“Ý tôi là buổi trưa hằng ngày ấy.”

“Ồ, vào mỗi buổi trưa tôi chỉ ăn chút gì đó trong phòng hội nghị thôi.”

“Tại sao không đến căn tin?”

“Điện thoại của chị ba?”

Tôi vừa gật đầu vừa nghĩ, người này còn có tài chuyển trọng tâm câu chuyện ra xa đến hàng vạn dặm.

Anh nháy mắt, nở nụ cười mang theo một chút ác ý nói: “Em phải nhớ là, sinh nhật lần thứ hai mươi ba của em, tôi đã mời em một bữa thịnh soạn.”

Tôi bĩu môi: “Cảm ơn chú yêu quý! Cháu sẽ vĩnh viễn ghi nhớ bữa tiệc xa hoa bất ngờ này, tuy rằng cháu chỉ ăn được mấy sợi mì.”

Bỗng dưng anh giơ tay phải ra, véo nhẹ tai tôi. Sự thân thiết bất ngờ như vậy, khiến tôi không khỏi bị hút vào. Tôi giả vờ tức giận đánh vào tay anh: “Đừng véo! Tai tôi lớn như vậy cũng đều là do anh véo cả đấy! Tôi còn chưa bắt anh bồi thường!”

Anh rút tay về, thuận thế xắn tay áo sơ mi lên cao, hai khuỷu tay chống lên bàn, hai bàn tay nhẹ nhàng lồng vào nhau, trong đôi con ngươi của anh hiện lên thứ ánh sáng rực rỡ như trong ký ức của tôi, nhưng giọng nói lại có chút vẻ bồn chồn: “Em muốn tôi chịu trách nhiệm?”

Tôi không hài lòng với giọng điệu trêu chọc của anh, sau đó tôi cầm túi xách lên, rời khỏi đó.

Phía sau truyền đến tiếng thở dài khe khẽ buồn bã của anh.

...

Buổi lễ sang sớm ngày hôm sau, anh không đến dự. Tổng giám đốc nói, văn phòng ở Quảng Châu đã chính thức được thành lập, phần marketing sẽ tập trung vào Quảng Châu, do quản lý Triển điều hành. Phòng kinh doanh bên này nếu có chuyện quan trọng, có thể gọi điện thoại liên lạc với anh.

Anh đã đi Quảng Châu, chuyện này có ý nghĩa là, không có hội nghị hoặc chuyện quan trọng, anh sẽ không xuất hiện ở Trung Sơn. Trong nhà vệ sinh, vì tin tức này mà mọi người tập hợp một chỗ, Tiểu Tần nói bằng giọng điệu đáng thương: “Anh đến nhẹ nhàng, anh đi cũng nhẹ nhàng! Hận trái tim con người, sao anh có thể tuyệt tình... tình... tình...”

Chị Hoa nói: “Không phải em đã cho anh ta vào lãnh cung rồi sao?”

Tiểu Tần làm bộ dạng Đậu Nga(2) cúi lạy kêu oan, thì thầm: “Em là một kẻ si tình, Trời —— Nhìn —— Cũng —— Thương!”

(2) Đậu Nga: Một nhân vật trong vở tạp kịch “Đậu Nga Oan” nổi tiếng của Quan Hán Khanh.

Triển Tường, em không biết nên đặt người bất ngờ xuất hiện là anh ở vị trí nào đây. Lúc tình yêu bắt đầu, em chỉ là một đứa trẻ con. Rồi khi chuyện cổ tích bắt đầu, trong hiện thực, anh đã trở thành một hoàng tử mà không ai dám nhìn thẳng. Em vẫn còn lưu luyến lời hẹn ước anh chờ em lớn lên, những kỉ niệm đó đối với anh chỉ là mây bay gió thổi mà thôi.

Em làm sao có thể ở bên cạnh anh đây? Có lẽ, không cần phải suy nghĩ thêm nữa, chỉ cần tồn tại lặng lẽ như vậy là được rồi, chỉ cần thỉnh thoảng được trò chuyện vài lời là được rồi. Em sẽ ở bên cạnh ngắm nhìn anh, và cũng không giả từ anh trong ký ức của em. Không đau buồn, bao giờ cũng sẽ có một chút ngẫu nhiên, bao giờ cũng sẽ có một chút tất nhiên. Cuối cùng, rồi cũng sẽ quay trở về với hiện thực, cuối cùng, rồi cũng sẽ đối mặt với những đau khổ trong hiện thực. Em học cách điều chỉnh bản thân. Nhưng vẫn cảm thấy mình đã thay đổi, đã từng là một cô gái có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư của người khác, dễ dàng nhận ra những phẩm chất riêng của người khác, dần dần đã trở nên ngu ngốc, không còn hiểu rõ chính mình nữa. Là vì em đã lớn hơn một tuổi? Không biết bản thân đã dần già đi, hay là anh đang ở bên cạnh nhưng lại nên mơ hồ. Cứ như vậy để mặc bản thân đắm chìm trong tâm trạng của chính mình, không chịu thoát khỏi nó. Trong đêm tối, nghe thấy âm thanh của tiếng còi ca-nô mà rơi nước mắt, những giọt nước mắt đó tưới vào cây đại thụ trong lòng em. Em bắt đầu viết nhật ký, viết cho tuổi thanh xuân của chính mình, múa bút viết từng trang từng trang nhật ký. Rồi gửi đến một nơi nào đó mà em không biết tên, một nơi nào đó mà anh tuyệt đối không thể đọc được nó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Trong kì nghỉ dài hạn của tháng năm, mỗi ngày tôi đều mặc áo ba lỗ chất liệu cotton, quần đùi lưng thấp, tham gia các chuyến du lịch một ngày của các công ty du lịch, tham quan các thành phố ở vùng lân cận.

Lần đầu, Tiểu Tần hỏi tôi đang ở đâu, tôi bảo tôi đang ở nơi cao nhất của vòng đu quay chọc trời trong công viên Châu Hải Trần Châu, nó rất cao, rất rất cao.

Lần thứ hai, cô nàng lại gọi cho tôi, tôi bảo tôi đang ở Cửa Sổ Vũ Trụ (đây là một công viên vui chơi giải trí ở Thẩm Quyến) ở Thẩm Quyến, rất đông người, thật sự rất rất đông người.

Lần thứ ba, tôi chủ động gọi cho cô ấy, tôi bảo, tôi đang vui chơi ở thế giới giải trí Trường Long tại Phiên Ngụ, chơi rất vui, rất rất vui. Cô ấy nói, cậu thật nhàm chán. Tôi nói đúng vậy, người đoán xem ngày mai bản cung sẽ đi đến nơi nào. Cô ấy trả lời thiên đường à, tôi nói, đi tham quan sân bay Bạch Vân vừa được xây dựng. Ở đầu điện thoại bên kia, cô ấy nghe xong như thế thì liền lập tức ngắt đi.

Một mình ngồi ô tô đến sân bay Bạch Vân vừa được xây dựng tại Quảng Châu. Cả một biển người, kín hết cả chỗ ngồi, ai ai cũng bận rộn đi lại... Tôi cầm túi xách trong tay đi tản bộ. Sân bay Bạch Vân mới xây, nên mọi thứ cũng đều mới tinh hoàn toàn, sàn nhà được lát đá cẩm thạch, sáng chói đến mức không thể mở mắt ra. Ở cửa đại sảnh có treo rất nhiều quốc kỳ của các nước khác nhau, tôi ngẩng đầu lên, đi từng bước ngang qua chúng, trong đầu nhớ kĩ quốc kỳ của Trung Quốc, quốc kỳ Mỹ, quốc kỳ Nhật Bản, quốc kỳ Italia... Sau đó tôi đứng cạnh tay vịn của cầu thang máy dẫn đến tầng kế tiếp, ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, nhớ đến lần trước, tôi và Triển Tường tình cờ gặp nhau tại sân bay của thành phố kia, nước mắt lập tức dâng trào khóe mắt tôi, dâng mãi dâng mãi, đến nỗi tôi chỉ cần lắc nhẹ đầu thôi nó sẽ lập tức rơi xuống, tôi không muốn rơi lệ, vì thế, tôi ngẩng đầu thật cao, mỗi lúc một cao. Thế nhưng, nước mắt quá nhiều, nó theo khóe mắt tuôn trào. Ngay sau đó, tôi cúi đầu tìm khăn tay trong túi xách. Cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, tôi nhìn đến một nhánh thang máy khác, tôi xuống, nó lên. Sau đó, tôi thấy một người đứng trên thang máy, đó là Triển Tường — Chủ của tôi. Đứng cạnh anh, là một người phụ nữ trẻ tuổi anh, tay anh ôm thắt lưng cô ấy, bọn họ nói chuyện rất thân thiết, tình cảm dịu dàng như nước, không hề để ý đến người xung quanh. Trong nháy mắt, trái tim tôi dần dần trở nên lạnh giá. Hai tay cũng lạnh buốt, không tìm được cách nào có thể xoa tan đi cái lạnh này. Trong cảnh sắc tươi đẹp của ngày hè, ánh nắng gay gắt chiếu rọi vào cánh cửa thủy tinh. Thế nhưng, tôi giống như đang ở Mạc Bắc(1) tràn ngập băng tuyết nước mắt kết thành băng, rồi lại tan thành nước, chảy vào trong tim.

(1) Mạc Bắc: là từ chỉ nơi ở phía bắc sa mạc Gobi.

Ngồi trên ô tô trở về, tôi vẫn cảm thấy đau đầu choáng váng. Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi nôn mửa trên xe.

Tôi nghĩ, cuối cùng tôi cũng đã hiểu rõ, tại sao anh lại lạnh nhạt như vậy, xa cách như vậy, xa xăm đến như thế. Hóa ra anh đã không còn cần cô bé lớn lên nào đó nữa, anh đã có người con gái xinh đẹp khác để đứng bên cạnh anh rồi.

Ba ngày kế tiếp, tôi chỉ ngủ. Khi cơ thể không muốn ngủ, thì tôi uống thuốc an thần, nhờ vào tác dụng của thuốc, tôi dần dần đi vào giấc ngủ. Tôi ăn cơm rất ít, suy nghĩ càng ít hơn. Cái xác không hồn là từ chính xác nhất để miêu tả tôi lúc này.

Nhưng những đau đớn khó chịu này cũng không kéo dài lâu. Tôi khó hiểu tự hỏi rốt cuộc con người có bao nhiêu năng lực đang tiềm ẩn trong bản thân. Lúc đi làm trở lại sau kì nghỉ lễ, đã là bốn tháng sau. Tôi đổi sang ăn vận trang phục mùa đông, chưa gầy đến mức nhìn không ra người. Còn về mặt, hơi tiêu tụy một chút. Đối với điểm khác thường đó, tôi giải thích vì mệt mỏi do áp lực của công việc. Tất cả mọi người đều chấp nhận lý do ấy. Khi phát tiền lương, tôi được nhiều hơn vài tờ, đó là phần thưởng cho công việc của tôi. Tin tức của Tiểu Tần, làm tan nát giấc mộng của các vị mỹ nữ xinh đẹp: Triển Tường đã có bạn gái, là thiên kim của tổng giám đốc đại diện cho hội đồng quản trị. Trong nhà vệ sinh, Tiểu Tần ngược mặt lên nghiêm túc nói: “Người ta là thiên kim đại tiểu thư đó, dùng kem dưỡng mặt như kem dưỡng da mặt.” Tôi im lặng, mặt không chút thay đổi.

Trái tim tôi thực sự bình tĩnh như vậy sao? Nếu quả thật như vậy, thì tốt quá. Trái tim của tôi, vẫn chưa mạnh mẽ đến mức như thế.

Nhưng, tôi gần như sụp đổ và như điên cuồng xé nát hồi ức của chính mình, làm như vậy thật sự cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Ngoại trừ làm cho tôi cảm thấy khó chịu, dường như nó không đem đến bất cứ điều gì dễ chịu cho tôi cả. Vì vậy, tôi cầm hai trang giấy trắng, trang giấy bên trái, viết về Triển Tường của ngày hôm nay — Người đàn ông trưởng thành, cao cao gầy gầy, có nụ cười nghiêng nước nghiêng thành; Còn tờ bên phải, là viết về người chú trong ký ức của tôi, dù đã là quá khứ nhưng vẫn không hề tan thành mây khói, mà còn chiếm giữ não bộ của tôi đến mức chỉ cần nó rảnh rỗi, người chú ấy sẽ lập tức xuất hiện trong đó. Tôi so sánh từng thứ, rồi cho ra kết luận: Triển Tường ngày hôm nay, cùng với Hạ Linh Hội hiện tại, tôi và anh đã cách xa nhau muôn nghìn sông núi. Tôi không cần phải sùng bái thứ tình yêu chưa kịp bắt đầu đã vội kết thúc này, không cần thương tiếc khi mất đi những mong mỏi và khát vọng đó, không cần thương xót bản thân, cũng càng không cần phải oán trách anh. Thời gian như dòng nước lũ, chúng ta từng ngày từng ngày vẽ thành những bánh xe tuổi tác của chính mình. Nếu như khoảng thời gian đã trôi qua trước kia là sự trưởng thành, thì mỗi một giây hiện tại, chúng ta đã và đang lao vào những ước hẹn của luân hồi kiếp sau. Vì trải qua cuộc sống đầy gấp ghev, ngoài dần dần già đi, tình yêu cũng tàn lụi, không hẹn gặp lại.

Hoa nở hoa tàn, bi ngạn tỏa hương. Bi ngạn của tôi, vì ai nở rộ? Trở thành những vụn sầu nào khổ vì ly biệt. Triển Tường, em muốn tạm biệt anh. Để em được giữ lại những thứ tốt đẹp ở trong lòng, một mình đơn phương, có lẽ rất đau khổ. Nhưng vẫn là một loại hạnh phúc, bởi vì em còn có một phần quá khứ để có thể hồi tưởng lại bất cứ lúc nào, chờ đợi có thể là một thứ đẹp đẽ. Một vẻ đẹp kỳ lạ thể lương đầy tiếc nuối nhưng cũng không gì so sánh được trên bầu trời nhân gian. Em muốn đối mặt với anh bằng một trái tim bình tĩnh, anh chỉ là cấp trên của em ở công ty. Khi gặp anh, dáng vẻ của em sẽ là bình tĩnh và ung dung.

Dù sao, chúng ta đều sống trong hồng trần thế tục, con người vẫn sống, vẫn nếm khói lửa của nhân gian. Cho dù ngày mai có thế nào, chỉ cần còn được gặp nhau là tốt rồi. Cho dù đó là năm nào, chúng ta liệu có quen biết nhau hay không. Trên con đường chúng ta đi, chúng ta hãy tự tự biết chăm sóc bản thân mình. Ở trong hai thế giới, trường nhạc chưa kết thúc(2).

(2) Trường nhạc chưa kết thúc: hạnh phúc lâu dài, vĩnh viễn không kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Tôi thực sự đã làm được.

Trong những tháng kể tiếp, anh có đến công ty, nhưng lúc nào cũng rất vội vàng. Bàn làm việc của anh, trở thành nơi trống không. Mỗi lần từ các cửa hàng trở về, anh luôn ở trong phòng hội nghị. Phòng hội nghị lớn, phòng hội nghị nhỏ, phòng trưng bày sản phẩm, trở thành những địa điểm dừng chân ngắn hạn của anh. Gặp các cô gái trong văn phòng, anh vẫn chào hỏi nhã nhặn, lối cư xử của anh toát lên vẻ khiêm tốn thường có trong nghi thức của người Nhật Bản. Tiểu Tần đã quên mất những yêu hận tình thù của mình đối với anh, hoặc là đã có chuyện gì đó vừa xuất hiện khiến cuộc sống đơn điệu của cô ấy trở nên phong phú hơn, vì thế cô ấy không còn giả vờ nũng nịu trước mặt anh nữa, cô nàng chỉ dùng giọng điệu bình thường. Vì một đồng nghiệp cùng phòng nghị việc, nên lượng công việc của tôi đột ngột tăng lên. Tôi phải cảm ơn phần công việc nặng nề này, bởi vì nó đã phân tán nghị lực có hạn của tôi. Nên khi Triển Tường xuất hiện trước mặt tôi, tôi không có thời gian để dùng ánh mắt dõi theo hình bóng của anh.

Công việc và cuộc sống của chúng tôi, cũng không hề trùng lặp với nhau.

Tôi vẫn viết nhật ký mỗi ngày, và đăng nó ở trên blog. Có đôi khi rất dài, có đôi khi rất ngắn. Và đương nhiên là đặt ở chế độ “tuyệt mật”.

Tôi vẫn theo thầy Nhan học đàn tranh. Sẽ vì một tiết tấu nào đó mà bức bối véo ngón tay của chính mình.

Tôi vẫn tiếp tục gọi điện thoại cho bố mẹ hàng tuần, và gọi cho cô hai hàng tháng.

Thỉnh thoảng tôi sẽ nhận những món quà do Tang Thần tặng, tuy rằng tôi đã từ chối tình cảm của anh ta một cách rõ ràng. Có đôi khi là những món ăn được nhà hàng Nông Nông đưa đến mỗi khi tôi tăng ca. Cũng có đôi khi là bộ móng gậy(1) làm từ mai con đồi mồi mà các học viện hay xài.

(1) Bộ móng gậy: bộ móng chuyên dùng để đánh đàn.

Những lúc tâm huyết dâng trào tôi sẽ cùng nhóm người của Tiểu Tần ăn vận những bộ váy dài đi công viên. Lưu lại những hình ảnh của bản thân được chụp ở góc độ đẹp nhất. Nhìn vào máy ảnh cười với chính mình.

Thời tiết mùa hè nóng bức, chúng tôi sẽ đến hồ nước Trường Giang bơi lội, sau đó sấm soi đánh giá vóc dáng của nhau khi mặc áo tắm.

Quả xoài đã chín.

Quả vải cũng chín.

Cây trúc đào hết nở lại tàn.

Cứ như vậy cho đến tháng chín.

Vào buổi hội nghị sáng sớm hàng tháng, sếp tổng mặt mày hớn hờ nói năng hết sức hùng hồn: “Với việc tuyên truyền quảng cáo trên TV và trên các phương tiện truyền thông khác, các cửa hàng ở Tây Đơn, Hồng Kông, khu vực Hoài Hải, quảng trường Trung Hoa, cùng các cửa hàng độc quyền vừa khai trương ở Lưu Hành Tiền Tuyến (đây là tên của khu trung tâm mua sắm nổi tiếng ở Quảng Châu, Trung Quốc, là nơi tập trung của các cửa hàng nổi tiếng trong và ngoài nước), hơn nữa còn có các cửa hàng phân phối ở Dịch Sơ Liên Hoa, Ốc Dị Mã, Vạn Ninh, Sa Sa, cơ công ty (cơ công ty là biểu tượng tượng trưng cho toàn thể công ty, dùng để tuyên truyền quảng cáo cho các sản phẩm của công ty) nổi tiếng dưới ba nhãn hiệu, trong phạm vi toàn quốc độ nổi tiếng của công ty đã đạt đến 41%. So với lượng tiêu thụ “Kiện Nhi Mỹ” của Watsons, bốn loại sản phẩm của công ty chúng ta vinh quang nhận được giải vàng. Tính đến cuối tháng tám, lượng tiêu thụ trong nước đạt đến 109%, ngoài nước đạt đến 134%, toàn thể công ty đạt đến 73%, phù hợp với các mục tiêu tiêu dùng, bình thường là 66,6%. Hơn nữa chỉ trong bốn tháng mà chúng ta đã đạt được thành quả như thế, đây quả là một con số khiến người khác phải chấn. Tất cả đều nhờ sự cố gắng không ngừng nghỉ của mọi người, dĩ nhiên, phải cảm ơn đến bộ phận tiêu thụ và các nhân viên trong đơn vị hành chính. Vì vậy, tiền thưởng tháng này được tăng thêm, cảm ơn các vị đồng sự đã làm việc vất vả.”

Tiếng vỗ tay vang lên.

Ngày hôm sau, là thứ sáu, tôi đi Quảng Châu để cài đặt hệ thống kiểm tra độ chuyên cần của nhân sự mới cho hơn mười máy tính trong văn phòng. Lần này tôi cũng không gặp anh. Sau khi giải thích tường tận toàn bộ quá trình lắp đặt và vận hành thử cho đồng nghiệp, cũng đã ba giờ chiều. Anh vẫn chưa về. Tôi chuẩn bị rời đi, thì bị trợ lý của anh cản lại: “Cô Hạ, quản lý Triển nói laptop của anh ấy cũng cần cài hệ thống mới, nhưng hiện tại anh ấy đang tiếp nhận một cuộc phỏng vấn ở bên ngoài nên anh ấy mang laptop theo mất rồi. Phiên cô chờ anh ấy trở về.”

Tôi ngồi trong phòng tiếp tân. Chờ anh. Tâm trạng của tôi lúc này cũng không còn giống lúc chờ anh trở về khi mặt trời lặn của lúc trước nữa.

Bốn giờ. Trọng nói với tôi: Vì ngày mai sẽ khai trương cửa hàng flagship của khu trung tâm mua sắm, nên toàn bộ nhân viên hiện giờ đã qua bên đó kiểm tra lần cuối. Quản lý Triển cũng sắp trở về rồi, mời cô đợi thêm một lúc nữa.

Người đi, phòng trống. Ở nơi xa lạ này, chỉ có mình tôi.

Năm giờ. Anh vẫn chưa trở về.

Sáu giờ. Tôi rút tờ giấy A3 ra, dùng son Jelly màu hồng, viết chữ:

Son mặt vì vân, thiên niêm suy thảo, họa giác thanh đoạn (Dịch thơ: Núi viên mây nhạt, trời gián cỏ vàng, tiếng còi vọng gác tan đi...)

Thanh âm của anh từ phía sau vang lên: “Thơ của Tàn học sĩ.”

Tôi không quay đầu lại, nhưng lại sắp viết hai chữ “tiêu môn” thành hai chữ “tà dương”. Tôi tiếp tục viết, mãi cho đến khi viết xong bài [Mãn Đình Phương], trên tờ giấy trắng nhuộm đầy màu sắc hoa đào. Tôi cầm lên, đọc như học sinh tiểu học ngâm nga bài văn:

Trời gián cỏ vàng,

Núi viên mây nhạt,

Tiếng còi vọng gác tan đi.

Chèo xa tạm gác,

Cùng nâng chén biệt ly.

Lầu Bồng Lai bao chuyện cũ,

Ngoảnh nhìn lại,

Mây khói bốn bề.

Chiều bóng xế,

Quạ đen mấy chấm,

Quanh xóm, nước chảy về.

Hồn lia!

Giữa lúc đó,

Túi hương thâm còi,

Giải là nhẹ chia,

Luống mạng tiếng bạc tình trong đám ca nhi.

Mai sau bao giờ gặp lại?

Trên tay áo, giọt lệ đầm đìa.

Nơi tình hận,

Thành cao khuất mắt,

Hoàng hôn lửa lập lòe.

(Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo.)

(Lời BBT: Giản lược phần này, vì cơ bản thơ hay ca gì đó tớ và em Alice đều mù tịt)

Đọc xong, tôi vo tròn tờ giấy lại rồi vứt đi, giọng nói mang theo chút châm chọc: “Mừng đồng chí trở về, đây không phải là thơ của Tàn học sĩ.”

Anh đặt túi xách lên bàn, tay trái tùy ý cời caravat ra, cởi vài nút áo trên áo sơ mi. Khi ngồi xuống, trên mặt anh hiện lên vẻ mệt mỏi ulla.

Anh lấy laptop ra rồi đưa cho tôi, tôi ngồi ở phía đối diện anh bắt đầu làm việc.

Trong phòng rất yên tĩnh. Âm thanh từ bàn phím laptop phát ra không quá lớn. Cuối cùng, khi tôi click vào biểu tượng tắt máy, ấy thế mà anh ngồi ngủ ở trên ghế.

Tôi dựa lưng vào ghế dựa, hai tay khoanh trước ngực, nhìn khuôn mặt ngủ say của anh.

Nhưng vài giây sau, lúc âm thanh báo hiệu tắt máy vang lên, anh lim dim mờ mắt. Mơ hồ hỏi: “Xong rồi?”

Tôi đóng máy tính lại, đáp: “Xong rồi.”

Anh đứng dậy, lấy máy tính về, nói: “Tôi đưa em về Trung Sơn.”

“Tại sao?”

Đây là câu nói mà tôi thốt lên khi chưa kịp suy nghĩ. Trong đầu chợt lóe lên, hình ảnh trên cầu thang máy ở sân bay Bạch Vân, tay phải của anh đặt trên thất lưng của người phụ nữ ấy.

Dường như bị tổn thương bởi câu hỏi của tôi, anh kéo mạnh khóa túi xách lại, nhìn chăm chăm vào tôi: “Em nhất định buộc tôi phải đưa ra lý do mới được sao? Bình thường em cũng đâu có cảnh giác đến như vậy.”

Tôi cúi đầu, tự bản thân mình giải thích: “Không phải ngày mai khai trương cửa hàng flagship sao? Chắc là anh rất bận.”

“Không cần quan tâm. Tôi trở về công ty có chút việc, tiện đường đưa em về.”

Anh mở chiếc xe Teana 7320 màu xanh lam ra. Chính vì thế sau này mỗi khi bắt gặp những chiếc xe có cùng kiểu dáng, cùng nhãn hiệu, tôi đều không có cảm tình với chúng.

Vì là cuối tuần hay cũng có thể vì một nguyên nhân nào đó. Đường phố Quảng Châu bị ùn tắc giao thông rất nghiêm trọng. Anh không nói câu nào. Sau khi nói câu “không cần quan tâm”, xuống lầu, đi đến bãi đỗ xe, lên xe, anh đều không nói câu nào. Tôi cũng vậy.

Trầm mặc. Bầu không khí trong xe, có chút gượng gạo, còn có chút, mờ ám nữa.

Gần tám giờ. Chúng tôi vẫn chưa đến đường cao tốc, chiếc xe ngoan ngoãn dừng tại một nơi nào đó, đằng trước và đằng sau đều là những đoàn xe thật dài. Tiếng còi xung quanh không ngừng vang lên.

Anh chống khuỷu tay trái lên cửa sổ xe, tay thì chống trán, khép hờ mi mắt.

Tôi rất muốn mở cửa xe rồi đi. Bởi vì trong không gian nhỏ hẹp này, nếu ở cạnh anh, thì cần phải có dũng khí.

Nhưng, tôi vẫn ở trong xe. Tôi lấy một hộp bánh KFC trưng ra rồi đưa cho anh.

Anh hỏi: “Ở đâu em có?”

“Chủ nhiệm của văn phòng đưa cho tôi. Dù sao tôi cũng đến từ tổng công ty, bọn họ sao dám tiếp đãi hơi hợt được.”

Cuối cùng anh cũng nở nụ cười, anh mở ra lấy một cái rồi đưa cho tôi. Tôi lắc đầu. Anh liền đưa vào miệng mình. Vừa nhai vừa nói: “Tôi sắp chết đói.” Giọng điệu chứa đầy vẻ đáng thương.

Anh xuống xe. Đứng uống nước dưới mái hiên bên lề đường. Anh cầm chai nước tinh khiết nhãn hiệu Watsons, nắp màu xanh lam, thân chai rất độc đáo.

Anh giống như quỷ chết đói đầu thai. Tôi nói thầm trong lòng.

Cuối cùng tình trạng kẹt xe cũng kết thúc, anh cũng đã có tinh thần hơn. Anh nói với tôi: “Em hát hí khúc cho tôi nghe đi.”

Kéo kính cửa sổ bằng thủy tinh xuống, trong gió đêm, tôi hát: “Giàu có như hầu gia Tử Trướng, phong lưu như Hồng Yên Tạ phủ, khóa xuân buồn không thả đôi chim yến. Lụa hoa bên cạnh cửa sổ, phi thủy đậu ở trên, tôn lên cánh cửa được điêu khắc, đến màn thêu còn vương vấn. Tấm màn pháp phối che cây du, cánh hoa dương bay theo mềm mại, buồn vì mưa rơi rả rích trên hành lang, hận vì gió thổi nhẹ trên lan can, yêu vì ánh trăng xinh đẹp nơi ngoài cửa. Trước Lăng Ba cung, ao xanh ẩn hiện bóng rèm cửa. Gặp nhau có thể không chào chứ? Mù mịt Dạng Dương Châu đầy cảnh đẹp, thân tiên xinh đẹp...”

Tiếng địa phương, kèm theo thanh nhạc lúc dài lúc ngắn, anh nghe chưa chắc đã hiểu, nhưng vẻ mặt của anh rất nghiêm túc. Còn có, một chút suy tư nữa.

Trên đường đến trạm thu phí, anh vừa nhận tiền thối, vừa khen ngợi nhân viên của trạm thu phí: “Cô chăm chỉ quá!” Mặc kệ là trêu chọc hay muốn xoa đi buồn tẻ, anh cứ bộc lộ chân thực khi ở bên cạnh tôi như thế khiến tôi cảm thấy anh rất đáng ghét.

Khi xe tiến vào trạm xăng, tôi còn tưởng anh muốn đổ xăng cho xe. Nhưng anh lại nói với tôi: “Ở đây mới có nhà vệ sinh.”

Sự cẩn thận của anh, hiện ra rõ ràng trước mặt tôi. Trong nhà vệ sinh, tôi dùng hai tay hứng nước lạnh, rồi vùi mặt vào lòng bàn tay. Mỗi đến lúc bước đến bên cửa xe, tôi mới nói lời cảm ơn, còn anh nói tạm biệt. Bóng xe biến mất. Bánh xe rời đi mang theo bụi cát, nên cát vô tình rơi vào mắt tôi, nếu không, vì sao tôi lại rơi lệ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Đến ngày lễ mừng quốc khánh cộng hòa, cũng đã giữa tháng mười. Đợt du lịch công ty năm ấy, được sắp xếp vào hai ngày là 15 và 16.

Khắp công ty đều chào mừng ngày quốc khánh.

Tiểu Tần nói: “Có gì tốt bằng việc không cần xài tiền, không cần làm việc mà vẫn có thể được đi chơi vui vẻ cơ chứ!”

Văn phòng ở Quảng Châu và Trung Sơn cùng nhau tổ chức đi du lịch. Còn các văn phòng khác thì tự sắp xếp.

Sau khi tan tầm vào ngày thứ sáu thì chúng tôi bắt đầu khởi hành. Chúng tôi đặt chỗ để có thể ở lại du lịch trong hai đêm, nơi đó, chính là ở Thanh Viễn (Quảng Đông) – một làng quê có suối nước nóng của Trung Quốc. Các nhân viên phát triển tiêu thụ của công ty du lịch còn nói, nếu dùng nước ở nơi này gội đầu, thì có thể chụp ảnh quảng cáo cho thương hiệu dầu gội Rejoice luôn đấy chứ.

Trước một đêm, tôi và các đồng nghiệp trong văn phòng đi mua áo tắm. Là áo tắm liền thể màu đỏ, hơn nữa phía dưới còn có thêm một chiếc váy ngắn. Tiểu Tần khinh thường đánh giá nó: “Chị hai à, đây là kiểu dáng của thập niên bảy mươi rồi! Nhiều vải như vậy, đủ để may ba bốn bộ cho chị Hoa. Bảo thủ như vậy thì nhìn được cái gì đây!”

Tôi giặt bộ áo tắm lại, đến quầy thu ngân trả tiền, không tranh luận với cô ấy.

Lúc đi lên xe, chị gái bên bộ phận hành chính hỏi tôi: “Tiểu Hạ, nghe nói áo tắm của em được may từ màn cửa?”

Đám người trên xe cười rộ lên. Tôi hung hăng nhìn về phía Tiểu Tần, cô nàng giơ hai tay lên, tạo tư thế xin đầu hàng: “Thực sự không phải tó! Tớ không có nói quá đến như vậy! Tớ chỉ nói áo tắm của cậu nhiều vải như đồng phục làm việc của phân xưởng vậy. Còn về chuyện sau đó các chị kể qua kể lại thành drap giường hay màn cửa gì đó, đều không phải là lỗi của tớ.”

Tôi nói: “Được. Cậu cứ chờ xem! Tớ sẽ cho cậu ở dưới hồ nước nóng đến không lên được!”

Tiểu Tần lắc lắc cánh tay của tôi nói: “Em gái ngoan, em gái thân yêu, em tha cho chị đi.”

Một lần nữa, tiếng cười vui vẻ vang khắp xe. Bầu không khí hài hòa ấm áp.

Khi đến làng nghỉ mát, cũng đã là chín giờ tối. Sau khi dùng cơm, công ty du lịch sắp xếp tổ chức dạ hội đêm bên lửa trại của người dân tộc Dao. Sân rất lớn, bốn phía xung quanh đều có chỗ ngồi để xem khiêu vũ, ở giữa là sân khấu. Mà trong cái vạc bằng sắt, ngọn lửa cháy bùng lên tạo nên âm thanh đồm độp. Những đốm lửa nhỏ bắn ra từ cọc gỗ, ánh lửa màu đỏ đỏ như những con ngựa phi dũng mãnh ánh lên khuôn mặt của những chàng trai người Dao. Những “A Quý ca” này biểu diễn các tiết mục như đi chân trần trên lưỡi dao, vụn thủy tinh rơi trên cơ thể để trần, còn các cô gái “Sa Yêu muội” của dân tộc Dao thì mặc quần áo và trang sức của dân tộc, nhảy múa nhanh nhẹn. Ánh đèn flash chớp nháy. Tôi ngồi ở hàng thứ nhất, để có thể chụp được những tấm ảnh rõ ràng, phục vụ cho tập san của công ty.

Đến tiết mục cuối cùng, cũng là tiết mục nhận được nhiều tiếng vỗ tay nhất, tiết mục “Cưới tân nương”. Cô gái người Dao, đang đứng trên sân khấu lựa chọn một vị khán giả làm tân lang cho mình, chuẩn bị tiến hành biểu diễn các nghi thức kết hôn trong truyền thống của người Dao. Cô gái người Dao kia giống như một bông hoa, nhẹ nhàng chạy đến khán đài, kéo Triển Tường đi. Lúc vẫn còn đang ngạc nhiên không biết phải làm sao, thì anh đã bị sắp tổng cùng các quản lý ngồi xung quanh đẩy đi trong tiếng cười lớn.

Tôi chỉnh máy ảnh sang chế độ quay phim. Qua ống kính, buổi “tân hôn” của anh đang diễn ra trên màn hình: Cô gái người Dao đang nhờ anh thắt dây trên váy, còn anh mặc bộ trang phục tân lang, bái thiên địa, uống rượu giao bôi, công tân nương... Sau đó tất cả mọi người đều vọt lên sân khấu, cùng ca múa tung bừng xung quanh lửa trại với những cô gái, tiếng hát tiếng cười, tụ họp lại tạo thành một bãi biển nhộn nhịp.

Tôi cầm máy quay, không buồn cũng không vui.

Sau khi lễ hội bên lửa trại kết thúc, mọi người bắt đầu đi ngâm nước nóng. Tôi viện cớ, ở lại phòng.

Tôi mở TV lên, trên TV đang phát sóng chương trình [Câu chuyện của đội ngũ bếp núc](1), tôi nghe Tiểu Mao nói “Ồ, mẹ của tôi đấy ư!” bằng giọng địa phương, nhưng vẫn không hề bật cười. Tiếng gõ cửa vang lên, tôi đi mở cửa, là Triển Tường.

(1) [Câu chuyện của đội ngũ bếp núc]: Một sitcom nổi tiếng ở Trung Quốc.

Tôi đi theo anh, bước lên những bậc thang được con người khai phá và xây dựng, bước từng bậc từng bậc lên phía trên.

Hai bên đường mòn, có tốp năm tốp ba các cặp tình nhân, đang thì thầm nỗi lòng với nhau trong màn đêm u tối.

Nhiệt độ trên núi thấp hơn nhiệt độ ở thành phố những vài độ nên tiết trời khá lạnh.

Có những cây rất to, rất cao, sinh trưởng tươi tốt.

Tôi thấy cây cầu đá, nối giữa hai bên khe núi, như lẻ loi, như cô độc, như muốn vứt bỏ thế gian.

Dừng lại trên cầu, đứng trước làn gió. Dưới cầu, là địa điểm nằm trong hành trình du lịch vào ngày mai. Gió thổi đến, mang theo làn không khí trong lành tươi mát từ trong núi. Ngẩng đầu, tôi có thể nhận ra ánh sáng của những vì sao và mặt trăng nơi đây khác hẳn so với ở thành thị.

Chúng tôi cách nhau ba thước (1 thước = 1/3 mét), đây là khoảng cách được tạo thành rất tự nhiên. Anh nhìn tôi cười, dưới đèn đường mờ nhạt, tôi cũng cười thật tươi, giữa bầu trời đêm của mùa hè. Khoảng cách một thước này khiến toàn bộ tâm tình hiện tại của tôi, như được phủ thêm một chiếc áo khoác mờ ảo. Chúng tôi vẫn không nói chuyện. Hoặc cũng có thể không cần bất kì ngôn ngữ nào. Chỉ là trong lòng chúng tôi đang thầm hoài niệm, thuở ngây ngô khi còn bé của mình.

Hồi ức như tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng nhạt, những kỉ niệm từ mùa hè năm 1989 cho đến bây giờ, như dòng núi lấp biển, thậm chí vượt qua khả năng nghe nhìn, ùn ùn hiện lên trước mắt tôi. Khoảng thời gian mười sáu năm gần gũi từng trải qua, đã khiến tôi nhìn thấu toàn bộ những đau buồn của thế gian này. Có những ngày dù đang xem những cảnh hài trong [Ngoại truyện võ lâm] và [Câu chuyện của đội ngũ bếp núc] cũng không thể khiến tôi cười nổi, dần dần tôi vứt mất thời kì tươi đẹp nhất, bỏ lỡ rất nhiều người.

Nửa tiếng sau, chúng tôi trở về. Ở bãi nước nóng ngoài trời, truyền ra giọng nói quen thuộc của các đồng nghiệp. Đến cầu thang lầu hai, anh chúc tôi ngủ ngon. Trên gương mặt anh không hề có chút biểu hiện sợ hãi nào, tôi không thể nhìn thấu sự thông minh và khôn khéo của anh.

Sau khi dùng bữa sáng ngày hôm sau, mọi người ngồi lên xe leo núi chuyên dụng tiến vào khe núi, họ muốn thử cảm giác mạo hiểm vượt thác đầy kích thích. Tôi sợ nước, nhưng vì ngại chỉ thị “Lúc vượt thác, một người cũng không thể thiếu” của sếp tổng, đồng thời cũng không muốn bản thân tỏ ra yếu đuối, nên tôi kiên quyết đi theo tới cùng. Tiểu Tần thấy tôi sợ hãi thì vỗ ngực bảo đảm: “Yên tâm! Bồn cô nương là kiện tướng bơi lội, không thua gì La Tuyết Quyên(2). Bảo đảm an toàn!” Tôi nói: “Đến lúc đó cậu đừng nổi điên đó, từ nhỏ tớ đã sợ nước!” Cô nàng hiền ngang oai phong liễm liễm nói: “Hai cái đó thì liên quan gì đến chị đây! Cho dù thuyền bị lật thì tớ cũng sẽ uống hết nước để cứu cậu.” Tôi nhún mày tức giận nói: “Chờ cậu uống hết nước thì tớ cũng đã đầu thai vài lần rồi!” Cô nàng nghe xong liền khom lưng cười.

(2) La Tuyết Quyên: Là nữ vận động viên nổi tiếng của Trung Quốc, cô từng là thành viên trong đội bơi Chiết Giang, là tuyển thủ của đội tuyển quốc gia, vận động viên bơi lội cấp quốc tế...

Khi vượt thác, phải mặc áo cứu hộ, mang mũ bảo hộ và nịt gối, cứ hai người sẽ ngồi một chiếc thuyền kayak(3). Tiểu Tần nhìn khe suối sâu khô cạn mà gào lên: “Không có nước thì sao trôi được!” Nhân viên giải thích rằng phải tích trữ nước, đợi người đến đông đủ sẽ mở phanh. Quả nhiên, sau khi mọi người chuẩn bị hoàn tất, thì liền nghe thấy tiếng ùn ùn từ trên thượng nguồn khe núi, dòng nước cuộn cuộn bỗng chốc từ trên núi đã trút xuống, trong khe suối khô cạn phút chốc tràn ngập dòng nước xanh biếc. Mọi người lập tức sôi nổi trào lên thuyền kayak bơm hơi, hò hét khi con thuyền chảy xuôi theo dòng nước.

(3) Có hai loại thuyền kaya

Con sông này nằm giữa một hẻm núi rất sâu, chiều dài 3500 mét, chiều cao lên đến gần 50 mét. Thác này có nhiều vùng nước xiết, hai vách đá hai bên cao chót vót, trong khe núi đầy những hòn đá to lớn đè lộ những đầu nhọn trong nước, nếu không chú ý và phải thì chỉ còn cách tay đau chân nhức, sưng tấy tím bầm. Hết lần này đến lần khác, Tiểu Tần không hề tỏ ra yếu thế, cô thậm chí còn cầm mái chèo, chèo loạn một lúc. Thế nhưng đối mặt với hồ sâu hơn hai mét, 120 độ xoay gấp, lực của cô ấy lại bé nhỏ. Vì thế chiếc thuyền con con của chúng tôi bị dòng nước đẩy về hướng vách núi, sau đó rơi thẳng xuống vực sâu. Mái chèo của cô ấy không thấy bóng dáng. Tôi dốc sức nắm lấy dây an toàn, hai từ sợ hãi đơn giản cũng không thể hình dung được tâm trạng của tôi lúc này. Nếu như lúc ấy có thể, tôi nhất định sẽ rời thuyền. Tên đã rời khỏi cung thì không thể quay đầu lại, tình cảnh bây giờ chính là như thế.

Rất nhiều thuyền đều bị lật, người tôi đập phình phịch trong nước, tôi căng thẳng gào to, các nhân viên đứng hai bên thấy nhưng không hoảng sợ mà chỉ đứng chấp tay. Triển Tường ngồi cùng thuyền với quản lý Omi của bộ phận sản xuất. Ở một nơi dòng chảy chậm, chúng tôi gặp nhau. Tiểu Tần lấy tay vẩy nước về phía bọn họ, cũng có người vẩy nước về phía chúng tôi, tất cả mọi người đều vui đùa. Thế nhưng, lực vẩy của cô ấy quá lớn, rất cuộc, người ngã thuyền lật.

Nước không sâu, hướng hồ còn có áo cứu hộ. Rất nhiều người đã bị rơi xuống, và cũng rất nhiều người cũng tự mình lên bờ. Mà tôi, không chỉ sợ nước, tôi tệ hơn nữa chính là chiếc thuyền kayak nặng trĩu đang ở trên đầu tôi, tôi chỉ mới cố gắng vung vẩy hai cái, mà đầu đã bị va đến mức thần kinh rối loạn. Ở trong nước, bỗng nhiên tôi có ý nghĩ ngốc ngếch, nhất định tôi đã có mối hận mấy nghìn năm với nước.

Rất nhanh, tôi được một người ôm lấy. Giữa dòng nước trong suốt ấy, đôi mắt của anh xuất hiện.

Anh lại cứu em. Tôi thầm nói trong lòng.

Trên ghềnh đá, Tiểu Tần, tôi, Triển Tường cả người ướt sũng sóng đôi ngồi cùng nhau. Tiểu Tần uống phải nước, nên liên tục ho khan. Hai tay tôi ôm gối, vẫn chưa hoảng hồn sau nỗi sợ hãi vừa rồi.

Nhân viên cứu hộ vớt một cọc trúc thật dài, kéo quản lý Omi lên bờ, Triển Tường lại đứng đây trèo lên thuyền, trước khi đi, anh nhỏ giọng căn dặn: “Cẩn thận một chút.”

Tôi gật đầu, nói cảm ơn.

Tiểu Tần nhìn anh rời đi, ngừng ho khan. Chán nản nói: “Thật đáng ghét! Tại sao cậu lại ở gần quản lý Triển cơ chứ! Nếu tớ ở gần anh ấy, người được anh ấy cứu sẽ là tớ! Sao số tớ lại khổ như thế chứ! Được một ông chú cứu lên, hơn nữa còn là một ông chú vừa già vừa xấu!”

Tôi gõ đầu cô nàng nói: “Tính sổ với cậu sau!”

Cô nàng dùng năm ngón tay chải tóc, thần bí nói: “Thật ra, lúc này tớ ho khan, đều là giả vờ đấy. Tớ muốn cho anh ấy một cơ hội, để anh ấy làm thân sĩ thương hoa tiếc ngọc rồi vỗ lưng cho tớ, nhưng không ngờ anh ấy lại không hiểu tâm tình người ta đến thế! Tớ tuyên bố, đẩy anh ta vào lãnh cung lần thứ hai.”

Lúc bảy tuổi, anh là ân nhân cứu mạng của tôi.

Hai mươi ba tuổi, tôi và anh lại đối mắt nhau ở trong nước.

Hóa ra, tôi đã chìm sâu trong thế tục, chỉ cần một chút lơ đãng, sẽ bị cuốn vào những chuyện mệt mỏi, đã được định trước là không cách nào có thể thoát khỏi những vướng mắc, những tranh chấp. Những điều này dần dần tích lũy, tạo thành hồng trần cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20

Khi bộ phận hành chính phát lịch làm việc mới đến tay mọi người, cũng đã đến tháng mười hai âm lịch.

Cũng đã đến lúc viết bản tổng kết hàng năm và lập kế hoạch cho mục tiêu mới.

Ngoài ra, tất cả mọi người đều điền vào mẫu khảo sát nặc danh dành cho nhân viên. Bảng khảo sát đó dùng để tham khảo tiền thưởng cho những thành tích và cống hiến của cá nhân nào đó.

Tết âm lịch năm nay trùng với tháng một dương lịch.

Mồng một tết là cuối tuần, nên lại được nghỉ thêm một ngày.

Tết âm lịch được nghỉ tổng cộng mười ngày.

Vì thế, tháng một năm 2006 là tháng có ngày làm việc ít nhất.

Cũng vì thế, mà công việc trở nên rất bận rộn. Cho dù là công việc ở văn phòng hay bên khâu sản xuất, thói quen mọi người đều được sửa đổi thành “Trường mệnh công phu trường mệnh tử” (sống càng lâu, làm việc càng nhiều), không còn thấy được những con người nhàn nhã dạo bước trên phố, ngay cả Tiểu Tần, đến đi vệ sinh cũng như đang đua xe.

Tất cả mọi người đều bận rộn, bao gồm cả tôi. Cũng bao gồm cả Triển Tường. Thậm chí, ngay cả hội nghị hàng tháng, anh cũng vắng mặt.

Sếp tổng rất vui vẻ, niềm vui thể hiện rõ trên hàng mày của ông ta. Hàng ngày ông ta thường xuyên bước ra khỏi phòng làm việc của mình, sau đó dùng giọng nói nam tính hùng hậu của mình để cổ vũ động viên những nhân viên trong văn phòng to lớn. Và hàng ngày ông ta cũng đến phòng bếp của nhà hàng Shangrila mua đủ món điểm tâm cung đình thơm ngon, để mọi người hưởng lộc no bụng. Ông ta cũng không hề keo kiệt những lời khen thưởng với tôi. Tiểu Tần nói: Đó là vì những công việc tôi làm đều đạt được thành tích tốt, mọi người ai cũng thấy được. Không giống như cô ấy, toàn làm những việc vặt vãnh, việc nhỏ không tài nào nhớ nổi, dù đã cố gắng hết sức cũng không tạo được thành tích gì. Sau đó cô ấy sẽ bủi môi, bắt tôi mời đi ăn. Tôi nhận lời cô ấy.

Rất nhanh đã đến kỳ nghỉ phép.

Ngày hai mươi tư, tôi sắp xếp lại ngăn kéo và tủ tài liệu của mình, rồi kiểm tra xem còn việc gì chưa làm không. Tôi chợt nhìn thấy một chồng tạp san nội bộ công ty được đặt ngay ngắn. Tổng cộng có mười một cuốn. Tôi đem nó ra, xem từng quyển từng quyển một, tôi chợt phát hiện, hóa ra chú Triển Tường của tôi vậy mà xuất hiện khắp trên các quyển tạp chí.

Số thứ nhất, chúc mừng sự ra đời của tạp san, có cả ảnh chân dung của anh, lời chúc mừng đính kèm với thông tin nhân viên mới đến.

Số thứ hai, ủng hộ phong trào hiến máu, anh nắm chặt tay trái, hai hàng lông mày của anh nhúu chặt.

Số thứ ba, tình trạng marketing đều do anh cung cấp tư liệu.

Số thứ tư, khai trương phòng làm việc ở Thâm Quyển, ảnh chụp lúc cắt băng, anh cũng ở trong đó.

Số thứ năm, đoàn nghiên cứu từ tổng công ty ở nước ngoài đến viếng thăm Trung Quốc, anh giống như một học giả đang giới thiệu mọi thứ.

Số thứ sáu, truyền tải bài phỏng vấn mà anh đã nhận lời nhận lời phỏng vấn của tập san.

Số thứ bảy, cửa hàng mới khai trương, anh chụp ảnh cùng tất cả các đồng nghiệp trong văn phòng. Anh đứng ở giữa, gương mặt trang nghiêm.

Số thứ tám, báo cáo tình hình kinh doanh của cửa hàng flagship.

Số thứ chín, bức ảnh chụp lễ “tân hôn” của anh ở Thanh Viễn.

Số thứ mười, anh và phó đồng sự trưởng tiếp đãi đoàn phỏng vấn về thương mại ở Nhật Bản.

Số thứ mười một, là lời chúc mừng năm mới gửi đến mọi người, anh và các quản lí khác đều giống nhau, dùng những lời lẽ tôn trọng để chúc phúc, không dài cũng không ngắn.

Tôi vừa lật tập san xem vừa mỉm cười. Đã hiểu rõ, thế nào là vắng lặng giữa chốn phồn hoa, cô đơn giữa nơi tấp nập, và, mỉm cười những lúc đau lòng.

Vào buổi trưa, Tiểu Tần cùng hai chị em đồng nghiệp khác tặng tôi một món quà. Tôi mở ra, là đồ lót màu đỏ Triumph. Màu đỏ chói, trông rất vui mắt. Điểm xuyên là chất liệu bằng ren màu vàng, trông rất xinh đẹp. Tôi nhìn bọn họ, vô cùng xúc động.

Tiểu Tần nói: “Sang năm là năm tuổi của cậu, các chị góp tiền rồi mua hai bộ đồ lót, rất đắt tiền, nhất định phải mặc đấy, nếu không sẽ dè cậu bẹp đi đấy.”

Tôi gật đầu thật mạnh.

Ba giờ chiều, Triển Tường và các đồng nghiệp trong văn phòng ở Quảng Châu trở về, tham dự buổi liên hoan tất niên được tổ chức vào buổi tối của công ty.

Nhiều đồng nghiệp vây quang phòng tài vụ để nhận tiền thưởng cuối năm với con số gấp hai lần tiền lương của mình.

Nhìn lướt về phía xa xăm kia, tôi thấy một chàng trai tuấn tú. Anh bước đến, thấy chiếc túi xách Triumph, rồi vươn tay muốn lấy nó.

Tôi vội vàng giật lại, nhìn các đồng nghiệp đang chen lấn cách đó không xa, nhỏ giọng nói: “Không được xem!”

Anh lại vô cùng hứng thú, hỏi: “Bí mật?”

Tôi nói: “Đồ của phụ nữ!”

Trong mắt anh hiện lên ý cười, giống như một con hồ ly xảo quyệt đang vui vẻ, hỏi: “Hình như Triumph là nhãn hiệu quần áo thì phải, nội y?”

Tôi không lên tiếng.

Giọng nói của anh, mang chút vẻ hơi hột lẫn ung dung, anh nói: “Lúc còn bé, tôi cũng từng giúp em phơi quần áo, em quên rồi sao?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn tìm từ gì đó để công kích anh, một từ gì đó thật dữ tợn, hung hăng. Nhưng mà, cuối cùng tôi cũng chỉ cắn chặt môi dưới, gương mặt đỏ bừng. Mang theo sự ngượng ngùng và không yên.

Anh hài lòng, rồi xoay người rời đi.

Tôi thật sự rất muốn vung tay qua bên đó.

Bữa tiệc tất niên được tổ chức ở một nhà hàng vừa được khai trương gần công ty. Như thường lệ, nhân viên tới trước. Chín cô gái chúng tôi vây quanh một bàn, thì thầm to nhỏ, món ăn đã được đặt trước, Tiểu Tần cầm thực đơn nói: “Hay là gọi rượu vang xanh của Nhật Bản đi, haizz, khẩu vị của sếp tổng vẫn không thay đổi. Tiểu Hạ, nhìn bức ảnh trên đây xem, chữ trên chai rượu này là chữ gì thế?” Tôi quay đầu lại nói: “Rượu Hoa Điều. Tên một loại rượu.” Tiểu Tần làm bầm nói: “Tên lạ quá.”

Tôi cười, giải thích với cô ấy: “Rượu Hoa Điều cũng là một loại rượu gạo Thiệu Hưng. Có câu chuyện kể thế này, trước đây, trong một gia đình ở Giang Nam, để mừng thiên kim tiểu thư ra đời, vào ngày cô bé ấy được sinh ra, họ đã chôn một bình rượu nếp xuống đất. Chờ đến khi con gái lớn lên và lấy chồng, họ sẽ đào bình rượu đã chôn lên. Nếu thế, rượu này được gọi là Nữ Nhi Hồng. Nhưng nếu cô gái đó chưa lấy chồng mà đã mất, sẽ được gọi là rượu Hoa Điều, Hoa Điều nghĩa là Tiên Hoa Điều Linh(1). Rượu gạo Thiệu Hưng này uống rất ấm dạ dày, sếp tổng tuổi đã cao, thích loại rượu này cũng đúng.”

(1) Tiên Hoa Điều Linh: có nghĩa hoa vốn tươi nhưng phải tàn (nguyên văn là “鲜花凋零之偕音”).

Tiểu Tần dùng ánh mắt sùng bái để nhìn tôi, mở miệng nói: “Sâu sắc quá nha!”

Sau khi các quản lý mở cửa tiến vào, sếp tổng chỉ đích danh nói: “Ba nữ nhân viên của bộ phận hành chính, và sama Hạ nữa, bốn người các cô qua đây ngồi! Không thể giống các lần trước được, đừng lần nào cũng ném người ngoài chúng tôi qua một bên, phải thắt chặt tình hữu nghị với đồng bào quốc tế chứ, còn có...” Ông ta đổi sang dùng tiếng trung, chậm rãi nói từng chữ: “Nam nữ kết hợp, uống rượu không say!”

Trong tiếng cười của mọi người, chúng tôi đi sang bên đó, đó cũng chính là bàn của Triển Tường.

Sếp tổng kính rượu mọi người. Ông ta cảm ơn sự siêng năng làm việc của từng nhân viên trong công ty trong năm qua.

Sau khi ngồi xuống, sếp tổng chỉ vào bình rượu Hoa Điều hỏi: “Ai biết tên rượu này?”

Sau khi cô Kim phiên dịch lại xong, Tiểu Tần nhanh chóng trả lời: “Đây là rượu Hoa Điều. Khởi nguồn của nó liên quan đến một truyền thuyết, một truyền thuyết rất đẹp. Trong một gia đình ở Giang Nam trước đây, nếu sinh con gái, thì vào ngày người con gái ra đời, họ sẽ chôn một bình rượu nào đó dưới lòng đất. Đợi đến lúc cô gái đó mười tám tuổi đi lấy chồng, họ sẽ lấy bình rượu đã chôn ra. Rượu này được gọi là rượu Nữ Nhi Hồng. Nhưng nếu người con gái đó chưa xuất giá đã qua đời, vậy thì rượu này, sau khi được đào lên, sẽ gọi là rượu Hoa Điều, và cũng có cùng thanh âm với hoa tươi ủa tàn. (Hoa điều: huādiào; Hoa tiêu ủa tàn: xiānhuā diǎolíng)

Trong lúc Tiểu Tần thuật lại câu chuyện vô cùng sống động, thì tất cả mọi người đều nhìn cô ấy bằng ánh mắt khen ngợi. Trong tiếng cười đắc ý của cô ấy, tôi nhấp môi vào ly rượu Hoa Điều.

Ngày hôm sau, là ngày làm việc cuối cùng của năm cũ. Trước buổi lễ sáng sớm tôi mở ngăn kéo ra, thì phát hiện có một hộp nữ trang nằm ở đó. Mở nó ra, bên trong là một vòng ngọc. Long lanh trong suốt, đó là kiểu dáng mà tôi thích.

Có một tấm thiệp nhỏ, là chữ viết của Triển Tường: “Chúc Tiểu Linh Từ bình an may mắn.”

Tôi gọi điện thoại cho anh, nói lời cảm ơn. Anh nói, anh đang lái xe.

Mặc dù là lời cảm ơn, hay là lời nói khách sáo, anh đều không nói nhiều với tôi.

Tôi không biết nên cảm ơn anh, hay là phải hận anh mới đúng.

Những lúc tôi bình tĩnh, anh sẽ có một vài cử chỉ gì đó rất tốt với tôi. Không nhiều, cũng không ít. Nếu nhiều, tôi sẽ đoán mò, còn cho rằng, có phải đó là anh không. Nếu ít, tôi sẽ không chú ý đến anh, giống như người lạ vậy.

Chỉ có cao thủ tình trường, mới có thể nắm chắc mọi cán cân như thế, giống như đại tông sư trong võ lâm, thuận theo tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Lại đến kỳ nghỉ.

Lại một năm mới đến.

Cũng chính là năm bốn mươi của tôi. Hai mươi bốn tuổi.

Mùa đông năm ấy ở quê hương tôi rất lạnh. Đã lâu rồi mà tôi chưa từng thấy tuyết rơi như lông ngỗng như thế, bay phát phơ suốt mấy ngày mấy đêm. Mẹ nói chuyện điện thoại với tôi, bà nói nước giếng trong sân đã bị chôn vùi. Trong thôn có một vài căn nhà xưa cũng bị đè sập.

Tôi không về quê, mà ở lại phương nam ăn mừng năm mới.

Mùng một đầu năm, tôi mặc bộ quần áo màu đỏ, nội y bên trong hiệu Triumph, đeo chiếc vòng ngọc Nam Dương độc nhất vô nhị đến chùa Tây Sơn thấp hương.

Trên xe bus có rất nhiều người.

Thế là cứ đi, tôi mang một đôi giày đế bằng. Dùng điện thoại nghe ca khúc [Tựa như cố nhân đến], bài hát đó cứ lặp đi lặp lại, một lần rồi lại một lần.

Không biết từ lúc nào, tôi đã bắt đầu yêu thích bài hát này.

Nhớ đến nó, lúc nhìn thấy DVD [Đại thời đại]. Tôi lại vào taobao mua CD, mất hai mươi đồng.

Đó là phần kết của một câu chuyện cổ tích! Hai chị em Tiểu Mai và Kỳ Văn đi du lịch khắp thế giới, Paris, Thụy Sĩ, Ý, Tây Ban Nha, Venice, trên đường đi qua Hồng Kong, đây là thành phố có người mà hai chị em họ thích. Gặp lại Triển Bắc, ở một quán karaoke xa hoa trụy lạc, Triển Bắc giờ đây đã là một nhân vật tiếng tăm. Tiểu Mai nói, trên báo có tên của anh, chúng tôi không chờ được nữa rồi, sắp hát được rồi đây. Hai chị em cùng song ca bài hát [Tựa như cổ nhân đến], đồng thời cũng nhấn mạnh: bài hát này chúng tôi không hát cho anh nghe, cũng không có ý gì đặc biệt, anh đừng hiểu lầm. Sau đó âm nhạc vang lên:

Cũng chỉ là qua đường, cũng chỉ là giấc mộng. Đã từng là một đôi thực sự.

Khi còn trẻ tuổi, không hề phát hiện ra chúng ta đang sống trong cõi mộng, sau khi tỉnh lại, chỉ muốn quay về như xưa.

Là ai sẽ cùng tôi, một đêm ba bữa, bầu bạn ở bên nhau.

Đã không có, đã mất đi...

Dưới đài anh nhìn, dưới đài tôi viết, anh lại xem là trò chơi.

Cổ nhân kiếp trước, người không ưu lo, có từng nhớ nhớ chẳng.

Hạnh phúc đau thương, sống chết bệnh tật, đều không phải là cổ tích.

Hận nổi trên đài chồng vợ, dưới đài là tôi tôi, đều không phải là anh và tôi

Trần gian mù mịt, ý trời mệnh mông, tách tôi và anh xa nhau.

Đau đớn xé ruột xé gan, âm thanh mưa gió không ngớt, ngỡ người xưa đến.

Ngày lại qua ngày, say rồi lại say, nói là đêm nay thật đẹp.

Không có duyên phận, ký ức không ngừng đến, hóa ra cuộc sống là một con đường ngắn đầy đau khổ.

Một đoạn tương tư, hai đoạn khổ luyện, nửa đời không trọn vẹn.

Ngày tháng như vực sâu, ngấm ánh trăng nơi xa, nhớ anh mà sầu muộn.

Hoặc anh, hoặc tôi, sống tiếp phần đời còn lại trên thế gian này.

Ngày trước, không biết đối lập nhau, đâu ngờ lúc đó hạnh phúc như vậy.

Nắm tay, rồi lại buông tay, tình yêu tưởng có lại không.

Cho dù mười năm sau, cho dù vạn năm sau, chỉ hận không thể gặp lại.

Trên TV, nhân vật nam chính không khóc. Mà tôi lại khóc, thế là tôi liên ra Baidu tải ca khúc này về, là phiên bản của Mai Diễm Phương.

Ca khúc này được trình bày bằng giọng hát rất độc đáo, tôi nghe được sự bi thương và tiêu điều khắc cốt khi tâm từ lời bài hát.

Làm sao lại không liên quan đến anh ta cơ chứ? Đây rõ ràng là câu chuyện của bọn họ.

Nghe ca khúc này khiến tôi nhớ lại chuyện trước kia. Bây giờ tôi đã không từ chối nhớ về những kỉ niệm có Triển Tường nữa. Đó đã là một phần trong sinh mệnh của tôi, không thể cắt bỏ được.

Ca khúc này có độ dài ba phút năm mươi lăm giây. Tôi nghe nó đến lần thứ hai mươi chín thì đã đến chùa Tây Sơn.

Tôi mua bó nhang thơm rất lớn, để vào đèn dầu đốt, hướng về tượng Phật cúi lạy. Lại đi về phía thùng công đức bỏ vào chút lòng thành.

Sau đó tôi đi bộ ở Tôn Văn Tây Lộ – Một con đường dành cho người đi bộ khá nổi tiếng.

Sau đó tôi lại đứng yên lặng ven sông Kỳ Giang, đối diện là nhà hàng xoay duy nhất ở Trung Sơn, rất cao. Bọn họ nói, dùng com trên tầng cao nhất có thể thấy được toàn cảnh thành phố này. Tôi lại nhớ đến lời nói đầy khi phách không thực tế của Tiểu Tân: “Chờ tớ cầu được anh chàng giàu có nào đó, tớ sẽ lên tầng cao nhất dùng com. Bao toàn bộ nhà hàng, để nó chỉ xoay cho một mình tớ. Tay trái tớ cầm dao, tay phải cầm nĩa, ăn của rồi lại thịt bò, không ăn nó đến trời đất mịt mù tớ sẽ không xuống.”

Tôi véo tai cô ấy sửa lời: “Trái nĩa phải dao!”

Cô ấy lại buồn bã: “Tớ cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, mà vẫn độc thân, bố mẹ đều chết rồi”. Sau đó ngược đầu lên nhìn trời lại nói: “Trời ơi! Ông để tình

yêu của con ở nơi nào, làm sao con chịu nổi đây trời.”

Tôi nhớ đến nụ cười tươi tắn của cô ấy dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ. Ngẩng đầu, nhìn về đám mây trắng phía xa xa.

Bước đi trên khu vực đi bộ của quảng trường Trung Thiên (nay được đổi tên thành bách hóa Tam phúc) và ăn cơm ở tầng năm của Di Nhân Các (nay được gọi là Ốc Xa Thủy).

Đó là một nhà hàng Tây rất yên tĩnh. Không có ai biết tôi thường xuyên đến nơi này. Đây là bí mật của tôi.

Không phải là vì hương vị món ăn nơi đây. Mà là ở đây, có một màn hình tinh thể lỏng, đó là chương trình đề lời nhắn phục vụ miễn phí của nhà hàng đối với khách.

Vì thế, tôi thường ngồi ở vị trí gần cửa sổ nhìn nhánh sông mẹ ở Trung Sơn này – Sông Kỳ Giang. Bên kia bờ sông, là con phố đầy quán bar đóng cửa từ chối tiếp khách vào ban ngày nhưng buổi tối lại vô cùng náo nhiệt – Lan Quế Phường của Trung Sơn. Vào buổi tối, biển hiệu của các quán bar lấp lánh ánh sáng ngũ sắc, trong bóng đêm, dệt thành một giấc mộng rực rỡ như đang dụ hoặc hay mời mọc người qua đường. Tên phía trên của chúng, đều là những chữ rất đặc sắc, ví dụ như Căn Cứ, CK, Sạch sẽ, hoặc là một dãy số, ví dụ như 99, ví dụ như 1314, ví dụ như 520.

Ngày thường tôi hay gọi một ít thức ăn rồi ngồi rất lâu.

Lúc gần đi, tôi sẽ xé một tờ có bề ngoài sạch sẽ mềm mại mang mùi hương Cologne, dùng một cây bút bi mực xanh viết một vài chữ, ghi một vài lời như thật như giả lên đó, đó là những lời tôi muốn nói với Triển Tường. Nhưng, ngay cả khi Triển Tường thấy, cũng chưa chắc anh đã hiểu được. Dăm ba câu lặp lại đó, là những lời nói chỉ mình tôi hiểu. Có đôi khi rất dài, đầy cả một tờ khăn giấy; Có đôi khi lại rất ngắn, chỉ năm chữ: Chú ơi, tôi nhớ chú.

Đúng, cho dù tôi có che giấu tốt đến mấy, chỉ khi ở trên blog của mình, tôi mới dám đối mặt với trái tim của bản thân: Tôi thích anh. Bất kể khi anh là chàng thiếu niên – người chủ dịu dàng, hay bây giờ – người đàn ông có tác phong nhanh nhẹn.

Từ trước đến giờ tôi không hề ký tên.

Đưa khăn giấy và tiền thanh toán cho nhân viên phục vụ. Nửa giờ sau, bọn họ sẽ cập nhật thông tin. Những dòng chữ màu xanh trên khăn giấy khi xuất hiện trên màn hình tinh thể lỏng lại biến dòng chữ màu đỏ bắt mắt.

Khi đến đây, nhất định sẽ có một nhân viên làm việc lâu năm trong nhà hàng đứng lên chào đón. Bọn họ không biết tên, nhưng đều nhận ra tôi.

Mãi cho đến một lần, lúc quét thẻ thanh toán tiền, ký tên chủ thẻ thanh toán tiền, nhân viên phục vụ hỏi: “Cô họ Hạ?”

Tôi nói đúng, Hạ của Hạ Thiên (Hạ thiên là mùa hè).

Người đó ngạc nhiên kêu lên: “Tôi cũng họ Hạ! Người một nhà rồi!”

Đến lần sau, bọn họ không còn dùng cách xưng hô hoan nghênh không có tên như trước nữa, mà lại nói: “Cô Hạ, mới đến à.”

Sau đó liền dẫn tôi đến vị trí cạnh cửa sổ.

Tôi không e ngại gặp người quen. Với lối xưng hô không rõ ràng và những tin nhắn không chữ kí, thoát nhìn qua, xem như tất cả đều không liên quan đến tôi.

Tôi cũng chưa từng hy vọng có một ngày, Triển Tường sẽ thấy chúng. Trong bốn mùa luân chuyển này, những lời ngâm si tình được biểu đạt bằng những lời nói dối y như thật trong những lời như giả như thật. Ngay cả khi anh thấy, cũng chưa hẳn anh biết người chủ đó chính là anh.

Nhưng hàng vạn lần tôi cũng không nghĩ đến, người nhân viên họ Hạ đó, lại có một trái tim lãng mạn hiếu kỳ. Anh ta bắt đầu chú ý đến tôi, cứ âm thầm giữ lại tất cả khăn giấy của tôi. Sau đó, có một ngày, anh ta đã bán đồng khăn đó với giá rất đắt. Người mua chính là Triển Tường.

Đương nhiên, chuyện này về sau hẵng nói. Lúc đó người nhân viên đó đã được thăng chức làm quản lý, cô hai hấp hối, Phi Dương và Nhiễm Nguyệt bị bệnh, tôi và Triển Tường cũng có những phiền muộn riêng tư. Tất cả, đều đã là cảnh còn người mất.

Cảnh còn người mất. Là lời tàn nhẫn cay độc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Trong không khí hân hoan tạm biệt năm cũ chào đón năm mới, hoa sơn trà bùng bùng nở rộ.

Một năm nữa lại trôi qua.

Cây cối trong vườn hoa đã cao lên không ít. Thậm chí một số cây đã bắt đầu đơm hoa kết trái.

Trong sân đã có các công nhân xây dựng lợp dach ra vào, do yêu cầu của bên sản xuất, nhà kho dự trữ mới và trạm sản xuất chủ lực thứ hai.

Ngày sáu tháng hai, là ngày làm việc đầu tiên trong năm mới của chúng tôi.

Chúng tôi là những cô gái đang trong độ tuổi tươi đẹp nhất, vẫn vây quanh cây quất treo đầy bao lì xì để chụp ảnh chung, hay đứng trước cây hoa son trà nở rộ chụp ảnh lưu niệm. Mặc những bộ quần áo mang màu sắc vui vẻ, ung dung bước đi ngang qua toàn khu công nghiệp.

Trưởng phòng hành chính tổng hợp đang hướng dẫn bảo vệ kéo còi. Ba trụ còi, ở giữa là quốc kỳ của Trung Quốc, hai bên là lá cờ đại diện cho tổng công ty bên Nhật Bản và cờ của công ty chúng tôi.

Chúng tôi nêu ý kiến với trưởng phòng: “Trụ quốc kỳ nên cao lên một chút! Sao có thể để chúng ngang hàng với nhau thế kia! Cũng đừng treo quốc kỳ của Nhật Bản lên! Cần thận không khéo bị đối thủ của chúng ta tuyên truyền ác ý!”

Ai ngờ chỉ một câu nhắc nhở vô tình, lại thực sự tiên đoán đúng có một cuộc vận động to lớn. Ở Trung Quốc, cuộc vận động đó đã lan tràn một cách nhanh chóng.

Khi quốc kỳ được kéo lên, các cô gái hát theo nhóm người bảo an: “Hãy vùng lên, không muốn để nhân dân làm nô lệ, hãy để máu thịt của chúng ta, cùng xây dựng nên đây Vạn Lý Trường Thành mới của chúng ta...”

Sau đó chúng tôi sẽ đòi lì xì từ các trưởng phòng và những người bảo an đã lập gia đình.

Đến căn tin mở hội nghị sáng sớm hàng tháng. Tổng giám đốc mặt mày hớn hờ cùng các nhân viên Trung Quốc bàn về hoàng đạo: “Năm nay là năm Tuất của Trung Hoa. Chó có thể đem đến vận khí và tài phú, tránh tà ma và loại trừ tai họa, là biểu tượng cát tường phồn vinh của vạn vật. Vì thế nếu mọi người trong năm nay có thể đồng lòng đồng sức cùng nhau cố gắng, nhất định có thể đem đến tài phú và vận may cho công ty.”

Tiểu Tần viết lên cuốn sổ ghi chép: “TMD, chẳng biết truyền thuyết về con chó này ở đâu ra.” Bên cạnh còn vẽ thêm một con chó xấu xí.

Tôi che miệng cười. Ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt của Triển Tường từ trên khán đài ném xuống. Tôi tròn tròn mắt.

Lời nói kế tiếp của Tổng giám đốc khiến Tiểu Tần hưng phấn hẳn lên: “Để thích ứng và làm hài lòng thị trường cũng như nhu cầu của người tiêu dùng Trung Quốc, tổng công ty ở Nhật Bản đã tiến hành khảo sát và phân tích thị trường một cách cẩn thận trên diện rộng, đầu năm ngoái, công ty đã đặc biệt thành lập các nhóm nhỏ nhằm phát triển sản phẩm ở thị trường Trung Quốc, sắp tới họ sẽ cử quản lý Fukuhara dẫn theo một nhóm người chuyên nghiệp đến Trung Quốc, họ sẽ dẫn dắt chúng ta khai phá mặt hàng quốc nội, hoàn thành công việc cuối cùng. Đến lúc đó, hy vọng mọi người cùng phối hợp.”

Tiểu Tần vui vẻ, viết lên giấy: “Hoàng tử của tôi, sẽ cười ngửa trắng đến đây.”

Tôi viết ở phía dưới: “Người cười ngửa trắng, ngoài hoàng tử ra, còn có Đường Tăng nữa đó.”

Tiếp theo là bài báo cáo kinh doanh của Triển Tường.

Tiểu Tần vẽ lên giấy một bức ảnh biểu tượng xấu xí, đưa tôi xem, tôi viết bên cạnh: “Who?”

Cô nàng trả lời: “Triển đại hiệp.”

Tôi bật cười.

Công việc và cuộc sống, vẫn tiếp tục trôi qua một cách bình thường.

Khi tôi viết xong lời nhắn hằng năm của cuốn tạp san nội bộ công ty số mười hai, thì cô Kim gọi tôi vào phòng tổng giám đốc. Sếp tổng đưa tôi một bao lì xì, tôi hơi ngạc nhiên, phải biết rằng, dù là năm mới nhưng người Nhật Bản không có truyền thống phát lì xì cho cấp dưới như thế này.

Cô Kim nói: “Nhận đi, sếp tổng vừa nói, tạp san của chúng ta được xử lý rất xuất sắc, vượt ngoài sức tưởng tượng của ông ấy. Đặc biệt là những bài phản hồi và các bài khảo sát trên trang web online, điều này đã giúp đỡ rất nhiều trong việc quảng cáo sản phẩm mới. Ông ấy rất hài lòng. Nhưng vì công ty có điều lệ rõ ràng về [quy định thù lao tiền lương], nên nếu muốn tăng tiền lương thì phải dựa vào quy định mà thi hành, vậy nên lúc ký hợp đồng vào năm ngoái, cũng như em thấy, số tiền không nhiều lên là bao. Đây là một phần, cũng là tấm lòng của Tổng giám đốc, để cảm ơn sự chăm chỉ của em, đã phần nào giúp ông ấy trong các hội nghị nhà lãnh đạo của công ty nước ngoài, ngoại trừ các định mức kinh doanh ra, còn có thể khoe khoang với người khác các hạng mục đã đạt được thành tích tốt.”

Hai tay tôi cầm lấy bao lì xì, đúng là khá dày.

Tôi nói: “Cảm ơn tấm lòng của ngài! Tôi sẽ cố gắng thêm nữa!”

Ngày mười, tôi đến bộ phận sản xuất để đưa nội dung tạp chí số mới, Tiểu Tần ôm một chồng tạp chí từ trong phòng đi ra, tôi cười với cô ấy: “Chủ đề

hôm nay là thiên sứ sao?”

Cô ấy hást cảm, thể hiện đúng bản chất nói: “Dừng! Cậu nghĩ tớ muốn làm osin cho người khác lắm sao! Chẳng qua tớ chỉ muốn mượn cơ hội để đến bộ phận sản xuất gặp anh chàng chưa lập gia đình mới đến kia kìa. Tớ muốn thể hiện tinh thần thân thiện của người dân Trung Quốc thôi mà!”

Tôi gật đầu nói: “Đã hiểu. Tớ đã hiểu lầm cậu, tớ sai rồi.”

Đến văn phòng làm việc của bộ phận sản xuất, tôi bắt gặp những nhân viên kỹ thuật mà tổng công ty vừa điều đến. Nghĩ thầm: Nhan sắc chỉ thế này, đã có thể khiến cho Tiểu Tần rung động, hừ.

Sau khi đến văn phòng của bộ phận sản xuất xong, tôi phải đến bộ phận kiểm tra chất lượng.

Muốn đến bộ phận kiểm tra chất lượng, tôi phải đi qua một hành lang thật dài. Muốn đi trên hành lang này, nhất định phải mặc quần áo bảo hộ, đội mũ, mang găng tay và giày, sau đó còn phải đi qua ba máy khử trùng, rồi mới có thể đi vào.

Đây là những quy định đã được ghi lại một cách rõ ràng của công ty. Bất luận là ai cũng không được vi phạm. Cho dù là nhân viên đến tham quan, cũng phải thay đổi trang phục.

Tôi ôm tạp san chờ đợi, mong ngóng người nào đó đi ngang qua, như vậy, tôi sẽ không phải đi vào, đương nhiên, cũng giảm bớt phiền phức cho tôi.

Người mà tôi chờ cũng đã xuất hiện, đó là Triển Tường.

Anh mặc quần áo bảo hộ màu xanh rộng thùng thình, đầu đội mũ chuyên dụng màu xanh, chân mang một đôi giày màu xanh, tay mang một đôi găng tay màu xanh, đứng ở trước máy khử trùng màu xanh, tạo hình khá buồn cười.

Tôi lập tức nhớ lại bức chân dung mà Tiểu Tần vẽ trong buổi hội nghị sáng nay.

Rồi cũng liền nở một nụ cười, để lộ ra tám chiếc răng.

Anh khó hiểu hỏi: “Đang liên tưởng đến gì vậy?”

Tôi đặt tạp chí vào ngực anh, cung kính nói: “Quản lý Triển, phiền anh, đem chúng đi kiểm tra chất lượng hộ tôi. Cảm ơn.”

Anh bước lên một bước, đứng rất gần chỗ tôi, nói: “Ngày mốt, tôi mời em ăn cơm.”

Lòng tôi thầm nghĩ: Nhìn đi, lời nói này rất cao siêu nha! Rõ ràng là sử dụng thời gian của mình, vậy mà người ta lại nói “mời” mình ăn cơm, khiến anh ấy bỗng nhiên trở thành một người thân thiện đầy thấu hiểu.

Tôi vẫn chưa kịp trả lời, Tiểu Tần bỗng nhiên xuất hiện.

Tôi nói: “Làm phiền anh, quản lý Triển. Tạm biệt.”

Đi trong sân, Tiểu Tần hỏi: “Anh ấy nói gì với cậu? Anh ấy không giống với vẻ ôn hòa thường thấy.”

Tôi nói: “Một khối màu xanh kia, khiến cậu sinh ảo giác rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Cuối tuần, là tết nguyên tiêu.

Tôi đứng ở một nơi cách rất xa công ty, chờ anh.

Trời vừa âm u lại vừa lạnh, nhiệt độ trong không khí rất thấp, tôi mặc một chiếc áo khoác rất dài, chờ đợi trông ngóng.

Anh gọi điện thoại đến, nói bị kẹt xe.

Anh bảo tôi kiếm một nơi nào đó rồi vào trong ngồi đi, đừng để bị cảm lạnh.

Tôi vẫn đứng một chỗ, không hề rời đi. Chờ anh đến.

Đã bao năm rồi? Tôi đã từng mơ được làm như vậy, mơ thấy sau khi tôi lớn lên, mặc chiếc váy màu đỏ, đứng ở một nơi nào đó, chờ đợi anh.

Đó là một thời khắc hạnh phúc biết nhường nào.

Cảm ơn tình trạng ùn tắc giao thông đã giúp tôi thực hiện được điều mà mình mong ước.

Nó đã khiến tôi tạm thời quên đi, những hình ảnh khiến tôi tan nát cõi lòng tại sân bay Bạch Vân. Chỉ cần một ngày như hôm nay, là tốt lắm rồi.

Rốt cuộc anh cũng đã đến, lúc đó cả mũi và khuôn mặt tôi đều đỏ bừng vì giá rét.

Chiếc Teana màu xanh dừng bên cạnh tôi, tôi mở cửa xe ra, ngồi vào chỗ, hơi ẩm trong xe khiến tôi cảm thấy ấm áp hơn.

Anh lập tức mở miệng trách móc tôi: “Không phải đã bảo em đừng đứng ở bên ngoài sao?!”

Đó là giọng điệu vô cùng tức giận.

Tôi chà hai tay lại với nhau, không đáp.

Anh điều chỉnh nhiệt độ của máy điều hòa. Kéo cần số. Chiếc xe Teana từ từ hòa nhập vào dòng xe trong ánh hoàng hôn.

Trên đường đi, anh hỏi tôi, nhưng không còn dùng giọng nói hung dữ vừa rồi nữa: “Lúc đứng ở đây, em có cảm giác gì.”

Cảm giác giống như đang chờ đợi lương nhân (có nghĩa như phu quân) về. Tôi nói.

Lương nhân, là từ được dùng trong các triều đại cổ xưa, người vợ thường dùng để xưng hô với chồng mình.

Anh chưa chắc đã hiểu rõ.

Gặp đèn đỏ. Anh quay mặt về phía tôi, cười đầy ẩn ý.

Bỗng nhiên anh nói: “Khi còn bé em có rất nhiều váy, đặc biệt là màu đỏ.”

Tôi kéo kéo chiếc áo khoác, để lộ ra tà váy màu đỏ đang ôm lấy đùi.

Anh cười: “Đúng là nhạy cảm thật.”

Anh nghe theo lời tôi, đến Di Nhân Các.

Thật ra, đó là một ám chỉ mà tôi đưa ra. Một ám chỉ rối loạn thần kinh.

Nơi dừng xe, là chỗ gần bãi đỗ xe của Bách Hóa Trung Thiên.

Sau khi xuống xe, tôi bước theo anh, đi ở phía sau bên tay phải của anh. Đồng thời hai chúng tôi vẫn duy trì khoảng cách đó. Tôi chỉ đường cho anh, hết queo trái đến rẽ phải.

Anh bước vào quảng trường Trung Thiên, đi vào thang máy, ấn số năm.

Đó là tầng của Di Nhân Các.

Trong lúc rảnh rỗi chờ các món ăn được mang lên, anh hỏi: “Còn lạnh không?”

Tôi lắc đầu.

Anh lại nói: “Tết âm lịch vừa rồi tôi đã về nhà, rất lạnh.”

Sau đó, anh giống như Columbus phát hiện ra đại lục mới, chỉ vào màn hình nói: “Em xem kia!”

Tôi nhìn theo hướng tay anh chỉ. Trên màn hình đang phát những dòng chữ chuyển động, đến một dòng tin nhắn muốn kết bạn.

Tôi biết, một lát nữa, sẽ có những lời nhắn gửi của tôi.

Bởi vì, ngày hôm trước, tôi có ý đến đây, để lại một dòng tin nhắn. Sau đó cũng chính là ngày hôm nay, tôi dẫn anh đến đây.

Nhìn đi, đây chính là những trò khôn vặt của phụ nữ trong tình yêu.

Nhưng mà, đến tận lúc rời khỏi đây, anh không hề liếc nhìn màn hình kia một lần nào nữa.

Anh đưa tôi trở về, thuận tiện tham quan ký túc xá dành cho nhân viên mà tôi đang ở. Anh nói: “Tôi là một quản lý, vậy mà lại không hề biết tình trạng

sinh hoạt nghỉ ngơi của nhân viên, tôi nhất định phải lên xem”

Tôi dẫn anh đến chỗ ở của tôi.

Nhà ở tập thể của công ty là căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng khách. Phòng ngủ kia là của một cô gái ở vùng này, cho nên cô ấy rất ít khi ngủ lại đây.

Anh gảy tay lên dây đàn, nói là giỏi lắm, vừa phải loay hoay với máy tính, vậy mà còn có thể viết thơ, hát hí kịch, đánh đàn.

Tôi rót một ly nước rồi đưa cho anh. Nói, máy tính là chuyên ngành và là công việc của tôi, không có gì là giỏi cả. Bây giờ nhân tài rất nhiều, muốn viết thơ thì chỉ cần ấn nút Enter là được; Tất cả những người ở các thôn, làng, huyện của chúng ta đều biết hát hí khúc. Không có gì đặc biệt cả. Đánh đàn chẳng qua chỉ là sở thích nghiệp dư, hưởng hồ tôi đánh cũng không hay.

Tôi không nói cho anh biết, những câu hát kia, tôi chỉ hát trước mặt anh.

Anh kéo ghế ra, tự mình ngồi lên ghế xoay, dáng vẻ rất thư thái thành thoi, rồi lại dựa lưng vào ghế ngồi. Anh bảo tôi đánh đàn cho anh nghe một lúc đi.

Tôi đưa sách nhạc phổ hí khúc cho anh, để anh xem một lúc.

Anh đóng sách lại, nói, đột nhiên muốn nghe em hát hí khúc. Em có thể vừa đàn vừa hát hay không.

Tôi nói, yêu cầu của anh thật sự quá cao.

Đeo móng gảy vào, đàn ca khúc [Nàng Mạnh Khương](1) rất bình thường, nhưng lại hát ca khúc của Triều Nguyên:

Mây nhạt phủ kín ngọn núi, nghiêng mình tưởng nhớ bên lan can. Đòi người vốn chẳng an ổn, nhưng cứ mơ mộng nghĩ nó là một bức tranh hoặc là một phong cảnh. Có một người bạn tri kỷ nâng ly rượu Hạnh Hoa, trong khoảng không oán giận âm thầm, tôi bị thương. Tìm chàng trong bữa tiệc xa hoa, có sao lúc khai tiệc chỉ còn lại những món trang sức màu đỏ.

(1) Sự tích nàng Mạnh Khương kể về một cô gái họ Hứa tên Mạnh Khương. Trong ngày tân hôn, chồng nàng bị triều đình bắt đi xây Vạn Lý Trường Thành, bỏ nàng ở lại một mình lo cho gia đình chồng. Sau khi mẹ chồng mất, nàng lên đường tìm chồng. Một thời gian sau, nàng hay tin chồng mình đã vùi thân dưới Trường Thành. Nàng đau lòng, khóc ba ngày ba đêm, máu hòa lẫn với nước mắt. Tiếng khóc của nàng Mạnh Khương vang xa khiến một đoạn Trường Thành sụp đổ, để lộ xác chết của chồng nàng. Nàng mai táng cho chồng mình xong liền nhảy xuống biển tự tử.

Khi thanh âm cuối cùng biến mất, tôi đứng lên, nhìn anh.

Anh nói: Rất hay, nhưng tôi nghe không hiểu. Tôi có thể học không?

Tôi gật đầu.

Anh lập tức sốt sắng đi tới, ngồi xuống, nói, em dạy tôi đi.

Tôi dạy anh đánh đàn tranh. Dạy anh một ca khúc rất phổ biến của ngày xưa, [Biển cả một tiếng cười](2) của “Tiểu ngạo giang hồ”. Bài hát này chỉ cần dùng hai ngón tay cũng có thể hoàn thành những đoạn khó.

(2) Ca khúc [Biển cả một tiếng cười]. Trình bày: Đồng Trinh.

Quả nhiên anh rất thông minh, ngón tay rất linh hoạt, trí nhớ lại rất tốt, anh học được rất nhanh.

Anh khoe khoang với tôi: Không ngờ tôi cũng có khiếu học đàn tranh!

Tôi quán hai móng tay lại, đánh một ca khúc giống như vậy. Mức độ khó nhất của [Tiếng cười biển cả] chính là phải dùng cả hai tay để đánh đàn.

Anh ngây người, gật đầu nói, nghe hơi khác.

Điện thoại di động của anh vang lên, anh bắt máy, anh nói bằng tiếng Nhật nên tôi nghe không hiểu anh đang nói gì.

Sau đó anh nói tạm biệt rồi rời đi.

Trong đêm đó, tôi viết rất nhiều chữ “Quên” trong nhật ký.

Theo cách nhập chữ Ngũ nét Vương mã(3) của phiên bản 86 thì chữ “quên” phải đánh bốn nét mới ra được.

(3) Chương trình nhập văn bản Ngũ nét Vương mã do một người Trung Quốc tạo ra để nhập tiếng Trung giản thể vào tiếng Trung phồn thể vào máy tính.

Xem [Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ]. Vì Tiểu Thanh, Bạch nương tử đã cứu Trương công tử, nên thi triển pháp thuật, khiến Trương Ngọc Đường hôn mê, rồi sau đó đưa một chữ “Quên” vào trong đại não. Sau khi tỉnh lại, đúng Trương Ngọc Đường đã quên Tiểu Thanh. Tiểu Thanh nhật túi tiền lên giúp hần, hần nói: “Cảm tạ đại tỳ.” Hần cùng nàng, một người là Giản hương đồng tử(4) của trời cao, một người là Thanh Xà thích chơi đùa trong nước, chỉ vì một nụ cười khi ngoảnh đầu của nàng, mà hần bị đẩy xuống trần gian làm cây đào. Nàng nhận ra mình yêu hần khi hần quên đi nàng. Hóa ra tu

hành ngàn năm, cuối cùng không thoát được chữ tình. Tiểu Thanh lệ rơi đầy mặt, Bạch nương tử nói, đó là kết quả đã định.

(4) Giản hương đồng tử: Như những người chuyên đi gom hương trên Thiên Đình.

Số mệnh là một cái gì đó đã được định trước. Nó sẽ bắt đầu vào khoảnh khắc con người được sinh ra, bạn phải đi theo quỹ đạo vận mệnh vốn đã được định trước, cho dù quỹ đạo này là đường cong hay đường thẳng, chung quy bạn vẫn phải đi theo nó, đi qua thành thị, sa mạc, rừng rậm, đi mãi cho đến khi đến điểm cuối của số mệnh, bạn sẽ để lại một ký hiệu mà chỉ có bạn mới hiểu. Lúc đi qua thành thị, rừng rậm, sa mạc... Bạn sẽ gặp rất rất nhiều người, xảy ra rất rất nhiều chuyện, hiểu rõ được rất rất nhiều thứ, những con người đó, những chuyện đã xảy ra đó, những điều mà bạn hiểu đó, sẽ biến thành những màu sắc cho cuộc đời của bạn, khiến cho quỹ đạo vận mệnh của bạn được mở rộng, bạn sẽ viết tên của bản thân lên vận mệnh của chính mình. Và trong vận mệnh đó, con người thường không thể hiểu rõ chính bản thân mình, chỉ có thể chờ đến khi nét cuối cùng trong tên bạn được viết xong, và thường là vào lúc đó bạn sẽ đột nhiên bừng tỉnh và hiểu ra tất cả. Mùa hè rất nhiều năm trước, trong một giấc mộng, một cụ già đã nói với tôi như vậy. Tôi không biết tên của tôi cuối cùng sẽ có màu sắc và hình dáng thế nào, nhưng bản thân tôi, từng giây từng phút, đều rất nghiêm túc viết một cái tên trong vận mệnh của mình. Có ánh mắt, đứng nhìn từ phía xa xa.

Thế sự luân hồi, có duyên ắt sẽ gặp lại, hóa ra, tất cả mọi thứ đều đã được định trước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Kế tiếp, là tháng ba đầy những điều bất thường.

Nhiệm kỳ của sếp tổng đã đến, ông ta phải rời khỏi Trung Quốc. Một ngày trước khi đi, chúng tôi nhìn ông ta gieo mầm trồng một cây quế trong vườn hoa. Ông ta dùng xẻng đào đất, không ngừng lau mồ hôi. Dù sao ông ta cũng là người có tuổi, trưởng phòng bộ phận hành chính tổng hợp muốn bước lên giúp đỡ, nhưng ông ta ngăn lại.

Tuy rằng trước đó tôi đã biết thời hạn nhậm chức của sếp tổng chỉ kéo dài đến tháng ba. Tuy rằng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, tuy rằng ông ta là người Nhật Bản. Thế nhưng, khi nhìn ông ta xúc từng xẻng từng xẻng đất, mồ hôi không ngừng tuôn ra, tôi vẫn phải quay đầu sang hướng khác.

Tôi vẫn cho rằng, chỉ trong thơ Đường chữ Tống, tháng ba mới là mùa biệt ly. Hóa ra, lại không phải như thế.

Công việc của các nhân viên phát triển kỹ thuật Nhật Bản xem như cũng đã đạt được thành tựu. Khi đưa bốn sản phẩm mới ra thị trường, chúng đều mang đến những kết quả đáng mừng, thậm chí có thể nói là bán chạy. Tân tổng giám đốc nói, vừa ra quân đã giành được chiến thắng.

Cho dù đang ở ký túc xá, hay cửa hàng siêu thị, chỉ cần là nơi có TV, nhất định sẽ nhìn thấy quảng cáo của công ty, điều này khiến rất nhiều người tiêu dùng Trung Quốc biết đến tên sản phẩm. Trên những con đường lớn, cũng thường xuyên nhìn thấy các em nhỏ cầm sản phẩm của công ty trong tay.

Ba văn phòng mới được xây dựng ở Tây An, Tế Nam, Trịnh Châu, mỗi phòng làm việc đều có cửa hàng flagship, thu thập được rất nhiều thông tin từ khách hàng.

Thông qua ISO 9001 – 2000, ISO 14000, chúng tôi đang chờ được cấp giấy chứng nhận hệ thống.

Tất cả đều là những tin tốt lành.

Không biết đã đánh hơi được tin tức gì? Hoặc là bắt đầu phúc đáp cho xã hội, công ty bắt đầu tiến hành ủng hộ những lợi ích và chuyện từ thiện của địa phương.

Thế là, báo chí hoặc TV, đều thường xuyên đưa tin tức liên quan đến công ty. Và đó đều là những tin tức tốt lành.

Bề ngoài nhìn có vẻ thuận buồm xuôi gió, thế nhưng lại khiến người khác có cảm giác lo lắng mơ hồ.

Tôi rất bận rộn. Vì phải làm mới hệ thống quản lý sản xuất mà toàn bộ ba nhân viên của bộ phận máy tính đều ra trận.

Đương nhiên, tạp chí nội bộ công ty vẫn phát hành cố định mỗi tháng một quyển. Tuy rằng, người khởi xướng nó đã quay trở về Nhật Bản.

Ngày hai mươi tám tháng ba, nhằm ngày hai mươi chín tháng hai âm lịch, cũng là ngày sinh nhật lần thứ hai mươi tư của tôi.

Sau giờ tan ca, tôi ở trong ký túc xá, xem một cuốn sách cũ được đóng chỉ(1).

(1) Một cách đóng sách truyền thống của Trung Quốc, sợi chỉ lộ rõ ra ngoài bìa.

Năm qua yên bất phượng trời,

Năm nay yến đậu nhà ai.

Xuân cuối đừng nghe mưa tối,

Thôi hoa đã quá thì rồi

(Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

Tôi không trông mong năm nay sẽ nhận được lời chúc của Triển Tường giống như năm trước.

Anh đang ở Nhật Bản xa xôi. Thực hiện khóa nghiên tu với thời hạn một tháng. Hôm nay, vẫn còn cách ngày về nước của anh đúng hai mươi mốt ngày.

Nhưng bây giờ, tôi lại nhận được tin nhắn từ số điện thoại của anh. Đây cũng là lần đầu tiên anh nhắn tin bằng điện thoại cho tôi. Nội dung tin nhắn là: Mau đến Nông Nông.

Tôi khóc.

Làm sao có thể không khóc? Khi anh quan tâm đến tôi như thế!

Cầm lược lên, tôi nhìn mình trong chiếc gương lớn trên tủ quần áo.

Tôi đã thay quần áo từ sớm. Đợi anh vẫy gọi đã lâu rồi. Nhưng tôi vẫn muốn lừa gạt chính mình, nên đã viết trên giấy: “Đừng mong đợi đừng mong đợi đừng mong đợi.”

Những lời dối trá đó khiến người ta đau lòng.

Tôi ngồi trên ghế sofa ở Nông Nông chờ anh.

Anh đến, trên mặt vẫn mang theo vẻ phong trần kèm một chút mệt mỏi.

Bỗng nhiên, tôi muốn chạm vào gương mặt anh, chỉ một giây thôi cũng được.

Anh nói: “Đói chết được!”

Tôi rút cánh tay vừa mới vươn ra về, đặt ở trên mặt mình, răng cắn vào móng tay của ngón cái, hơi đau, trái tim càng đau hơn.

Anh bảo phục vụ làm mỳ gói, cũng nói, đừng bỏ ớt.

Anh nâng ly nước lên rồi nhìn tôi nói: Sinh nhật vui vẻ.

Tôi chạy vọt vào nhà vệ sinh, khóc đến mức không thở nổi, khóc trong im lặng, cả trái tim đều thất lại, rất đau.

Tôi cảm thấy mình gần như suyết ngất đi. Lúc đầu vẫn đứng, nhưng sau đó thì ngồi xồm xuống nền đất.

Anh bước vào. (Sau này tôi mới biết, anh nhờ phục vụ đứng canh ở cửa, ngăn không cho các khách hàng nữ khác đi vào. Anh thật sự chẳng biết sợ gì cả.)

Kéo tôi đứng dậy khỏi nền đất, anh ôm tôi.

Lúc mười bốn tuổi, tôi bước về phía anh, muốn dựa vào người anh, nhưng anh lại đẩy tôi ra.

Lúc hai mươi bốn tuổi, tôi tránh anh, anh lại tìm được nơi “Đàn ông đừng bước”, rồi ôm tôi vào lòng.

Mười bảy năm đã trôi qua, đây là lần đầu tiên chúng tôi ôm nhau.

Nước mắt tuôn trào mãnh liệt vì sự yêu thương của anh.

Ai đã từng nói, nước mắt, là để khóc cho người khác xem, đặc biệt là khóc cho người mình yêu thương xem. Bởi vì như thế, anh ấy sẽ càng yêu thương bạn nhiều hơn. Có lẽ ở kiếp trước, anh đã từng làm em khóc đến nín thở đất rung. Vì thế, ở kiếp này, em phải trả lại cho anh. Nếu không, tại sao anh cũng khóc?

Thế là, trên áo của anh, có nhiều nơi bị nước thấm ướt đẫm.

Ăn cơm xong, chúng tôi đi dạo trong Ưu Việt Mỹ Toa (nay được gọi là Ưu Việt Thành). Mua quần áo để anh mặc vào ngày mai. Sáng mai anh phải bắt chuyến bay sớm nhất quay về Tokyo.

Tầng ba của Ưu Việt Thành, bán những bộ quần áo mặc thường ngày của nam. Còn tầng hai, tất cả đều là trang phục nữ.

Anh dẫn tôi đi dạo ở tầng hai, mua cho tôi rất nhiều quần áo đắt tiền.

Tôi vừa định từ chối, thì anh đã làm động tác không được lên tiếng.

Quét thẻ xong, anh bỗng nhiên vui vẻ cúi đầu xuống ghé sát vào tai tôi, nhỏ giọng nói: “Tất cả các mặt mã vật dụng của tôi, đều là ngày hôm nay.”

Hơi thở ấm áp của anh, lướt nhẹ qua tai tôi. Khiến tôi có một cảm giác tê dại, một dòng điện nhanh chóng xuyên qua từng tế bào trên cơ thể tôi. Tôi giả vờ vén tóc, ra sức véo lỗ tai của mình.

Quầy chuyên bán hàng của Youngor ở tầng ba, anh bước ra khỏi phòng thử đồ, cười với tôi rồi hỏi, nhìn ổn không?

Tôi bảo đẹp.

Thật sự rất đẹp.

Cô nhân viên tính tiền nói với tôi rằng: “Bộ quần áo này thật sự rất hợp với chồng cô, nhìn cứ như được đặt may vậy.”

Tôi quay đầu, nhìn về hướng khác.

Anh nói, mua.

Khi cô nhân viên đưa hóa đơn, anh dựa vào bàn, dùng giọng điệu vừa lỏng bông, vừa trêu chọc, vừa lưu manh nói: “Cô ơi, tôi là chủ của cô ấy.”

Sau đó, cô nhân viên kia kinh ngạc thốt lên: “Sao có thể như thế được! Trông hai người rất xứng đôi.”

Tôi nói: “Năm nay tôi mới mười tám thôi.”

Anh nhận hóa đơn, rồi kéo tôi đi. Vẫn không quên cười ha ha, sau khi trêu ghẹo người khác, trông anh có vẻ rất thích thú và thoải mái.

Anh tiễn tôi đến dưới lầu ký túc xá, anh không xuống xe, mà trực tiếp đi đến khách sạn.

Tôi cảm rất nhiều quần áo trang sức mà anh mua cho tôi, đứng dưới ngọn đèn lạnh lẽo, lẳng lặng nhìn anh rời đi.

Tôi cho rằng, anh vượt đại dương rộng lớn đến đây, chúc mừng sinh nhật tôi, cùng cái ôm bất ngờ của anh trong toilet, mặt mã mà anh nói, những món quà anh tặng, đã nói lên một sự khởi đầu.

Sự khởi đầu câu chuyện của tôi và anh.

Nhưng, tôi đã sai.

Tình yêu, là thứ đẹp dễ nhất, tôi chỉ có thể đứng ở một chỗ thật xa, muốn nhưng không thể có được. Rất mệt mỏi, trái tim thực sự đã mệt mỏi đến kiệt sức, nhưng vẫn cách xa nhau muôn sông nghìn núi.

Tôi và anh cách nhau, muôn nghìn sông núi.

Ngày hôm sau anh đã rời đi. Không để lại bất kì tung tích gì. Email, tin nhắn, hoặc một cuộc gọi, chẳng có thứ gì cả.

Giống như tôi đã mơ một giấc mơ đẹp. Khi tỉnh lại thì không có gì cả.

Sau khi anh đi được bốn ngày, là ngày cá tháng tư. Cũng là vào ngày thứ bảy. Tôi đi học đàn.

Chiếc vòng ngọc, chạm vào tranh mã(2). Dây đàn đứt thành bốn đoạn, tranh mã rơi ra ngoài, cả vòng ngọc cũng vỡ làm bốn khúc.

(2) Tranh mã là mấy miếng gỗ ở dưới dây đàn, trên thân đàn. Trong wiki gọi thứ này là ngựa đàn hoặc con ngựa được dùng để gác dây đàn và điều chỉnh âm thanh.

Tôi ngồi trên ghế đàn, giương mắt dò dẫm, không nói thành lời.

Thầy Nhan nghe thấy âm thanh nên chạy đến, thầy cũng hoảng sợ đến mức không nói lời nào.

Thầy trầm mặc một lúc, mới nhớ đến nên an ủi tôi: “Không có chuyện gì, đối với những người đánh đàn như chúng ta, đứt dây đàn là chuyện bình thường. Huống hồ, dây ở âm vực cao cũng không đắt lắm.”

Nhưng tôi biết rõ, đây là một điềm xấu đã được báo trước.

Cây đàn này là sản phẩm của Đôn Hoàng. Dây đàn cũng được làm từ chất lượng rất tốt. Đứt một dây, có thể xem là bình thường; Nhưng, đứt bốn dây cùng một lúc, khả năng xảy ra không lớn.

Đêm hôm đó, tôi không ngủ. Tôi viết nhật ký, làm thơ, viết những câu chuyện buồn, đăng lên blog.

Câu chuyện buồn thứ nhất: Lon và khóa đóng vốn là một, ngày từ lúc còn trong phần xương chúng nó quen biết nhau, chúng nó cảm mến nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên. Rồi chúng nó yêu nhau trong nhà kho của phần xương, trong tủ lạnh của quầy bán thức ăn vặt. Chưa từng chia tay bao giờ, cũng không hề muốn chia tay. Nhưng vào một ngày, chúng nó bị ông chủ của quầy bán thức ăn vặt lôi ra từ trong tủ lạnh, rồi đưa cho một cô bé, bên cạnh cô bé là một cậu bé cao lớn. Bọn họ là người mua chúng nó. Chúng nó biết, sau khi ly biệt sẽ là vĩnh biệt. Trong sự tuyệt vọng tràn ngập khi chia lìa, có hàng vạn câu nói không thể bật thành lời. Cậu bé yêu thương giúp cô bé mở chai nước uống, rồi thuận tay tay vứt khóa đóng thật xa. Nước bên trong chai bắn tung ra ngoài rồi dính vào khóa đóng, đó cũng chính là nước mắt của bọn chúng...

Câu chuyện thứ hai: Đất yêu hoa, nhưng hoa lại yêu gió. Hoa theo gió phiêu du khắp nơi. Đi qua rất nhiều vùng đất xinh đẹp, tự do tự tại, không gò bó cũng không trói buộc. Nhưng chỉ vài ngày sau, hoa mất đi vẻ kiều diễm, dần dần khô héo. Nó cần chất dinh dưỡng, nhưng gió lại không thể cho nó. Cuối cùng, vào giây phút hoa hấp hối, gió tiễn hoa về với đất. Hoa lại lấy lại sức sống. Gió thổi dài, tiếp tục phiêu du, nhưng lần này nó không mang hoa theo nữa. Gió và hoa, một người nhất định phải phiêu bạt khắp mọi nơi, một người nhất định phải cắm sâu vào lòng đất màu mỡ...

Câu chuyện thứ ba: Một con phi điều tung cánh bay lướt qua mặt nước, ở phía chân trời xuất hiện bóng một con cá ngược hướng với nó. Cá ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt lơ đãng của phi điều. Thời gian như dừng lại. Vì thế, mỗi ngày lúc mặt trời mọc và mặt trời lặn, phi điều đều bay quanh quần trên mặt nước, đợi chờ khoảnh khắc được nhìn nhau: Cá bơi từ dưới nước lên, phi điều bay lướt qua mặt hồ, chúng nó nhìn thoáng qua nhau, như hoa nở, nước chảy, mây bay. Không những vui vẻ mà còn rất hạnh phúc. Mùa đông đến, mặt nước đóng băng, chim nhận bay về phương nam. Nhưng phi điều lại kè cả không chịu rời đi. Nó đậu trên tảng băng, cách một lớp băng mỏng, nó đối mặt với cá. Tuyệt vọng và đau thương. Từng từng bước một, âm áp như mùa xuân, nhưng cũng không thể làm tan chảy lớp băng dày cộm để có thể hôn nhau. Thời tiết mỗi lúc một lạnh, phi điều từ từ chết đi. Dưới lớp băng cứng, cá từ từ buông mình chìm xuống nước, nước mắt chảy xuống đáy hồ, không còn sức lực...

Câu chuyện thứ tư: Mỗi ngày, lược và gương đều được chủ bỏ trong cặp mang theo bên mình, chúng nó yêu nhau. Tuy rằng tình yêu của chúng nó lặng lẽ, nhưng mỗi lần người chủ soi gương chải tóc, trái tim chúng nó sẽ nảy sinh sự đồng cảm dành cho nhau; mỗi ngày va chạm vào nhau tạo cho chúng hàng nghìn cơ hội được ôm nhau. Lược và gương cứ hạnh phúc ở bên nhau như thế. Như có một ngày, người chủ của chúng nó sợ ý không cẩn thận làm rơi lược trong một góc nào đó. Nó ra sức gọi gương, gương cũng liều mạng muốn kéo nó lại. Thế nhưng chủ nhân của chúng nó vẫn không phát hiện. Nhìn lược càng ngày càng xa, gương rất đau lòng. Trong cuộc sống về sau, gương mỗi ngày đều chìm trong nỗi nhớ nhung lược, nó muốn tìm lược. Nhưng, bởi vì chủ nhân của nó ngày một chăm chút cẩn thận hơn nên nó không thể nào rời khỏi. Cuối cùng nó cũng hiểu rõ, câu chuyện tình cảm bị thương nhất trên thế giới này chính là cơ thể không thể giúp trái tim, trái tim không thể giúp chính mình...

Câu chuyện thứ năm: Điều không bay đến bầu trời rộng lớn bao la, nó chỉ muốn được sống bình an yên ổn bên cạnh dây, không bao giờ chia lìa. Dây rất tin tưởng vào sự bền bỉ của chính mình. Dây nói với điều giấy, em yêu anh, cho dù anh bay đến bất cứ chỗ nào, em đều sẽ ở cạnh bên anh, khi anh mệt mỏi, em sẽ kéo anh xuống. Điều cũng yêu dây sâu sắc, nó không đành lòng nhìn dây thất vọng, không muốn dây không tin tưởng nó. Nó không có cánh, nhưng nó vẫn chọn bay lượn. Lần thứ nhất, bình an vô sự. Lần thứ hai, cũng an toàn trở về... Có một ngày, gió lớn hơn ngày thường, điều chưa từng được bay cao như thế, dây đã thả hết mức, nhưng gió vẫn tiếp tục thổi, cuối cùng, dây đứt, điều bay vào biển mây sâu thẳm... Chúng nó yêu thương nhau, một con điều cả cuộc đời chỉ mạo hiểm vì dây. Thế nhưng, chúng vẫn không thể chống lại sức mạnh của gió...

Câu chuyện thứ sáu: Hoa và lá đều chiếu sáng lẫn nhau. Vì có ánh sáng của hoa, lá mới có thể tươi đẹp. Hoa và lá yêu nhau, đời đời vẫn thế. Có một ngày, lá bỗng dưng không lung lay nữa, nó chán ghét việc hoa kết trái ngày qua ngày, năm qua năm, lá muốn làm mới cuộc sống của mình, nó không muốn tiếp tục ở yên một chỗ nhỏ hẹp như vậy, nó muốn bay theo gió, đi đến những nơi xa hơn, ngắm nhìn nhiều cảnh đẹp. Đối với sự ra đi của lá, hoa không hề giữ lại. Nó biết, có một số việc đã được định sẵn từ trước. Đã định trước là hai chúng nó chỉ có thể đối mặt với nhau trong hư không; đã định trước rằng, cả hai chỉ là khách qua đường, mãi mãi không thể bên nhau. Lá ra đi, nhụy hoa chìm trong máu, mỗi cánh hoa đều bị nhiễm đỏ. Lá trở về. Bởi vì nó cuối cùng cũng hiểu rõ, chỉ khi ở bên cạnh hoa, nó mới thực sự là chính mình. Thế nhưng, thời kì nở hoa đã qua. Nó đau khổ đợi mùa hoa kế tiếp, nhưng đến lúc đó, vẫn không thể thấy được cảnh sắc rực rỡ tươi đẹp. Luân hồi trăm ngàn lần, dù cùng một rễ, hoa và lá vĩnh viễn sẽ không có duyên gặp lại nhau. Vì thế, trên thế giới này có một loại hoa: đó là hoa bi ngạn. Hoa khai bi ngạn (Hoa nở bờ bên kia). Hoa nở thì sẽ không có lá; có lá thì sẽ không có hoa. Hoa và lá không bao giờ gặp nhau. Sinh sinh tương thác (Hai thứ sinh ra sai giờ)...

Câu chuyện thứ bảy: Chúng nó là hai vì sao, cùng ngự trị trên bầu trời xanh biếc bao la hàng triệu năm. Soi sáng lẫn nhau, ngắm nhìn lẫn nhau, dường như có thể chạm vào nhau, nhưng vĩnh viễn quỹ tích vẫn không có cơ hội giao nhau. Bọn chúng cũng không hề có yêu cầu xa vời gì, chỉ hy vọng có thể yên tĩnh bình an cạnh gác cho nhau cũng đã là một loại hạnh phúc. Nhưng, vũ trụ xảy ra thảm họa, thiên thể bắt đầu thay đổi. Trong đó, có một ngôi sao bị thiên thể lớn hơn va chạm, rơi xuống vùng tăm tối xa xôi. Ngôi sao còn lại trên bầu trời ấy vô cùng bị thương. Những ngày không có người bầu bạn soi sáng, sự nhung nhur của nó càng ngày càng gia tăng, ngày càng tiều tụy. Nó đến khẩn cầu thần linh vũ trụ, nó đồng ý dùng toàn bộ trăm triệu năm năng lượng đổi lấy một lần được gặp lại ngôi sao rơi kia. Thế là nó đến địa ngục. Nó thấy một con sông màu đen, có một vùng hoa lớn như máu nở ở phía bờ bên kia. Nó cho rằng đó là hoa đỏ chính là ngôi sao kia của nó, thế là nó đứng bên bờ lớn tiếng kêu gào. Nhưng, hoa ấy vẫn im lặng. Con sông đó ngẹn ngào. Nó tuyệt vọng cho rằng, ngôi sao đó đã không còn nhớ mình nữa. Còn nó lại cuồng điên xuyên qua tam giới đến đây mong gặp lại. Nó phẫn nộ, nó oán giận. Nó mang theo tình cảm thay đổi của mình hóa thành một loại cây cỏ, sinh trưởng bên bờ kia của con sông màu đen: Vong Xuyên Thảo. Nó là cây cỏ có thể khiến cho người ta quên mất ký ức lúc còn sống. Thật ra nó không biết, hoa kia không phải là ngôi sao của nó, ngôi sao đó chính là con sông kia, cho nên lúc hoa im lặng, sông lại ngẹn ngào.

...

Tôi dùng tất cả sự nhiệt huyết trút vào lời văn, viết những câu chuyện tình yêu của những đôi không thể là của nhau, để truy điệu tình cảm của tôi, và tương lai không biết trước của mình.

Triển Tường, em vẫn yêu anh như xưa. Cho dù anh đang ở bất cứ nơi nào. Thế nhưng tình yêu này, vừa khởi đầu đã nhuộm đầy màu sắc tuyệt vọng.

Kính Phật nói: Kiếp này dụng tâm gieo tình duyên, cho dù không có kết quả, nhưng đến kiếp sau, nó sẽ nở thành đóa hoa xinh đẹp.

Em tin. Cho nên, em mới có thể tiếp tục yêu sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Chống lại hàng hóa Nhật Bản.

Đây là lần đầu tiên khẩu hiệu này xuất hiện ở các thành phố lớn của Trung Quốc, lan rộng khắp Đại giang nam bắc(1) với xu thế nhanh như chớp, vang lớn như chuông.

(1) Ý chỉ vang vọng khắp nơi.

Công ty phải đối mặt với thử thách rất lớn. Không biết là do tính cách của tổng giám đốc mới như vậy, hay do lượng tiêu thụ của công ty không ngừng tụt dốc, tóm lại, sắc mặt ông ta cứ cau có suốt ngày.

Nhân viên bộ phận giao tiếp và bộ phận thị trường, trong bầu không khí đầy khiêu khích như thế, chỉ còn cách cố gắng xoay chuyển cục diện.

Nhưng, đây là một kiểu thù hận không phải chỉ riêng của một người, mà là dân tộc với dân tộc, quốc gia với quốc gia, đã nhiều năm trôi qua, nhưng mâu thuẫn vẫn chưa được giải quyết.

Mặc dù chúng tôi làm việc cho công ty Nhật Bản, nhưng vẫn thường gọi là Tiểu Nhật Bản (theo một số tài liệu, Nhật Bản đc xem là đại đế quốc, nhưng diện tích của nó chỉ = 1/26 diện tích của Trung Quốc, nên người dân Trung Quốc ko cho rằng nó là “đại” mà chỉ là “tiểu), cũng sẽ cười nhạo những bừa bộn của người Nhật, tự tách làm một nhóm các đồng nghiệp Trung Quốc.

Vẫn tiếp tục mắng quở mỗi khi nghe tiếng còi báo động, hoặc khi nhìn thấy những hình ảnh hay văn bản nhắc đến những hành vi tội ác đối với Trung Quốc.

Đối với người Trung Quốc mà nói, Tiểu Nhật Bản, giặc ngoại xâm Nhật Bản, lối xưng hô này, đã trở thành thói quen.

Ngày một tháng năm, ngày làm việc cuối cùng trước kì nghỉ, dựa theo chỉ thị của tổng giám đốc, công ty phát cho mỗi nhân viên một phần sản phẩm của công ty. Tổng giám đốc nói: “Nếu để những người bạn mới của chúng ta sử dụng miễn phí sản phẩm của công ty, bọn họ sẽ trở thành người tiêu thụ của chúng ta. Vì chúng ta rất có lòng tin vào những gì chúng ta sản xuất.”

Có một chút bi thương cùng thê lương.

Tôi ôm một hộp đầy các sản phẩm quay trở về ký túc xá, sau đó tôi chia đều phần sản phẩm mà công ty đã phát cho tôi, gọi điện thoại cho một vài người bạn thân: “Bạn thương hiệu cao cấp nào đó của Nhật Bản phát sản phẩm miễn phí để lấy lòng khách hàng đây, mau đến tầm cung của tôi để nhận, số lượng có hạn, tới trước có trước.”

Cuối cùng, khi sản phẩm cuối cùng bị lấy đi, tháng năm đã sắp trôi qua.

Không biết là do chính phủ can thiệp, hay là vì những cảm xúc mãnh liệt ban đầu dần dần mất đi, cuối tháng bảy, kể cả khâu sản xuất hay tiêu thụ, đều khiến cho mọi người cảm giác nhẹ nhõm hẳn lên.

Bầu không khí trong phòng làm việc cũng trở nên thoải mái trở lại.

Tạp chí nội bộ công ty vẫn trình diễn mỗi tháng một lần với mọi người. Vẫn dùng tốc độ nhanh nhất để truyền khắp các chi nhánh nước ngoài, các nhân viên càng ngày càng tích cực, số lượng và chất lượng của bài viết cũng được nâng cao. Bộ phận hành chính lập ra quỹ chuyên mục để làm tiền nhuận bút, và tuyên bố sẽ trả tiền nhuận bút thấp nhất là năm mươi đồng cho mỗi một bài viết của nhân viên.

Thậm chí, trong hộp thư gửi bản thảo, tôi còn nhận được các bức thư tình gửi cho cô Hạ. Đều là những tờ giấy viết thư màu hồng nhạt có vẩy nước hoa. Trên thư đều là những lời miêu tả tình yêu, khiến tôi đọc xong cũng phải nở nụ cười thực sự.

Số lần Triển Tường đến Trung Sơn rất ít. Tôi hiếm khi được gặp anh, và cũng không có một dòng tin nhắn nào.

Không có phút giây nào tôi không nhớ đến anh.

Số lần tôi đến Di Nhân Các ngồi một mình cũng nhiều hơn. Thời gian ở lại cũng lâu hơn. Lúc quét thẻ ký tên, tôi dùng sức để viết. Nhân viên phục vụ nói:

“Cô họ Hạ?” Tôi nói phải, Hạ của Hạ Thiên (mùa hè). Cậu ta kinh ngạc kêu lên: “Tôi cũng họ Hạ! Chúng ta là người một nhà rồi!” Tôi cười, đưa tay phải ra, đánh tay với cậu ta.

Nhìn những dòng chữ si tình mà mình để lại trên màn hình TV, luôn có một cảm giác đau thương rất mãnh liệt ủa đến với tôi. Cô bé đứng trên đồng cỏ cao cao nhìn về nơi xa đó, dường như đã cách tôi ba kiếp luân hồi. Mà Triển Tường, lại ngày càng hiện rõ ràng hơn trước mắt tôi.

Trong kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn, tôi xem phim [Tình Nhân Kết] trên máy tính, nước mắt của tôi cứ tuôn rơi từng dòng.

Hóa ra trên đời này, sẽ có một vài chuyện không thể tránh khỏi. Giống như bắt lức nhìn những bông hoa úa tàn, lá rụng về đất, bắt lức trải qua sự chia ly với quá trình sinh lão bệnh tử, bắt lức nhận ra những bể dâu của trần gian khi thế sự đổi dời.

Hóa ra điều đáng sợ nhất không phải là chưa từng gặp mặt, mà là rõ ràng đã gặp nhau, rõ ràng đang đứng ở trước mặt nhau, rõ ràng có yêu, nhưng không thể nói ra được.

Nhìn bốn chữ “chỉ xích thiên nhai” (gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt), mà tôi không kiếm được nước mắt.

Chú thân mến, tuy rằng tôi đã sử dụng rất nhiều rất nhiều câu chữ để xây dựng lòng nhiệt huyết trong tình cảm, nhưng đối với chú, tôi vẫn không biết nên dùng cách nào để tiếp bước cho câu chuyện của chúng ta.

Tuổi thanh xuân của tôi đang bùng bùng nở rộ, mang theo vẻ tươi đẹp của sớm mai, cùng với những tiếc nuối vàng vọt lúc hoàng hôn. Từng cánh từng cánh hoa rơi xuống tạo nên một khung cảnh hoang vắng, sự hoang vắng đó còn đáng sợ hơn cả hư không. Dù đã nỗ lực một thời gian dài nhưng nó vẫn không kết trái, là do tôi không đủ kiên trì sao? Không phải. Tôi vẫn tiếp tục chờ chú, vui vẻ đợi chờ, ngay cả bản thân tôi cũng không thể lý giải nổi tình cảm sâu sắc đó. Đã trải qua vô số những cơn đau xé lòng, hay nước mắt thấm ướt gối đầu, nhưng anh, vẫn xa tận chân trời.

Có đôi khi tôi phát sinh một loại xúc động mãnh liệt đáng xấu hổ: Bỏ mặc tất cả, cái gì xứng đôi, tự trọng, ánh mắt của người khác, suy nghĩ của anh, cái gì cũng mặc kệ, chỉ muốn chạy đến trước mặt anh, cho dù là quỳ xuống dưới chân anh, tôi vẫn sẽ nói tôi yêu anh. Yêu anh đến mức không gì có thể sánh được.

Có đôi khi sẽ có những suy nghĩ dễ tiệp đáng sợ: Tôi muốn biến ký ức của mình thành một con dao sắc bén nhất trên đời, khắc ghi tình tất cả tình cảm tôi dành cho anh, loại tình cảm tôi tắm vô vọng nhất, cùng với những giọt nước mắt tôi khóc vì anh, đóng gói tất cả những thứ đó lại gửi cho anh. Cho dù cuối cùng sẽ có một ngày, thế giới thực sự thay đổi hoàn toàn, tôi vẫn muốn lúc anh còn sống, sẽ nhớ mãi tên tôi. Sau khi chết, sẽ mang theo những ký ức về anh chôn vùi sâu dưới lòng đất đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Khi kì nghỉ Quốc Khánh dài hạn kết thúc, thì cũng là lúc đến đợt du lịch mỗi năm một lần của công ty.

Nơi đến là Trạm Giang.

Tôi đã vắng mặt trong buổi họp do mắc bệnh cảm rất nghiêm trọng. Đến cả lúc những đồng nghiệp trong công ty đi biển trở về, bệnh tình của tôi vẫn tiếp tục không có chiều hướng tốt hơn.

Người cô đơn, bệnh cảm sẽ càng kéo dài hơn nữa. Bởi vì, chính bản thân người bệnh cũng không muốn nó huyền diệu.

Thế là tôi làm bạn với việc phát sốt, đau đầu, ho khan, tay chân mệt mỏi, nhưng không hề đi chữa bệnh.

Tôi cũng không hề uống thuốc.

Tôi thích cảm giác mê man, tất cả đều giống như đang ở trong mộng, trong giấc mộng đó, có Triển Tường ăn mặc trang trọng tuấn tú, bước về lễ đường kết hôn.

Nhưng mà sau khi tỉnh lại, tôi vẫn không có bất kì tin tức gì về anh. Ngay cả người nhạy tin nhạy tức như Tiểu Tần cũng chưa một lần đề cập đến tin tức kết hôn của anh.

Vào một ngày chủ nhật, tôi lẻ tẩm thân bệnh tật đến Bác Nhã mua dây đàn. Năm ấy Bác Nhã vẫn còn cạnh căn nhà đối diện với Bệnh viện Nhân Dân thành phố, bây giờ, nó đã dời đến dưới lầu của Holiday Plaza. Thật bất ngờ khi tôi bắt gặp hai người quen: Tiểu Tần và Tang Thần. Tiểu Tần đang kéo cánh tay phải của Tang Thần, nhìn qua họ giống như một cặp tình nhân đang yêu nhau cuồng nhiệt.

Tôi đứng ở cửa ra vào nhìn bóng dáng mơ hồ tươi vui đang muốn bước vào trong cửa bọn họ. Tiểu Tần khoác lấy cánh tay của Tang Thần chặt hơn, càng tỏ đậm về thân mật. Bọn họ đi về phía tôi, bệnh tình của tôi nhất định rất nghiêm trọng, ít nhất là trong mặt nóng đến đỏ bừng. Bởi vì câu đầu tiên

Tang Thần nói với tôi là: “Em bệnh à?”

Tôi nói vâng.

Anh ta lại nói: “Mắt phải của em sao thế?”

Đúng, anh ta là người đầu tiên quan tâm đến mắt phải của tôi. Bởi vì dưới mí mắt phải của tôi có một thứ gì đó dài rất kỳ lạ, đỏ đỏ, sưng tấy, nổi sùng lên thành một vết.

Tôi nói: “Xuất hiện mấy tháng nay rồi.”

“Sao không đi khám?”

“Không sao cả, mắt của tôi thường hay bị như thế. Mỗi năm đều bị một lần, chẳng qua là năm nay là năm bốn mạng, nên nhiều tai nạn, mấy tháng nữa chắc sẽ ổn hơn thôi.”

Sau đó tôi lại nói, tạm biệt.

Tang Thần đứng chắn trước mặt tôi, anh ta nói, đến bệnh viện khám đi! Có một vài chứng bệnh không thể kì kèo được.

Tôi nói ừ. Tạm biệt.

Thế là chào tạm biệt.

Chiều ngày hôm sau, Tiểu Tàn viết cho tôi một email, một email rất dài. Nội dung như sau:

Tiểu Hạ:

Không biết cậu sẽ nghĩ về tớ như thế nào khi chứng kiến cảnh tượng ngày hôm qua.

Thật ra tớ phải nói cho cậu biết sớm hơn một chút, nhưng tớ vẫn luôn nghĩ, không biết nên dùng cách nào để nói với cậu cho tốt.

Cậu sẽ cảm thấy tớ hư vinh, dối trá, đúng không?

Bởi vì tớ đã lén lút tiếp cận người theo đuổi cậu, và cũng thành công chiếm hữu được anh ấy.

Tớ không sợ cậu nghĩ về tớ như thế.

Từ trước đến nay, tớ chưa từng che giấu việc theo đuổi cuộc sống tốt đẹp của mình.

Tớ theo đuổi mỗi một quản lý chưa kết hôn trong công ty, thậm chí tận dụng cả vốn tiếng Nhật của mình, ngay cả quỹ Nhật Bản tớ cũng không buông tha. Bởi vì, bọn họ có thu nhập cao và ổn định, sẽ không để tớ phải lo âu và thức thoi trong cuộc sống mai sau. Nhưng, tớ biết, những người đó, cuối cùng vẫn không thể cho tớ cuộc hôn nhân mà tớ cần.

Từ lần đầu tiên Tang Thần đến tìm cậu, tớ đã chú ý đến anh ấy.

Từ lần đầu tiên khi cậu bị bệnh, lúc đến đưa thuốc, tớ đã cảm thấy anh ấy rất tốt.

Từ lần anh ấy không nhận được tin nhắn của cậu, rồi gián tiếp đến tìm tớ, tớ đã thích anh ấy.

Cậu không thích anh ấy.

Bất kì ai cũng có thể nhận ra điều đó, cậu cũng nghiêm túc từ chối anh ấy, không phải sao?

Anh ấy cẩn thận chu đáo quan tâm che chở cho cậu, đôi lúc sự bình tĩnh từ trái tim như tro tàn của cậu. Những mệt mỏi vì theo đuổi cậu dần dần tích góp lại, đã có thể hợp thành một hải dương tình yêu bao la, nếu là đầu gối thì cũng sẽ bị cảm hóa. Nhưng trái tim của cậu còn cứng rắn hơn cả con sông đóng băng lạnh lẽo như địa ngục. Tớ không biết cậu chỉ đối xử với anh ấy như thế, hay là đối xử với tất cả đàn ông đều như thế. Tớ không biết suy nghĩ trong lòng cậu, tớ nghĩ anh ấy cũng vậy. Bởi vì từ trước đến giờ cậu chưa từng nói. Cậu là một người khiến người khác vui vẻ, nhân duyên tốt, lúc nào cũng khiến cho mọi người hài lòng, tất cả mọi người đều thích cậu. Tớ đã từng cẩn thận chú ý toàn bộ con người của cậu, tình cảm của cậu đối với những người sớm chiều chung sống cùng cậu như bọn tớ, cũng không thể nhìn thấu được khoảng trống trong lòng cậu.

Sau khi lấy việc cậu từ chối anh ấy làm thói quen, sau khi biết rõ gia cảnh của anh ấy, tớ bắt đầu tiếp cận anh ấy, dùng rất nhiều tâm tư và nỗ lực. Cứ cho là cậu khinh bỉ tớ tầm thường và hạ tiện đi. Nhưng, cậu có thể oán trách tớ hư vinh sao? Không phải tớ quá thực tế, mà là thế giới này không cho phép tớ không thực tế.

Và tớ đã thành công. Bây giờ, anh ấy là của tớ. Ít nhất là trên danh nghĩa và bề ngoài, đây là sự thắng lợi của tớ.

Tớ biết anh ấy thích cậu. Cho đến giờ, anh ấy vẫn thích cậu. Thấy bóng lưng lạng lẽ của cậu sẽ bị thương, thấy đáng về tiêu tụy của cậu sẽ đau lòng. Thấy

cậu bị bệnh sẽ như hận không thể thay cậu chịu đựng. Những điều này, cũng là nỗi khổ của tớ, đúng không?

Tớ không để tâm.

Bọn tớ đã chuẩn bị kết hôn. Vì trong bụng tớ có đứa con của anh ấy. Tớ thừa nhận, tớ đã dùng một vài thủ đoạn khôn ngoan để quyến rũ anh ấy. Anh ấy là một người đàn ông chính trực, cam tâm tình nguyện thanh toán hóa đơn thất đức mà mình gây ra sau khi say rượu.

Tất cả đều tiến hành dựa trên kịch bản tớ viết. Từng bước một, tớ rảo bước tiến đến cung điện hôn nhân, bắt đầu một cuộc sống mới. Đó chính là cuộc sống tươi đẹp mà tớ đã ước ao từ nhỏ.

Nhưng, tại sao, khi thấy cậu, tớ lại lo lắng, đau khổ.

Đau khổ, giống như dòng lũ tàn phá mọi thứ, bao phủ lấy tớ. Thấy cậu, tớ sẽ buồn. Vô cùng khổ sở.

Chúng ta, dù sao cũng là bạn bè thân thiết, là chị em. Chúng ta, đã từng kháng khí thân thiết như thế, vô ưu vô lo chung sống cùng nhau trong những năm tháng thanh xuân rực rỡ nhất. Từ trước đến giờ, tớ chưa từng hoài nghi lòng tốt của cậu đối với tớ, nên cậu cũng không cần phải hoài nghi sự yêu thích của tớ dành cho cậu, lo sợ bản thân mình đánh mất một người bạn như cậu.

Đọc xong email thì cũng là lúc tiếng chuông tan sở cũng vang lên. Tôi đóng máy vi tính lại, không đến căn tin dùng cơm, mà trực tiếp trở về ký túc xá.

Tang Thần đang đứng dưới lầu ký túc xá, vẫn là dáng vẻ chờ tôi trước sau như một. Tôi cười nhạt: “Tôi bị cảm, sẽ truyền nhiễm đấy.”

Anh ta lấy ra mấy hộp thuốc, đưa cho tôi: “Không biết em bị cảm ra sao, nên tôi mua nhiều loại, em hãy dựa vào giấy hướng dẫn mà chọn loại em cần dùng.”

Tôi bước đến nhận lấy rồi nói cảm ơn.

Anh ta nói với tôi anh ta đi đây, tôi nói tạm biệt.

Chúng ta luôn nói tạm biệt, có đôi khi đó là lời chào từ biệt lịch sự, có đôi khi là câu nói kết thúc bất đắc dĩ. Tạm biệt, hẹn gặp lại lần sau; Tạm biệt, không bao giờ gặp lại nữa. Đây là hai chữ đơn giản, mà bao hàm cả sự khắc khoải khi chia ly và hân hoan khi tương phùng.

Tang Thần, khi gặp lại, anh đã là chồng của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Ngày kết hôn của Tiểu Tần và Tang Thần cũng chính là ngày cuối cùng tôi dứt hẳn căn bệnh cảm mạo, ngày hai mươi sáu tháng mười một, nhằm ngày mừng sáu tháng mười năm Bính Tuất.

Tôi và Tiểu Tần, vẫn thân thiết với nhau giống như lúc trước.

Từ lúc bắt đầu, trong câu chuyện tình này, anh chàng Tang Thần đó, vốn chẳng thể khiến tôi suy nghĩ đắn đo dành tình cảm cho ai.

Nhưng, tôi vẫn từ chối lời mời làm phụ dâu cho hôn lễ của bọn họ. Bởi vì lúc đó, bệnh mắt của tôi càng thêm nghiêm trọng. Nhìn bên ngoài, có thể dễ dàng thấy được vết sưng đỏ ấy.

Tiệc cưới được tổ chức tại một khách sạn của chú Tang Thần. Đúng như Tiểu Tần mong muốn, rất lớn và phô trương.

Ở tiệc rượu, cuối cùng tôi cũng được gặp lại Triển Tường, đó là lần gặp lại đầu tiên sau cái ôm ấp vào ngày sinh nhật của tôi. Thấy anh, tôi liền nghĩ đến giấc mơ mà tôi liên tục thấy gần đây: Anh kết hôn. Tôi vẫn luôn mơ thấy anh kết hôn, hết lần này đến lần khác. Trong giấc mơ, anh mặc một bộ vest chú rể màu trắng mới tinh, tiến vào lễ đường kết hôn. Tôi đứng ở đằng xa, mặc một bộ váy dài màu trắng, tóc buông xõa, giống như một hồn ma. Tôi tra trong sách giải mã những giấc mộng, trên sách đó nói: Toàn thân mặc quần áo trắng, là ám chỉ tâm trạng yếu ớt sa sút.

Có lẽ, trong tình yêu vô vọng này, nó bắt đầu làm tôi trở nên dần mệt mỏi. Và tôi cũng đã bắt đầu thấy mệt mỏi. Cho dù tình cảm có sâu đậm đến mấy, cũng không thể với đến được trái tim anh. Giả vờ thanh cao gì chứ?! Huống hồ, tôi càng giả vờ, thì sẽ càng bị dồn nén chặt hơn, chôn vùi càng sâu hơn.

Bàn tiệc chúng tôi ngồi sát nhau, ai ai cũng xuất sắc. Anh và Tổng giám đốc mới nói tiếng Nhật mà tôi nghe không hiểu được, tôi và đồng nghiệp ngồi tám chuyện tin tức trên trang web tianyawang.com. Hai chúng tôi chưa từng nhìn nhau, chưa từng ngoái đầu nhìn nhau.

Cô dâu, chú rể đến bàn tôi mời rượu, mắt của tôi vẫn nhìn Tiểu Tần, không dám chuyển sang nơi khác. Tôi sợ phải nhìn Tang Thần, dù Tang Thần không

phải là người tôi yêu, nhưng tôi vẫn sợ nhìn thấy ánh mắt của anh ta.

Dù sao, tôi cũng là một người tâm tồn thiện niệm(1).

(1) Trong tâm chứa thiện ý. Trong thuyết nhà Phật nói, trong tâm con người tồn tại hai tính trạng, một là thiện, hai là ác.

Khi buổi tiệc kết thúc, mọi người rủ nhau đi Karaoke, đây là tiết mục cố định. Có thể là do chất cồn, mà mắt của tôi lại không thấy gì trong thời gian ngắn.

Tôi ra sức ần huyết thái dương, nhắm mắt một lúc, sau đó mới nhìn thấy lại được.

Tôi không đi hát Karaoke cùng mọi người, mà một thân một mình rảo bước trên đường phố đêm tối. Con đường thứ nhất Trung Sơn, con đường thứ hai Trung Sơn, con đường thứ ba Trung Sơn, con đường thứ tư Trung Sơn. Vừa trải qua một trận mưa to, đêm lạnh như tờ. Bỗng nhiên tôi lại nghĩ đến một câu: Thiên hoang địa lão (Vĩnh viễn sánh cùng trời đất). Mỗi lần nhắc đến câu địa lão thiên hoang (dài đằng đẳng), thì đó là cảnh tượng: Một con đường có người hoặc không có người, mặt đường bị nước mưa dội rửa rất sạch sẽ, hai bên đường là ánh đèn mờ tối, trong đêm tối, ánh sáng mờ nhạt chỉ đủ để người qua đường nhìn thấy xung quanh. Hai người đang đi trên đường, không ôm nhau, thậm chí có thể là không nắm tay, cứ đơn giản lặng lẽ đi trong đêm tối như thế, có thể nói một ít chuyện gì đó, cũng có thể là không nói gì cả, nhưng mà địa lão thiên hoang cuối cùng chẳng qua chỉ là niềm hy vọng, hoặc là một loại truyền thuyết mang màu sắc bi thương, có đôi khi thiên trường địa cửu cũng không hề trường cửu, chẳng qua chỉ là một ký ức không thể vứt bỏ được mà thôi. Làm sao có thể có thật được?

Lại đến mùa đông.

Tôi đi rất chậm. Trong tiềm thức, tôi luôn chờ đợi anh bước theo, điều này đã trở thành một thói quen.

Mãi cho đến cuối con đường, anh vẫn không đến.

Tôi đứng dưới cây xoài, không ngừng lưỡng lự.

Cuối cùng, chiếc Teana màu xanh chở anh, tiến đến gần tôi. Tuy rằng ánh đèn sáng đến chói mắt, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra, đó chính là anh.

Đúng là anh.

Anh xuống xe, dựa vào cửa, nhìn tôi đang đứng trong bóng đêm rồi bước đến.

Anh nói: “Ngày mai đến bệnh viện khám mắt đi!”

Tôi nói không cần, khi còn bé đã như vậy.

Anh xoay người đi về chỗ xe, tháo móc vật trang trí trên xe xuống, lại gỡ một sợi dây màu đỏ khá nhỏ quấn một vòng rồi một vòng quanh ngón tay giữa bàn tay trái của tôi, sau đó buộc thắt lại. Vừa làm anh vừa nói: “Đây là phương pháp dân gian ở quê tôi, mắt của em thế này người ta gọi là con giun(2). Nếu như bị mắt trái, người ta sẽ buộc sợi dây màu đỏ vào ngón giữa tay phải; Nếu như bị mắt phải, thì buộc vào ngón giữa tay trái. Như vậy, con giun sẽ không dám hiện ra nữa, bệnh sẽ khỏi.”

(2) Đây là một phương pháp dân gian quen thuộc trị mụn lẹo, ở Việt Nam cũng xài phương pháp này.

Tôi dùng tay phải vuốt ve sợi dây màu đỏ vòng trên ngón giữa tay trái, nó giống như một chiếc nhẫn được cố định trên ngón tay của tôi vậy.

Tự đáy lòng tôi nói: “Trông rất đẹp.”

Anh hơi buồn bã nói: “Thấy người khác kết hôn, thì lại cảm thấy bản thân mình già, có cảm giác cảnh xế chiều thể lương.”

Tôi không biết nên khuyên anh như thế nào.

Anh tiếp tục nói khe khẽ: “Tôi cũng định kết hôn.”

Tôi nói chúc mừng.

Câu chúc mừng đó, tôi vẫn chưa kịp suy nghĩ đã buột miệng nói ra. Giống như người đứng đối mặt với tôi, là một đồng nghiệp quen biết lẫn nhau nhưng không hề bận tâm, rồi sau khi nghe người ta tuyên bố “Định kết hôn” thì có phản ứng trực tiếp.

Nói xong câu chúc mừng đó, tôi mới thực sự hiểu rõ anh đang nói gì. Anh nói là, anh định kết hôn. Với ai? Còn ai nữa chứ! Chắc là thiên kim tiểu thư cùng đứng sòng vai với anh ở sân bay Bạch Vân, cô gái dùng kem dưỡng mắt như kem dưỡng da hằng ngày nào đó. Trong vài giây ngắn ngủi, ý nghĩ đó đã mạnh mẽ tràn vào lòng tôi.

Chỉ trong nháy mắt, trời đất sụp đổ.

Nhưng tôi vẫn dốc sức che giấu chính mình, nhưng tôi vẫn dốc hết sức mình, để hoàn thành mục tiêu: Không dễ dàng đánh mất tôn nghiêm. Thế là tôi liền thay đổi thành một giọng điệu cười toe toét, dáng vẻ rất hài lòng nói: “Cuối cùng anh cũng nghĩ thông suốt, người đã già như vậy, qua mấy năm nữa sẽ

không ai chịu gả nữa đâu, lúc đó thăm lắm nha! Vừa rồi tôi uống hơi nhiều rượu, tôi muốn lên nhà.”

Anh cúi đầu. Tôi dịch ra khỏi thân thể anh, bước ngang qua người anh, rồi nói, tạm biệt. Anh cũng nói, em phải hạnh phúc.

Nước mắt tôi tuông rơi mãnh liệt.

Lúc ở sân bay Bạch Vân, thấy tay anh vòng qua eo người đó, em nên sớm nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay.

Anh sẽ kết hôn, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhưng, em lại trốn tránh không để cảnh tượng kia hiện lên trong đầu mình, em ép bản thân phải quên đi, dù không quên được, cũng không nên thường xuyên nghĩ đến. Em lừa dối chính mình, thôi miên chính mình, dùng kỹ xảo vụng về, gạt mọi người, em yêu anh sâu sắc!!!

Chỉ là em đã quên, nói dối cuối cùng cũng bị đập nát. Ngay cả trong giấc mộng, cuối cùng cũng vẫn là anh!!!

Chính miệng anh đã nói với em, tin vui kết hôn của anh. Lời nói đó đối với em, tàn nhẫn đến nhường nào. Làm sao em có thể không khóc trong âm thầm được chứ!!!

Triền Tường, tuy rằng hận anh, buồn anh, chán ghét anh, hạ quyết tâm từ biệt anh, nhưng nếu thực sự từ lúc này, anh biến mất khỏi sinh mệnh của em, em làm sao có thể hạnh phúc? Lẽ nào anh cho rằng, không có anh, em sẽ hạnh phúc? Không có anh, trong từ điển tình yêu của em, làm sao tìm được hai chữ hạnh phúc nữa đây!!!

Anh muốn kết hôn, cùng với người con gái của đời mình. Cuối cùng thì anh cũng không phải là của em. Làm sao em có thể không đau khổ, không rơi lệ? Nhưng em không muốn để anh thấy. Em cẩn thận bảo vệ tôn nghiêm của bản thân mình, không cầu xin tình yêu và lòng thương hại từ anh. Em hy vọng, một ngày nào đó, anh sẽ yêu em, yêu con người em khi đã trưởng thành, yêu tất cả tính cách đặc biệt mà em cảm thấy kiêu ngạo. Mà không phải là cô bé bảy tuổi đuối đời tay nhỏ bé ảm áp về phía anh lúc anh đang chìm đắm trong sự chua xót nếm trải đánh mất bố mẹ của nhân thế; Không phải là người đã lau mồ hôi cho anh bằng tất cả tấm lòng thương yêu khi anh bị công việc cày cấy ràng buộc ở lứa tuổi đáng lẽ phải được hưởng cuộc sống vô âu vô lo; Không phải là người dùng nước bọt trộn lên thuốc súng trên que diêm dán lên miệng vết thương khi anh bị thương lúc khuân vác mà không ai quan tâm; Không phải là người mang thức ăn cho anh những lúc có món ngon mà anh ít khi nếm được. Em muốn anh yêu em ở hiện tại, yêu em lúc này! Em muốn anh nói: Hạ Linh Hội đủ để xứng đôi với Triền Tường!!!

Nhưng, không có. Không có gì cả. Ngay cả một ám hiệu anh cũng không có. Anh tặng quà cho em, nhưng lúc em gọi điện thoại cảm ơn anh, anh đã khách khí nhắc nhở em, nguyên nhân là vì cô hai, hoa anh tặng cho em đối với anh mà nói chỉ là món quà nhỏ bé không đáng kể, đổi lại chỉ là sự an ủi từ tâm hồn. Anh có từng thật sự yêu em không? Có từng thích em không?

Vì một câu nói của anh, em đã giống như một đoá hoa, vô số lần chống lại mệnh lệnh của tiên nữ Bách Hoa(3), tích góp toàn bộ sức lực, chỉ vì muốn xuất hiện trước mặt anh với dáng vẻ đẹp nhất. Chỉ vì chờ lúc anh đến, em như một con thiêu thân lao đầu vào lửa, tình cảm dâng trào rồi bùng bùng nổ rộ trong giai đoạn không phải nở hoa. Chờ cho đến khi cuối cùng anh đến, lại không hề lưu luyến đoá hoa xinh đẹp. Thế là em chẳng những bỏ qua thời kỳ nở hoa. Mà còn bỏ qua anh. Thế là tất cả những nỗ lực của em, hòa vào mười hai vạn lần uất ức!!!

(3) Tiên nữ muôn hoa

Cũng có thể là vì em bây giờ không giống như anh mong đợi; Hoặc cũng có thể là vì chúng ta là hai con diều không bay cùng một độ cao. Điểm dừng của trái tim anh, dù em có kiễng chân cũng không tìm thấy và nhìn không thấu tầng mây thật dày. Cho dù em cố gắng bay như thế nào, ngay cả khi xem như đã vùng vẫy thoát khỏi sự trôi buộc của dây, cũng chỉ rơi xuống mặt đất, cả diều cũng không bay đến chỗ của anh được!!!

Thế là, trước mặt anh, em giả vờ thành dáng vẻ thật tự nhiên, lưng thẳng, tỏ vẻ kiên cường, tỏ vẻ tất cả đều tốt. Bởi vì em không có quyền lựa chọn, chỉ có thể giả vờ. Cố giả vờ, sau đó chết đi!!!

Em giờ tay lên, chạm vào giọt nước mắt chia ly cuối cùng dành cho tình yêu. Thế giới này, từ nay sẽ thiếu đi một nhà thơ. Tất cả những lời mà em đã viết vì anh, tất cả đều phóng hết tầm mắt về phía ngân hà, tất cả những cảm động ngày qua, tất cả tình yêu si dại, tất cả những chờ đợi và trông mong, đều bầu bạn với cái chết ở nơi sâu thẳm trong mùa đông giá rét này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Trong nhật ký thì viết những lời vẫn sống sống chết chết, nhưng khi bước ra khỏi ký túc xá, tôi vẫn phải tiếp tục cuộc sống của mình. Làm tiếp công việc của mình. Cho dù bạn có phải là người đang yêu hay không yêu, thì cũng đều là người phàm mắt thịt trên trần thế này. Nên đành bắt đầu dĩ niệm mùi vị khói lửa nhân gian.

Tháng mười hai, lại hết một năm.

Không biết là vì sợi dây màu đỏ đó, hay là vì nguyên nhân gì khác, mắt của tôi đã ngừng sưng, nhưng vẫn không thuyên giảm. Thế là việc bị sưng đỏ đó, trở thành cái cớ tốt nhất cho việc tôi đã khóc.

Tiểu Tần vừa mới kết hôn, cô ấy kết thúc kì nghỉ sau hôn nhân và bắt đầu đi làm trở lại đã là ngày thứ sáu. Trên mặt của cô ấy, không có nét hồng hào và vui vẻ của người vừa kết hôn, có lẽ là do có liên quan đến việc ốm nghén!

Cô ấy nôn mửa trong nhà vệ sinh, tôi vỗ lưng cô ấy, thế là cô ấy rơi nước mắt ngăn nước mắt dài. Tôi đưa nước cho cô ấy súc miệng, bỗng nhiên cô ấy ôm chặt lấy tôi. Tôi nhìn hình ảnh phản chiếu trong tấm gương lớn, trong lòng dấy lên sự chua xót khó hiểu.

Bữa trưa cô ấy ăn rất ít. Dáng vẻ buồn bực không vui, gương mặt tái nhợt, ánh mắt không có tinh thần.

Buổi chiều, tôi nhận được email của cô ấy: “Tiểu Hạ, cậu nói xem, thế nào mới là hạnh phúc?”

Tôi trả lời thư cho cô ấy, hai mắt khép hờ đánh chữ:

Tớ không biết thế nào mới được gọi là hạnh phúc. Không biết thế nào mới là hạnh phúc.

Nhưng mà, cậu và Tang Thần, nhất định sẽ hạnh phúc. Tớ chúc hai người, hạnh phúc mãi mãi.

Sau khi gửi mail trả lời xong, tôi vui đầu vào việc soạn nội dung cho tạp san nội bộ công ty. Số lần này có tư liệu thông tin cơ sở về việc phát triển sản phẩm mới mà Triển Tường đã gửi đến.

Được thông tri đến phòng hợp ký hợp đồng làm việc. Tôi bất ngờ phát hiện, hợp đồng làm việc có kỳ hạn một năm trước kia đã thay đổi thành năm năm. Chị quản lý nhân sự nói, đây là chuyện tốt.

Tôi lại do dự, tôi không biết liệu mình có thể cố gắng giả vờ ở nơi có Triển Tường được bao lâu nữa. Ở nơi có anh, rốt cuộc cũng sẽ có một ngày là cực hạn của bản thân tôi.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn ký tên, trong lòng có cảm giác bi đát.

Riêng những ngày sau đó, tôi không nghe được bất cứ tin tức gì liên quan đến ngày kết hôn của Triển Tường.

Tết Nguyên Đán đến.

Tết Nguyên Đán lại qua đi.

Ngày hai tháng một năm 2007, là ngày chào mừng công ty đã được khánh thành tròn hai mươi năm.

Ngày hôm đó, khắp công ty đều nhộn nhạo. Hiếm có cảnh tượng sôi nổi như thế, nên tinh thần của mọi người đều sôi nổi.

Dựa theo chỉ thị của Tổng giám đốc, bộ phận hành chính đặc biệt chọn ra mười sáu cô gái trong văn phòng, chịu trách nhiệm đón tiếp các phái đoàn từ nước ngoài và các chi nhánh đến từ những tỉnh khác nhau trên đất nước. Hơn nữa phải chuẩn bị trang phục thống nhất, mỗi người đều phải đi một đôi giày búp bê cao gót màu đỏ. Tôi cũng là một trong mười sáu người đó, Tiểu Tần cũng thế. Bụng của cô ấy vẫn chưa to, chỉ là sắc mặt có vẻ trắng bệch. Tôi nhắc nhở cô ấy, cô ấy nói, không sao cả, dặm chút phấn lót, xoa chút phấn hồng là có thần lại thôi.

Đó là lần đầu tiên tôi trang điểm. Trang điểm tỉ mỉ. Kem nền, phấn, phấn mắt, mascara, má hồng, son nước, cái nào nên dùng cũng dùng. Sau khi chị đồng nghiệp cẩn thận trang điểm bước cuối cùng, người đó kéo tôi đến trước gương rồi nói, nhìn xem kia!

Tôi nhìn chính mình trong gương. Hơi xa lạ. Cuối cùng tôi cũng hiểu, vì sao Trung Quốc lại có đến hơn ba mươi ngàn cơ sở sản xuất dụng cụ trang điểm, vốn dĩ những chiếc bình này lọ nọ, những cây này ống nọ, thật sự có ma lực tạo nên điều thần kỳ.

Trang điểm để nó che giấu vẻ đơn thuần của tôi, che giấu ánh vẻ rực rỡ của tôi, che giấu khuyết điểm nhỏ nhất của tôi, cũng che giấu luôn cả nụ cười mang nét ngây thơ của tôi. Nó định dạng tôi thành một khuôn mẫu nhất định, nắn nót tôi thành một người phụ nữ có vẻ ngoài cứng rắn.

Mười sáu người chúng tôi, ăn vận trang phục giống nhau, trang điểm khá giống nhau. Đứng trước vườn hoa, chúng tôi cùng luyện tập và phân chia công việc lần cuối cùng. Luyện tập nên mỉm cười ra sao, luyện tập nói lời hoan nghênh bằng ba thứ tiếng khác nhau.

Buổi sáng mười giờ, xe của công ty lục tục rước khách tham quan trở về. Trước tiên, bọn họ sẽ tham quan công ty và phân xưởng, sau đó sẽ đến khách sạn Shangri La, buổi tiệc mừng tuổi công ty được tổ chức ở đó.

Từng tốp từng tốp khách, tóc đen, tóc vàng, tóc bạc, không có tóc... Tất cả đều mặc đồ vest trắng thơm, giày da bóng loáng, trên mặt nở một nụ cười như nhau, bước xuống xe, lại đến phòng làm việc, chúng tôi là người dẫn dắt, tham quan mỗi một bộ phận, cũng giải thích đơn giản cho họ biết lịch sử và chức năng của từng bộ phận ở công ty mà chúng tôi đã học thuộc lòng từ trước.

Trong khoảng thời gian trống sau khi đón tiếp N tốp khách, tôi đứng dựa người trên tường nhà vệ sinh, ngay cả hít thở cũng lười biếng. Trong nhà vệ sinh cũng có một vài đồng nghiệp thần thờ mệt mỏi, mọi người đều nhìn nhau đánh giá, ngay cả nói cũng không còn sức, tuy rằng là mùa đông, nhưng trên trán ai cũng rịn mồ hôi. Mà giọng nói của quản lý bộ phận hành chính ở ngoài cửa cứ vang lên: “Tôi nói này mấy cô nương, mau ra tiếp khách đi!”

“TMD! Đúng là không cho người ta sống mà!” Tiểu Tần mắng một tiếng, rồi lại mang giày cao gót vào lần nữa.

Sự thật chứng minh, hôm đó yêu cầu phải tiêu hao rất nhiều sức lực, nếu vậy, thì nhất định đừng mang giày; Mà nếu phải mang giày, thì nhất định đừng mang giày cao gót; Mà nếu đã mang giày cao gót, thì nhất định đừng bao giờ may giày gót nhỏ!

Đây là lời tổng kết của một người chị đồng nghiệp đã đưa ra sau đó.

Cho dù thế nào, cuối cùng vẫn phải chịu đựng đến năm giờ chiều ngày hôm đó.

Tất cả các nhân viên, đều được đưa về khách sạn.

Các nhân viên của công ty, đều đã tập hợp ở thao trường, chờ xuất phát. Xe bus thuê cũng đã đến, yên tĩnh đỗ trong sân. Tài xế lái xe, nhất định là rất hiếm khi thấy tình cảnh như thế. Tất cả các nhân viên của bộ phận sản xuất, toàn bộ đều mặc đồng phục màu xanh. Có một vài cô gái văn phòng cũng mặc trang phục lộng lẫy; Còn nam, đương nhiên chỉ có thể mặc đồ vest.

Chúng tôi đi theo sau sếp tổng và những vị quản lý. Mười sáu cô gái trẻ tuổi, trang phục y như nhau, vắn tóc cao, thắt khăn, ký hiệu được đặc chế riêng “nhân viên chiêu đãi” trên ngực trái, giày gót nhỏ, khiến cho chúng tôi khi đi phải uốn ngực ngẩng cao đầu, đi trên đường, càng làm tăng thêm dáng dấp dịu dàng của phụ nữ.

Lãnh đạo công ty đi phía trước, chúng tôi cười để lộ ra bảy cái răng, bước đi chỉnh tề theo sau.

Phía trước tôi, chính là Triển Tường.

Tôi nhìn bóng lưng anh. Vành tai của anh, dưới sự chiếu rọi của ánh tà dương, gần như trở thành một màu đỏ trong suốt, có một vàng sáng rất kỳ lạ.

Tôi nhìn vàng sáng ấy, đầu trống rỗng.

Bỗng nhiên anh quay đầu lại, ánh mắt của tôi, không kịp trốn tránh, thế là tôi dứt khoát, không trốn tránh nữa.

Anh nói: “Mọi người vất vả rồi! Nếu có ai cảm thấy không khỏe, thì nhất định đừng cố gượng. Trong khách sạn, chúng ta đã mời PR cho công ty rồi. Chuyện nhỏ đó có thể để cho bọn họ làm.”

Chúng tôi đồng thanh nói: “Đã biết.”

Bận rộn như thế mà phong phú, vất vả mà lại chơi vui được một ngày, tiệc mừng công ty thành lập được hai mươi năm, cuối cùng cũng trôi qua.

Thứ năm, tôi đến phòng thư ký lấy dữ liệu video buổi tiệc mừng thành lập công ty. Bỏ vào ổ đĩa của máy tính, đeo tai phone lên, bắt đầu xem.

Tổng giám đốc nói chuyện, lãnh đạo chính phủ thành phố đọc diễn văn, Chủ tịch tổng công ty Nhật Bản phát biểu, sau đó đến nhân viên tham quan phân xưởng báo cáo, màn biểu diễn văn nghệ đặc sắc... Bỗng nhiên, tôi thấy mình. Còn có Triển Tường. Tôi đứng ở đó, không biết đang nhìn gì mà rất chăm chú. Anh ở phía sau bên trái của tôi, anh cứ nhìn chăm chăm vào tôi, cũng rất chăm chú.

Thời gian ba mươi giây, đầu của tôi không hề chuyển động, ánh mắt của anh, cũng không hề rời khỏi gương mặt của tôi.

Tôi nghĩ đồng nghiệp thư ký này, đã quay được trong lúc lơ đãng. Từ trước sau hình ảnh có thể nhận ra, Từ đầu đến cuối đều có thể nhận ra, lúc máy quay chuyển từ sân khấu sang quay toàn cảnh bữa tiệc, trong khoảng khắc ngắn ngủi, anh vô tình bị máy quay quay lại.

Hai người trong màn ảnh, là tôi và Triển Tường đều là trong lúc vô tình, bị đưa vào tư liệu video này.

Tôi copy nội dung của toàn bộ đĩa vào máy tính của tôi, sau đó lại lưu vào CD.

Cầm về ký túc xá, tôi mở lên xem lại lần nữa. Vừa xem vừa khóc. Tự nói rằng sẽ không rơi lệ vì anh, tôi chán ghét bản thân mình như thế. Muốn khóc, cũng đã khóc. Rất vô dụng. Nhưng, tôi lại không tự khống chế được tâm trạng của chính mình, không kìm lòng nổi.

Trong truyền thuyết có một nơi được gọi là Vô lệ thành. Nơi đó, con người không có nước mắt, Mà tôi lại không tìm được cánh cửa để vào thành.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Ngày ba tháng hai, là ngày thứ bảy. Tiểu Tần dẫn tôi đến gặp mẹ chồng của cô ấy. Nguyên nhân chính là tình trạng mù tạm thời của mắt tôi càng xuất hiện nhiều lần hơn, những lúc đứng lên bất chợt trước mắt bỗng nhiên tối đen. Duy trì trong khoảng thời gian rất ngắn, chỉ vài giây thôi. Đôi lúc, tôi cảm

thấy trước mắt mình xuất hiện rất nhiều, rất nhiều mảng màu trắng, hoặc là giống như những con sâu trong suốt cứ bay tới bay lui, nhẹ nhàng bay nhảy. Nhưng chỉ sau một cái lắc đầu, liền không thấy đâu nữa.

Mẹ chồng của Tiểu Tần là một bác sĩ khoa mắt rất nổi tiếng, tôi đã từng thấy bài phỏng vấn của bà ấy trên báo, đức cao vọng trọng. Bà ấy mang mắt kính, dùng sức tách mí mắt dưới của tôi ra, lại dùng lực nhấn ấn xuống, đầu của vệch nhỏ kia liền hiện ra. Đúng như Triển Tường đã nói, giống như đầu của một con giun, chỉ là nó có màu đỏ sẫm. Bà ấy nói: “Không sao cả, đây là bệnh thường thấy ở khoa mắt, gọi là Chalazion (Chấp mắt). Là một dạng viêm vô khuẩn u mãn tính. Nhưng mà bệnh của cháu đã bị một thời gian dài, vệch đó khá lớn, đến bệnh viện làm tiểu phẫu là được. Đừng sợ. Mắt còn có vấn đề gì khác nữa không?” Tôi suy nghĩ một lúc, rồi nói không, chỉ bị sưng thê này thôi. Cũng không nói những hiện tượng mù tạm thời mà tôi thường thấy cho bà ấy nghe. Vì Tang Thần từ bên ngoài bước vào.

Tôi từ chối ý tốt mời dùng cơm của Tiểu Tần, cười nói một vài lời cảm ơn, rồi chào từ biệt, bước ra khỏi đó đã là tám giờ. Ánh sáng rực rỡ phát ra từ ngọn đèn làm tôi lóa mắt. Cô đơn một mình, dạo bước trên đường phố đông đúc, bỗng nhiên tôi có cảm giác vô cùng buồn bã và thê lương.

Tôi dùng tay phải sờ sợi dây màu đỏ mà Triển Tường đã quấn trên ngón tay giữa bàn tay trái của tôi. Sau đó ngẩng đầu lên, nhìn trời, không có sao, thất vọng rồi lại thất vọng. Nó đã không còn giống với bầu trời mà tôi thấy khi còn thơ ấu nữa. Cứ ngẩng đầu lên như thế, ngẩng cao hơn, ngày một cao hơn. Biết rõ chỉ có như thế nước mắt mới không chảy xuống, trong miệng đọc nhầm bảng hiệu đặt ở ven đường, thế là tôi thấy được rất nhiều thứ mà trước đây tôi chưa từng chú ý: Khu phố thương mại Phùng Nguyên có đèn trên mặt đất, rất kỳ lạ! Trên mái nhà cửa hàng Jusco có màn hình hiển thị rất lớn, đang phát sóng lặp đi lặp lại quảng cáo mới nhất của công ty, trong cửa hàng McDonalds đang mừng sinh nhật của bạn nhỏ nào đó, đội mũ mừng sinh nhật. Tôi vẫn không biết chữ Mạch Đương Lao (麦当劳 – McDonalds) này viết như thế nào, thế là cứ đứng trước cửa nhìn chăm chú, Mạch Đương Lao – McDonalds. Cuối cùng cũng biết. Tôi đi đến bãi đỗ xe trước cửa hàng Gome, hơi cúi đầu đi đến phần đường dành cho người đi bộ, nước mắt lại tuôn rơi.

Trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ: Mắt của tôi bị bệnh.

Tôi nghĩ tôi rất thích khóc. Tuy rằng, nước mắt rơi trong đêm tối không ai biết được, nhưng, có trời biết, cho nên, ông ấy đã trừng phạt tôi.

Ngày năm tháng hai, thứ hai phải đi làm, tôi chỉ mất có mười phút đã viết hoàn tất và cả in ra lá đơn từ chức. Tôi trình lên cấp trên, ông ta ngạc nhiên đến mức vẻ mặt không khác gì khi nghe được tin đồn trên thế giới này còn khủng long. Ông ta nhìn lá đơn từ chức của tôi ba lần, sau đó nói, Tiểu Hạ, cô nên biết, tuy rằng cô là người của bộ phận này, nhưng tôi không có quyền quyết định việc đi hay ở của cô.

Tôi cảm bản báo cáo đi tìm cô Kim. Cô ta nhìn một lúc, lại nhìn đến mắt của tôi, sau đó dẫn tôi đến gõ cửa phòng Tổng giám đốc.

Cô ta dùng tiếng Nhật giải thích với Tổng giám đốc, tôi đứng bên cạnh, nhìn bức tranh vẽ treo trên tường, đó là một bức tranh được ghép từ những chiếc lá bằng vàng.

Tổng giám đốc nhìn dò xét mắt phải của tôi, tôi thần nhiên nghênh đón ánh mắt của ông ta.

Cô Kim nói: “Tổng giám đốc đồng ý cho cô nghỉ phép một tháng, để cô trị liệu. Nếu, nếu như không có gì trở ngại, công ty vẫn hoan nghênh cô trở về làm lại.”

Tôi cười lắc đầu, nói không, tôi muốn từ chức. Tôi không được nhìn máy vi tính nữa.

Thật ra, tôi đã khuếch đại bệnh tình của mình trong lá đơn từ chức. Sự thật là tôi vẫn tìm cho mình một lý do để rời khỏi. Một lý do kiên quyết. Lý do sẽ không làm tôi lo lắng và do dự nữa. Rời khỏi công ty này, rời khỏi nơi có chú Triển Tường của tôi.

Chúng tôi nói khá nhiều. Tổng giám đốc hỏi tôi rất nhiều, tôi cũng trả lời ông ấy đầy đủ. Kết quả cuối cùng là tôi sẽ rời khỏi cương vị công tác sau khi tôi hoàn thành xong tập san nội bộ công ty số sau.

Tôi phải mang ơn vì điều này. Phải biết rằng, trong thời hạn hợp đồng, nhân viên muốn rời khỏi cương vị công tác hiện tại thì phải trình báo sớm ba mươi ngày, hơn nữa phải gánh chịu mức xử phạt như đã giao ước.

Tôi bắt đầu đếm ngày, ngày mười tháng này là thứ bảy, nếu như ngày chín tôi có thể hoàn thành khâu in ấn tập san nội bộ công ty, nếu vậy, tôi có thể rời đi càng sớm hơn.

Không nói cho ai biết. Cô Kim cũng là một người mồm miệng kín đáo, cô ta chỉ thông tri đến quản lý bộ phận hành chính, thông báo tuyển dụng nhân viên mới.

Tôi bắt đầu tăng ca đến tối muộn, lúc mắt đau nhỏ Rohto. Tôi muốn tranh với thời gian, tôi phải rời khỏi đây, thật xa.

Tôi khiến bản thân mình bận rộn. Buổi tối uống thuốc Diazepam (Thuốc an thần), để phòng nằm mơ.

Ngày tám tháng hai, tập san nội bộ công ty số hai mươi bốn đã hoàn thành khâu in ấn.

Ngày chín tháng hai, trong buổi lễ sáng sớm, quản lý bộ phận hành chính tuyên bố có thay đổi nhân sự mới: Sama Hạ bộ phận vi tính vì sức khỏe không tốt, đã xin rời khỏi cương vị công tác hiện tại. Công ty căn cứ vào điều lệ công ty, thông qua đơn xin từ chức của Sama Hạ. Hy vọng cô ấy sẽ có đủ thời gian để phối hợp trị liệu với bác sĩ, sớm khỏi bệnh. Hy vọng sau này lúc cô ấy nhớ đến thời gian làm việc cho công ty, trong lòng sẽ vui vẻ.

Tôi biết, vào thời điểm này bản thân mình phải nói chút gì đó, thật ra tôi đã nghĩ xong: “Rất cảm ơn công ty đã thông cảm, cũng cảm ơn sự giúp đỡ và ủng

hộ của các vị đồng nghiệp dành cho tôi trong những năm qua. Tôi rất quyền luyến những ngày làm việc cùng mọi người, nhưng vì nguyên nhân sức khỏe nên không thể không từ chức. Cũng hy vọng tất cả mọi người hãy bảo trọng.”

Rất nhiều ánh mắt tập trung lại trên gương mặt của tôi.

Sau khi buổi lễ sáng sớm kết thúc, cô Kim gọi tôi đến phòng hội nghị. Tổng giám đốc đã ở bên trong. Tôi ngồi xuống, ông ta đẩy một phong thư đến trước mặt tôi, cô Kim nói: “Ngày hôm qua, Tổng giám đốc đã điện thoại cho sếp tổng nhiệm kỳ trước, dù sao người khởi xướng tập san nội bộ công ty cũng là sếp tổng lúc trước. Dựa theo giao ước trước kia, Tổng giám đốc đã chuẩn bị một ít lòng thành, hy vọng cô sẽ nhận. Sau này, nếu cô gặp chuyện gì khó khăn, có thể đến công ty, nếu trong khả năng của mình, ông ta nhất định sẽ giúp đỡ.”

Tôi nhìn người đàn ông Nhật Bản chưa già tóc đã bạc ở trước mắt, có một cảm giác thân thiết mà chưa từng có trước đây. Không phải vì số tiền cao ngất của ông ta, mà là ông ta dành cho tôi sự tôn trọng và khẳng định vô tận, còn có thấu hiểu và bao dung. Tôi là một học trò vừa mới bước ra xã hội, không thể không làm sai một chuyện gì đó. Nhưng, ông ta vẫn dùng giọng điệu tán thưởng nói: “Sama Hạ, tôi tin cô có thể làm được.”

Tôi gần như sắp rơi nước mắt nói: “Cho dù tôi không còn là nhân viên của công ty nữa, nhưng tôi vĩnh viễn sẽ là người tiêu thụ của công ty.”

Từ phòng hội nghị bước ra, Tiểu Tần kéo tôi đến nhà vệ sinh. Bên trong đã có sẵn mấy chị đồng nghiệp đứng chờ, tôi nhìn cái bụng đã gồ lên của Tiểu Tần, cười hi hi nói: “Mọi người tuyệt đối không được đa cảm, em không muốn trong thời gian làm việc khóc lóc ồn ào.”

Tiểu Tần kéo tôi vào lòng, tôi nói: “Này! Cần thận em bé kìa!”

Cô ấy ôm tôi thật chặt, mấy đồng nghiệp khác cũng bước đến, một người rồi một người bọc tôi ở giữa.

Mũi tôi rất cay.

Cổ nên không khóc. Từ khi biết tin đó, tôi vẫn trốn tránh nước mắt. Tôi không muốn khóc nữa.

Cả một buổi chiều, công việc của tôi là giao tiếp. Rất hỗn loạn, rất bối rối. Trong thời gian đó tôi còn phải viết email từ biệt, đây là truyền thống của công ty. Trong khung người nhận, là toàn bộ danh sách address book của công ty. Tôi do dự một lúc, rồi lại hủy bỏ thư đã gửi được hơn một nửa đến địa chỉ của Triển Tường.

Không có lý do, chỉ là tôi không muốn nói cho anh biết. Không muốn lại nói chào tạm biệt anh một lần nữa.

Tôi muốn anh ấy hối tiếc cả đời!!!

Anh cứ trách tôi độc ác đi!

Hơn nữa chúng tôi, không phải là đã chào tạm biệt nhau rồi sao?

Buổi tối, tôi cùng vài đồng nghiệp đến Nồng Nồng dùng cơm. Là bữa tối cuối cùng.

Người chị bộ phận hành chính nói, lúc tôi mới đến công ty dáng vẻ rất ngốc nghếch; Tiểu Tần nói, sau khi cậu đi không biết ai sẽ chọn món cà ri cá ở căn tin đây. Mọi người ai cũng nhớ lại, nhớ lại những việc nhỏ nhặt mà có thể nhớ đến trong ba năm qua. Trong lúc bọn họ đang hồi tưởng lại, tôi dốc sức ăn bánh trắng mỡ hành.

Tôi biết, ở những thành phố khác, hoặc là trong bóng tối, tôi sẽ không tìm được những hình ảnh này nữa. Không nhìn thấy nhà hàng có cách trang trí như vậy nữa, không nhìn thấy nụ cười của những người bạn cũ đang trước mặt và bộ dạng ăn như chết đói của Triển Tường

Không có Triển Tường, tôi không nhìn thấy bất kì thứ gì cả.

Không nhìn thấy bầu trời, màu xanh thất vọng.

Không nhìn thấy cảnh xuân tươi đẹp, không nhìn thấy chim nhạn trên bầu trời, không nhìn thấy gì cả, bốn bề đều là bóng tối bất tận.

Vực sâu tối tăm vô cùng vô tận.

Đúng là em muốn bốc đồng như thế đấy, ngay cả một câu chào hỏi cũng không gửi, lặng lẽ rời khỏi! Em muốn anh lo lắng! Em muốn anh tiếc nuối! Em muốn anh một ngày nào đó về sau, những lúc bất chợt nhớ đến Hạ Linh Hội, anh sẽ áy náy, anh sẽ buồn!!! Em muốn anh chỉ cần nhớ đến em, anh sẽ thương cảm ngay từ đầu đến chân!!!

Vì chỉ có như thế, anh mới vĩnh viễn nhớ rõ em.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Ngày mười tháng hai năm 2007, tôi không đi làm, không cần phải cài đồng hồ báo thức nữa, không cần thức sớm hơn chín giờ về muộn hơn năm giờ nữa.

Tất cả thời gian, đều là của bản thân tôi.

Đó cũng là ngày cuối cùng năm bốn mạng của tôi.

Tôi thu xếp một vài thứ ở ký túc xá, lấy DVD buổi tiệc mừng ngày thành lập của công ty bỏ vào túi xách.

Dời đàn tranh đến phòng học của cô Nhan, nói với cô ấy, nếu như có ngày tôi trở về, tôi sẽ đến lấy. Nếu như tôi không trở về, thì cô ấy cứ xem nó như gỗ rồi lấy đốt đi.

Cô Nhan nói, nhà cô dùng khí đốt bằng chất lỏng, không dùng củi gỗ, cho nên nhất định em phải đến lấy. Để tránh việc chiếm địa bàn của cô.

Tôi nói tôi sẽ cố gắng.

Cô ấy ôm tôi, nhỏ giọng nói, tôi dạy em nhiều năm như vậy, em cũng chưa tiến hành cuộc thi thăng cấp, sẽ tiếc nuối đấy.

Tôi vỗ vỗ lưng cô ấy, cô phải biết rằng, em học đàn nhưng chưa từng có dự định thi thăng cấp.

Bước ra khỏi phòng học đàn tranh, tôi bước đi trên đường trở về.

Lại sắp bước qua năm mới.

Hai bên đường Trúc Uyển đều trồng xoài, trên đó treo những chiếc đèn màu có tạo dáng những con vật trong mười hai con giáp. Tôi nhìn bọn chúng, sau đó lại đứng im lặng trước hình “Cầu”. Đi qua cơ quan chính quyền thành phố là đến thư viện thành phố Trung Sơn. Tôi đã mượn một cuốn sách vào mấy tháng trước. Có vài món nợ, muốn đi, thì vẫn phải tính toán rành mạch cho xong.

Tôi ngồi xuống một vị trí cạnh cửa sổ, ở bên cạnh không có ai. Có lẽ bởi vì đã gần đến tết âm lịch, cũng có thể là vì còn trong thời gian làm việc, bốn phía rất vắng vẻ, trống trải, cũng là sự vắng vẻ trống trải nào đó trong lòng của tôi.

Bước ra khỏi thư viện, đi lên một chút chính là bệnh viện Nhân Dân. Trước cổng bệnh viện không vắng vẻ như ở thư viện, người đến người đi. Tôi nhìn chăm chăm vào tòa nhà cao ngất của bệnh viện, có lẽ một ngày nào đó, tôi sẽ nằm trong số những bệnh nhân nằm viện trong một bệnh viện khác, nghe tiếng nhặn người.

Đi qua bệnh viện Nhân Dân, lại rẽ sang hướng trái, đi đến công ty tổng hợp Trung Sơn, bước qua đường dành riêng cho người đi bộ, từ đầu đường đến cuối phố, nơi đó chính là Di Nhân Các.

Vẫn chưa đến giờ dùng bữa, nên không có bàn nào có khách, các nhân viên phục vụ vây quanh trước đại sảnh xem TV, đó là bộ phim [Võ Lâm Truyền Kỳ] rất nổi tiếng. Thấy tôi, tất cả bọn họ đều có thể gọi ra họ của tôi, nhìn tôi chào hỏi: “Cô Hạ mới đến.”

Tôi gật đầu, ngồi vào vị trí quen thuộc. Vừa mới ngồi xuống, thì liền nhận được điện thoại của Tiểu Tần, cô ấy hỏi tôi đang ở đâu, tôi nói tôi đang dùng cơm ở Di Nhân Các. Cô ấy nói ừ.

Cúp máy, tôi lấy một chiếc khăn giấy trong túi ra, trong cái túi màu đen ấy lại chứa những khăn giấy ẩm có mùi hương Cologne, lấy thêm viết ra, bắt đầu viết chữ, viết một dòng văn từ biệt:

Chú ơi, em phải đi rồi. Rời khỏi thành phố này, rời khỏi chú.

Mắt của em bị bệnh. Có thể sẽ mất đi ánh sáng. Đây là lý do bề ngoài em dùng để rời khỏi đây. Còn nữa là, em đã không có cách nào sống trong thành phố này nữa. Nếu chúng ta chưa từng gặp nhau, có lẽ, em sẽ sống ở nơi này hết quãng đời còn lại. Nhưng, đây là thành phố mà chúng ta đã tương phùng. Sau đó, ở nơi này, anh lại rời khỏi em lần nữa, em không chịu nổi. Cho nên em phải đi.

Em yêu anh. Tạm biệt.

Tôi không đưa tờ giấy này cho nhân viên phục vụ như thường ngày, mà lại trực tiếp đưa nó cho nhân viên ở sân khấu sau khi thanh toán tiền.

Đứng chờ thang máy ở tầng năm, tôi nghe ở phía sau có người gọi tôi.

Tôi quay đầu, thấy có bốn năm nhân viên phục vụ, đứng thành một hàng, nói, cô Hạ, tạm biệt.

Tôi đứng trong thang máy, vẫy tay, tạm biệt.

Tôi đến Viễn Thông 100 mua sim điện thoại mới, sau đó tắt điện thoại đi, lấy thẻ sim có ba số đầu của Trung Quốc là 136 (tuy rằng trong sim còn rất nhiều tiền), thay bằng số 139(1) của toàn cầu. Gọi điện thoại cho mẹ: Con về nhà ăn tết.

(1) 136, 139 mã vùng của Trung Quốc

Đi đến cửa hàng bách hóa Vạn Giai mua quà tặng cho người thân trong gia đình. Khoảng bốn giờ chiều tôi tháp tùng chuyển xe lửa, rời khỏi Quảng Châu.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi đã có mặt ở sông Loa. Nhiệt độ ở quê tôi rất thấp, tuy rằng đã chuẩn bị mặc quần áo thật dày từ trước, nhưng vẫn bị rét đến tận xương tủy. Trên quảng trường trạm xe lửa có quầy bán thức ăn vặt, hamburger, súp Hồ, mì xào thịt dê, đều là những món ăn được chế biến bằng bột mì thường thấy ở Trung Nguyên.

Với hai đồng, tôi mua được một bát mì xào rất lớn. Hơi nóng và mùi thơm ập vào mắt tôi, một mảng sương trắng mờ mờ. Ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, tôi thấy có bốn chữ to “Tập đoàn Song Hồ”, dưới ánh nắng ban mai nó phát ra một màu đỏ rực, không thể không tin tưởng rằng, tôi thực sự đã rời khỏi Trung Sơn. Rời khỏi Triển Tường. Nơi này, không phải là nơi khắp nơi một màu xanh biếc vào mùa đông như ở miền Nam nữa.

Tôi và anh, lại cách xa ngàn dặm.

Xe vẫn chưa vào thôn, tôi đã nhìn thấy bố mẹ trước cổng. Tôi xuống xe, họ giúp tôi chuyển mọi thứ ở trên xe xuống. Tôi giờ hai bàn tay đeo găng tay ừ mặt, hỏi: “Hai người làm gì ở đây vậy?”

Mẹ nói: “Bây giờ bố mẹ đang ở nhà mới thôn Tây, sợ con không tìm gặp, nên bố con nhất quyết phải đến đây chờ con.”

Trong sự rét lạnh vào mùa đông, thân thể của họ lại không khỏe, để rước tôi về nhà cần phải đi qua biết bao nhiêu con phố, chỉ muốn thấy tôi sớm hơn một chút, cùng tôi đi một đoạn đường ngắn.

Vào giây phút đó, tôi nghĩ mình sẽ trình diễn những màn trong phim truyền hình, ôm họ, nói: “Con yêu bố mẹ.”

Nhưng, đây chỉ là những câu chữ tôi lạm dụng dùng viết nhật ký, nhưng đối với bố mẹ của mình, tôi lại không nói thành lời.

“Mắt con sao thế?” Mẹ hỏi.

Tôi xoa mắt, nói bị đã lâu rồi.

Mẹ đi đến trước mặt tôi, xem xét cẩn thận: “Lúc trước bà ngoại của con cũng bị thế này trong thời gian dài, sau này biết được một phương thuốc dân gian, uống vài lần sẽ khỏi thôi. Sáng mai mẹ đi hỏi mới được.”

Tôi nói vâng. Tôi không nói với bà, thật ra cần phải phẫu thuật mới được.

Nhà mới xây ở thôn Tây, là một căn nhà hai tầng. Mẹ nói, lúc xây nhà, vốn dĩ là định xây nhà trệt, bố con lại xây cao lên một tầng, nói sau này khi con về còn có chỗ ở.

Bố ở bên cạnh không nhịn được nói: “Đi nấu cơm nhanh đi, hạt vừng cây đậu đều lấy ra nói hết, nói gì mà nói.”

Tôi cười.

Tính cách của bọn họ là như thế, phương thức sống chung như thế, nên thường được nói là Tương nhu dĩ mật (tương trợ nhau trong lúc hoạn nạn).

Trong nhà bếp, mẹ nấu cơm, tôi giúp mẹ nhóm lửa. Đã rất lâu rồi tôi không nhóm lửa, hơn nữa ông bề lại không giống như trước nữa, cho nên, cứ tắt mãi. Khấp phòng bếp khói trắng lượn lờ. Trong hơi khói, nước mắt như vỡ òa. Tôi nói với mẹ: “Bị sặc rồi.”

Buổi tối, tôi nằm trên chiếc giường lớn mà mẹ đã đặc biệt chuẩn bị cho tôi, trùm ba chiếc chăn bông, chăn bông này là mẹ đã đặc biệt may cho tôi vì sợ tôi bị lạnh, bên trong có sáu kg bông vải. Nhưng, chăn mềm quần càng chặt thì lại càng thấy lạnh. Mặt lạnh buốt, lòng bàn tay lạnh buốt, hai chân lạnh buốt, dưới một cái chăn nặng như thế, cả nhiệt kế cũng chịu không nổi mà nứt. Tôi biết, lạnh buốt không phải là thân thể của tôi, mà là trái tim đang thất lại.

Không hẹn trước, rồi lại nhớ nhung anh. Trước giờ đều như thế.

Triển Tường, em cho rằng em dùng cách sẽ dứt khoát ra đi mà không cần từ biệt, đi đến một nơi cách rất xa anh, thì em sẽ không nhớ đến anh nữa, sẽ không đau lòng nữa. Sống thật tốt, cho dù không hạnh phúc, cũng sẽ bình yên.

Nhưng, ngay cả bình yên cũng không có được. Em phải sống thế nào đây?

Có một vài người phụ nữ, cô ấy sinh ra vì tình yêu, vì sự dấn dera trong luân hồi kiếp trước, hoặc vì một tâm nguyện nào đó, cam tâm tình nguyện chấp nhận đau khổ bất tận vì tình, chịu đựng tất cả những đau khổ mà người thường không thể đối mặt, vì yêu mà sinh ra, vì yêu mà tiếp tục sống. Không có tình yêu sẽ không vui vẻ.

Biết rõ như thế, nhưng vẫn cố chấp.

Hồng trần dễ hiểu, dứt tình khổ đau.

Chương 31

Ngày hai mươi tám tháng chạp, trải qua mấy ngày bốn ba tìm kiếm, cuối cùng mẹ cũng tìm được phương thuốc dân gian gần như đã thất truyền kia. Tôi nhìn bọn họ chạy ngược chạy xuôi trong những ngày bận rộn sắp bước sang năm mới. Nhìn bọn họ rang số thuốc Đông y đang cầm trên tay, đôi mắt sáng ngời, mà tôi vừa cảm động, vừa áy náy.

Chúng ta thường sống chết vì tình yêu. Nhưng cha mẹ, lại mới là những người thực sự yêu thương chúng ta vô điều kiện.

Tuy rằng rất khó uống, nhưng mỗi ngày vẫn phải uống hết sạch.

Đúng là có hiệu quả. Đến mừng bốn tết, vết sưng đỏ đã bắt đầu lặn và nhạt dần.

Mẹ vui vẻ giống như một đứa bé. Vô cùng lo lắng đứng trước mặt tôi nói: “Phương thuốc của Hải Thượng trị được các bệnh nặng, đã nói là hiệu quả ngay từ đầu rồi mà.”

Tôi nhìn sợi dây máu đỏ trên ngón tay giữa bàn tay trái, đỏ đến chói mắt.

Bệnh mắt của tôi thuyên giảm, tảng đá trong lòng mẹ được gỡ xuống, nhưng chuyện chung thân đại sự của tôi, lại bắt đầu bị nhắc suốt cả ngày. Thời điểm tết âm lịch, chính là thời điểm các bà mồi ở quê tôi bận rộn nhất.

Có bà mồi đến nhà, nói là có một đôi tượng khá tốt, nhà ở trong trấn, người này mở một cửa hàng bán linh kiện máy vi tính ở Thẩm Quyển, cũng chuẩn bị mua nhà ở Thẩm Quyển luôn rồi đấy, cậu ta cũng đang muốn tìm một người đồng hương, nói rằng nói chuyện không cảm thấy xa lạ.

Tôi nhìn gương mặt tràn đầy vẻ hài lòng của mẹ, mới bỗng nhiên phát hiện, tôi đã hai mươi lăm tuổi rồi.

Bà mồi đi rồi, tôi nói với mẹ, tôi không muốn đi xem mắt, không muốn kết bạn bè.

Mẹ hỏi, Con đang nói gì vậy? Con con chưa có người mình thích mà.

Tôi nói có. Trả lời không một chút chần chừ.

Tôi không biết mẹ tôi đã từ chối bà mồi bằng cách nào, nhưng cuối cùng, tôi cũng không đi xem mắt. Sau đó mấy ngày, cũng không còn bà mồi nào đến nhà nữa.

Ngày thứ sáu, tôi ngồi một mình trên sông Phấn Hà.

Trên đồng ruộng, lúa mì non xanh biếc đang sinh trưởng, phát triển rất tốt. Trên mặt sông có một tảng băng to đang nổi bong bênh, đến lúc chiều, tảng băng đó vẫn chưa tan hết, nó đang chờ đợi màn đêm buông xuống, chờ đợi được kết băng một lần nữa.

Có hai đứa bé đang chặn mấy con cừu đi tới, cừu con giống như nắng hạn lâu ngày gặp mưa to, vui mừng nhảy nhót trên đồng lúa mì.

Hai đứa nhỏ đó gồm một nam một nữ, khoảng mười tuổi, cậu con trai trông lớn tuổi hơn. Hai đứa ngồi cách tôi không xa, cô bé hỏi: “Anh, vì sao con sông này được gọi là Phấn Hà? Sao không gọi là Phấn(1)?”

(1) Hà ở đây cũng có nghĩa là sông, cô bé này hỏi thế vì nếu gọi là sông Phấn Hà sẽ dư một chữ sông.

Cậu con trai đáp: “Không phải ông ngoại chúng ta đã từng nói rồi sao? Rất lâu trước đây, ở đây có một cô gái, cô ấy trông thật rất cừ, làm bánh bao cũng rất ngon, nói chung là làm gì cũng tốt, nhưng chỉ có dung mạo là không đẹp. Năm đó, có một vị hoàng đế đến chỗ chúng ta tuyển Hoàng hậu, còn nói nếu có thể chọn được Hoàng hậu ở thôn nào, thì sẽ miễn thuế cho thôn đó. Cô gái ấy biết bản thân mình khó mà trúng tuyển, thế là liền ra bờ sông này khóc, lúc đó con sông này vẫn chưa có tên! Khóc xong thì dùng nước sông rửa mặt, à! Em đoán xem? Sau khi dùng nước sông rửa mặt, cô gái ấy có trở nên xinh đẹp! Xinh đẹp giống như em vậy! Đến ngày tuyển chọn Hoàng hậu, cô gái ấy liền được Hoàng thượng chọn! Thế là trở thành Hoàng hậu! Con sông này được vị hoàng đế đó đặt tên, cũng chính là cái tên Phấn Hà ngày nay đấy!”

“Thế con sông này dài bao xa?” Cô gái hỏi.

Cậu con trai mở rộng hai cánh tay, cố gắng duỗi mở rộng hai cánh tay ra phía sau, khua tay múa chân: “Dài như vậy nè!”

Cậu con trai bắt đầu nắm chặt bím tóc của cô gái hỏi: “Lúc ông ngoại kể em hay ngủ mất.”

Cô gái cười hi hi gọi: “Ca, đừng nắm chặt quá, đừng đánh, đau!”

Hai đứa bé dặt cừ miệng gặm đầy cỏ xanh bước đi, để lại một mình tôi đờ đẫn nhìn theo bọn họ. Cảnh tượng này, những lời này, không hề giống nhau!!! Chỉ là từ lâu trong lòng không tìm được từ ngữ nào thích hợp. Không biết nên diễn tả tâm trạng lúc này thế nào cho đúng.

Tôi không trốn thoát, tránh không được, cả đời, đều liên quan đến anh. Cả trang giấy đều bị thương lạnh lẽo, nhưng lại không thể nào viết được hết một phần vạn nỗi đau của em.

Những ký ức lúc còn sinh thời của tôi, trong lúc này, biến hóa thành một Vần Thiên bảo kiếm có thể chặt đứt vạn vật trên thế gian này, cũng đâm mạnh xuống lòng ngực của tôi, rồi lại nhanh chóng rút ra. Tôi vẫn chưa kịp ngạc nhiên, vẫn chưa kịp che miệng vết thương, thì máu tươi đã tuôn trào. Chát lỏng màu đỏ bắn ra bốn phía, nhảy múa điên cuồng trong không trung, sau đó lại rơi xuống người của tôi, giống như những con sâu màu đỏ xâm nhập vào xương cốt, ăn mòn tất cả các bộ phận. Tôi vẫn chưa có cơ hội thương xót cho chính mình, thì đã tan thành tro bụi!

Tôi nghiêng ngả chao đảo chạy về nhà, khóc tròn một ngày một đêm. Mẹ bắt đầu khuyên nhủ tôi, sau đó cũng chỉ có thể rơi lệ. Bởi vì tôi không nói gì cả, cho dù bỏ tôi có nổi trận lôi đình, tôi cũng không nói bất kì điều gì.

Tôi có gì để nói? Đã dùng cảm yêu, nhưng không được chọn, chỉ có thể dùng cảm chấp nhận đau thương.

Một giấc mộng tình yêu đôi lứa, nói cho ai nghe!

Tôi muốn rời khỏi. Ngay cả nhà cũng không muốn về. Tôi không muốn nhớ, cũng không muốn đau thương.

Tôi không muốn tìm cái chết, nhưng tôi không biết, ngoại trừ chết, bản thân mình phải trốn chạy đến đâu. Nhưng ít ra, tôi không muốn ở lại bất kì một nơi nào quen thuộc, tôi phải không ngừng đi, mỗi ngày đều phải đến một nơi xa lạ khác, cho dù có người hiểu được sự đau buồn tươi đẹp của tôi hay không. Cho dù có người thương xót mở rộng trái tim với tôi không. Cho dù nơi đó có phải là thiên đường mà tôi mơ ước hay không. Tôi đều muốn phiêu du, mãi phiêu du, không ngừng nghỉ, mỗi ngày đều dùng chân ở một khách sạn khác nhau, không mở hành lý ra. Không có mục tiêu, chỉ cần đi đến nơi rất xa rất xa. Một nơi xa lạ. Có núi hay không cũng không sao cả, có nước hay không cũng không sao cả, cái gì cũng mặc kệ, tôi không mang theo suy nghĩ của chính mình, mỗi ngày phải để bản thân mình thật bận rộn. Tôi thậm chí muốn mình bị mắc một căn bệnh, đó là bệnh mất trí nhớ mang tính chọn lọc. Tôi muốn cuộc sống của mình đầy bị thương, giống như hình ảnh đầy mạch máu rở nát khi được đặt dưới kính hiển vi, vô cùng tinh tế. Tôi không muốn quen biết bất kỳ ai, không cần thiết; Tôi cũng không muốn gặp lại bất kỳ ai, mỗi người đều có vị trí của chính mình. Cũng không gặp rồi chia ly với bất kỳ ai. Dù rằng ly biệt đặc sắc hơn cả lúc gặp nhau. Tôi không muốn sống vai vớ với bất kỳ ai, cũng không muốn yêu bất kỳ ai nữa.

Đi đến phía Nam. Bởi vì phía Nam ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Cuối tháng giêng, tôi nói lời chào tạm biệt với bố mẹ.

Đêm trước ngày tôi đi, tôi đắp cùng một tấm chăn với mẹ. Thế là đêm hôm đó, tôi không hề cảm thấy rét lạnh.

Hóa ra giữa người với người, chỉ có dựa vào sát nhau mới có thể ấm áp. Câu nói cách xa nhau mới cảm nhận được vẻ đẹp của nhau! Điều là nói dối. Tôi và Triển Tường, nếu không phải luôn bị ngăn cách bởi muôn sông nghìn núi, thì có lẽ giờ phút này cũng xa cách trời nam đất bắc, vô cùng đau khổ.

Ánh mắt dò hỏi của mẹ, tôi biết tấm lòng của bà, tôi chỉ trầm mặc không nói gì cả. Bà cũng không gắng hỏi tôi nữa. Không ai hiểu con gái bằng mẹ, còn có điều gì mà bà không hiểu nữa! Hiểu tình yêu của tôi, nỗi đau của tôi. Tuy rằng, bà không biết là ai đã khiến tôi yêu sâu sắc và đau đớn nhiều đến như thế.

Tôi nói với mẹ, sau khi bắt đầu khởi công tôi sẽ rất bận, không thể mỗi tuần gọi điện thoại được nữa, bảo họ đừng chờ mong.

Ngày hôm sau, tôi xuất phát.

Ngày mười một tháng ba năm 2007, tôi đến Quảng Châu.

Nhà ga Quảng Châu, đông như nước chảy. Tôi nhớ đến một câu nói: Không đến nhà ga Quảng Châu, sẽ không biết dân số Trung Quốc nhiều đến mức nào. Đúng là như thế thật. Tôi đi theo dòng người đến lối ra cầu vượt ở phía bên phải, nhìn lên trên, khắp nơi đều đông nghịt những đỉnh đầu đen, giống như trước khi cơn mưa rào đến thì bầu trời đầy mây đen, hơn nữa còn di chuyển. Quảng Châu, thành phố này, mỗi ngày đều chào đón nhiều người như thế, mà hôm nay, tôi cũng là một trong số đó. Nhưng mà Quảng Châu không phải là điểm dừng chân cuối cùng của tôi, không phải là mục đích của tôi, tôi chỉ đi ngang qua nó, sau đó lại đến nơi khác.

Đi đến cầu vượt, nhưng tôi không lên trên, bởi vì trên đó, là bến xe. Tôi không biết nên đi đâu. Nhìn dòng xe đến xe đi ở phía dưới, nhìn dòng người

đồng đúc trên cầu vượt, cảm thấy mệt mỏi.

Dưới cầu vượt, đúng lúc có một chiếc xe bus vào trạm, thế là tôi liền nhảy lên xe. Không có mục đích. Chỉ muốn dựa vào kính xe ngắm nhìn thành phố này.

Trong nơi nào đó của thành phố này, có Triển Tường.

Có vài cây bông vải vừa mới chớm nở, đỏ như lửa. Không có lá cây tô làm nền, lại càng khiến nó sặc sỡ và lạnh lẽo hơn. Cây bông gòn chính là cây cối điển hình của phương Nam, cũng là một loại hoa anh hùng. Nhớ khi còn ở Trung Sơn, trong công viên Tử Mã Lĩnh, có hai cây bông gòn rất to khỏe. Tôi đã từng gặp một người đàn ông dùng một chiếc thang treo lên để hái đóa hoa nở rộ. Nghe nói, cây bông gòn sau khi phơi khô rồi dùng nấu canh, sẽ trở thành một món ăn rất bổ dưỡng. Chỉ là nhìn những bông hoa nhỏ rơi trên mặt đất, lại bị chèn vào một túi thật to, tôi có phần không đành lòng.

Một khi nở rộ, cũng là kết thúc một đời.

Tôi không biết vòng vo đã bao lâu, không ngờ lại trở về điểm cũ: Nhà ga. Thế là tôi xuống xe, lại đi đến trạm bán vé mua vé. Đi đến đâu cũng được, chỉ cần là đi ngay.

Thế là tôi bước lên chuyến xe số N720, đoàn xe lửa này, sẽ đưa tôi đến Nhạc Dương.

Nhạc Dương cũng không phải mục tiêu của tôi. Mà tôi vốn dĩ cũng không có mục tiêu.

Trên xe người cũng không ít, nhưng bởi vì là giường nằm, nên cũng không thấy chật chội. Tôi không nói bất kì câu gì, mà cũng không quen biết ai để nói chuyện, lại càng không muốn nói, tôi chỉ nghe người khác nói. Đối diện tôi là một người đàn ông và vợ ông ta, người phụ nữ thì oán trách chồng N lần vì không mang theo mì ăn liền. Ông chồng chần hẩn là một người đàn ông mầu mực, ăn nói tương đối chừng mực.

Tình yêu trên thế gian này, đâu chỉ có nghìn loại.

Lung mang ba lô, tôi đứng trên quảng trường tại nhà ga Nhạc Dương, nhìn về quầy bán thức ăn bình dân ở phía đối diện, trong lòng thầm nghĩ, có phải trên quảng trường ở nhà ga của mỗi một thành phố, đều sẽ có quầy bán thức ăn như thế này không? Cái gì là tình này, thích này, hoa này, cỏ này, một đời của con người, đều duy nhất không thể rời bỏ, chính là ăn. Chỉ là những thứ được bày bán này, có đáng về không đa dạng cho lắm.

Tôi tìm được một vị trí sạch sẽ ngồi xuống, vừa mới trải qua một cơn mưa, nên tất cả đều ướt sũng. Tôi gọi các món cay của Tứ Xuyên(1)

(1) Các món cay Tứ Xuyên: là một món ăn vặt nổi tiếng, gồm một đĩa với các xâu đồ ăn kèm một nồi nước, người ăn nhúng xâu đồ ăn vào nồi nước rồi ăn thôi, không biết tên việt nam của nó là gì nữa

Mặc dù đã nói với ông chủ đừng để ớt, nhưng vì những món được bày trên đĩa, nên vẫn cay. Tôi thì không tài nào ăn cay được. Có chút luyến tiếc lấy vỉ tiền ra, thì mới phát hiện không có tiền lẻ. Ông chủ nói: “Cô ăn chỉ có hai đồng mà đưa tiền mệnh giá lớn như thế, thật là thú vị nha! Có phải có ý muốn đổi tiền không? Không có tiền lẻ àh!”

Tôi đặt ba lô xuống dưới chân, lại tìm thật kỹ. Vẫn chỉ tìm được một đồng, không có lẻ nữa.

Tôi nói tôi chỉ có một đồng mà thôi.

Ông chủ tức giận: “Cô muốn ăn huyệt hay à?!”

Lúc này, có một cô gái đứng dậy, bước đến kêu lên: “Làm gì thế làm gì thế, ông nhìn người ta giống ăn huyệt lắm sao? Người ta không đưa tiền à? Một trăm đồng chẳng lẽ không phải là tiền? Có tin tôi gọi điện khiếu nại ông từ chối đồng nhân dân tệ không! Tôi nói cho ông biết, chuyện hôm nay đều là do ông không có lý. Chẳng qua tôi thấy ông buồn bán khổ cực, không phải chỉ thiếu một đồng thôi sao. Tôi trả. Chuyện nhỏ như thế!”

Cô ấy lấy một đồng xu trong tay tôi, lại xoay người đưa cho ông chủ.

Cô ấy hắc cảm lên với tôi, vẫn không quên làm một gương mặt quý. Tôi vẫn chưa nói lời cảm ơn, cô ấy đã chạy xông vào làn mưa phùn rả rích.

Tuy rằng trái tim cần cỗi đến đáng sợ, mặc dù nói không muốn gặp gỡ bất kì ai, không muốn tương phùng bất kì người nào, không muốn yêu ai nữa. Nhưng mà, chúng ta không thể lý giải được chữ duyên, khi nó đổ ập xuống bản thân của chính mình.

Luôn luôn có một vài người, sẽ hội ngộ bất ngờ với chúng ta. Sau đó, trong sinh mệnh của chúng ta, người đó lại chiếm giữ một vị trí vô cùng quan trọng.

Tôi chưa từng nghĩ, ngay từ thời gian đầu tiên tôi rời khỏi nhà, thì đã gặp được người đó, đối với tôi, đối với Triển Tường, người đó đều rất quan trọng.

Khởi đầu, cô ấy đã trả giúp tôi một đồng tiền com,

Sau này, cô ấy lại thành toàn cho tình yêu si đại của tôi.

Ở sạp báo tôi mua một tấm bản đồ. Nhìn những dòng chữ màu sắc rực rỡ trên bản đồ, tôi tìm thấy đường Cầu Sách Tây, bỗng nhiên vui vẻ. Tôi thích cái tên của nó. Thế là liền ngồi xe đến đường Cầu Sách Tây.

Hệ thống xe bus ở Nhạc Dương rất hoàn thiện, ngồi xe rất tiện nghi. Chỉ là, xe đã rất cũ, tôi đếm thầm khi đến khu phong cảnh Nam Hồ, nó chết máy tổng cộng bảy lần. Đường như mỗi lần gặp đèn đỏ đều phải khởi động lại lần nữa. Tài xế lái xe là một phụ nữ.

Đếm số lần chết máy của xe bus, là chuyện tôi rất hay làm vào những ngày tôi ở thành phố Nhạc Dương.

Bởi vì tôi rất cô đơn. Cô đơn lại cô đơn.

Thân thể tôi cô đơn, trái tim tôi cô đơn.

Mà tôi, không chỉ cô đơn, mà càng cô đơn hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Dịch giả: An

Edit: Tương Cầm

Trong lúc tìm kiếm khách sạn ở phụ cận phía tây Nam Hồ. Sẵn tiện tôi đi lang thang ở các khu Nam hồ để ngắm cảnh.

Ngồi trên bậc thang quảng trường, hơi lim dim mắt, tôi để gió mang theo mưa phùn cùng rơi xuống gương mặt lạnh lẽo. Rồi vỡ tan trên lông mi dài dài ngắn ngắn của tôi.

Xung quanh khu trồng rất nhiều hoa, có hoa nở, có hoa không nở, có bông hoa nở lại bị gió cuốn đi, có bông hoa mới hé nở lại bị nước mưa rơi xuống.

Đó là tháng ba!!!

Đâu đâu cũng có nước mắt nhớ nhung của những người ly biệt.

Vì lẽ đó mỗi ngày trời đều sẽ mưa, triền triền miên miên, từng giọt tí tách tí tách, không biết ngày nào mới chấm dứt. Không ngừng nghỉ, cứ như rơi mãi không dừng. Bầu trời âm u, sương mù mông lung, cảm giác như mây vờn trên đỉnh đầu mình vậy, đưa tay là có thể chạm được một lần nhàn nhạt như khói. Quần áo trên người cũng không khô nổi, chần trong phòng khách của khách sạn ẩm như sách bị ngâm nước, cảm giác tay chạm vào khá tốt, nhưng cả thân thể mà tiếp xúc sẽ thấy nó ẩm ướt.

Mỗi ngày đều có mưa bay.

Hoặc thán, khi tất cả những người yêu nhau trên thế gian đã trở thành thân thuộc, khi tất cả chim yến bay đến gặp nhau lần thứ hai, khi tất cả gương vỡ cuối cùng lại lành, khi tất cả những người yêu nhau không còn xa cách để cho thế gian này không còn đau thương, tất cả mọi người sẽ không rơi lệ, ông trời sẽ không để mưa rơi xuống.

Bởi vì trời mưa là trời cao thương hại con người nơi trần thế mà rơi nước mắt, ông trời đang khóc.

Nhưng chung quy sẽ không có một ngày như vậy. Hoặc phải làm khoa học phát triển đến mức độ nào đó, có thể thay đổi gen trên cơ thể người, đem loại bỏ bộ phận thần kinh mà người ta cảm nhận được nỗi đau thương khổ sở. Sau đó con người mãi luôn nở nụ cười.

Nếu như thật sự có một người như vậy, trong ánh mắt của người đó không có nước mắt, đôi mắt của người đó sẽ không rơi lệ, cho nên trong linh hồn người đó cũng vĩnh viễn không có cầu vồng.

Có tin hay không?

Tôi chạy trong cơn mưa lớn dừng lại trên lầu Nhạc Dương, nhìn thấy rõ sóng khói mênh mông. Ngẩn người, ngây ra. Đờ đẫn.

Bởi vì trời mưa, khách du lịch cực kỳ ít. Cũng bởi vì khi đó, lầu Nhạc Dương đang tu sửa, chân tay chấp vá lung tung, ở trong khu vườn lớn dễ dàng thấy được.

Phía sau có người nói, xem ra bán hoa giá 46 đồng một bó thì thật sự không có lời.

Tôi quay về nghĩa trang Tiểu Kiều tự nhủ. Tôi không cần người lắng nghe, tôi chỉ muốn nói hết nỗi niềm. Tiểu Kiều xinh đẹp, vẻ đẹp dù đã mất đi, nhưng vẫn còn có thể hướng về phía tôi mà nở nụ cười xinh đẹp, hướng về phía mọi người mà mỉm cười.

Một người chết đi, nhưng thế giới này vẫn tồn tại.

Trong cổ thư nói Chu công cùng Tiểu Kiều tình cảm vô cùng tốt, vì thế tôi càng khó có thể tưởng tượng, những năm Chu Du chết đi kia, cô ấy dùng cách thức nào tiếp tục sống. Cô ấy có sống được hay không.

Xung quanh ngôi mộ nàng, có rất nhiều trúc hoa.

Cảnh trúc hoa, cảnh trúc hoa, nước mắt gửi nỗi tương tư.

Sở khách nghe tiếng đàn oán trách, Tiêu Tương soi bóng trăng sáng trong đêm.

Trúc hoa có cũng vì nước mắt mới xuất hiện!

Ở một đoạn hành lang dài, có thật nhiều danh nhân tay múa bút viết xuống tên “Nhạc Dương lâu”. Tỉ mỉ nhìn khoảng cách giữa các chữ, lại có tiền nhân dùng dao nhọn tinh tế khắc xuống lời thề mãi mãi yêu ai.

Thật là một màn ám áp cỡ nào: Chàng trai thả tay trái của cô gái ra, cô gái nhẹ nhàng dựa vào người yêu của mình, tay phải chàng trai viết xuống lời hứa hẹn về tình yêu vĩnh hằng. Tôi không đành lòng nhìn nữa.

Ở bến tàu rất nhiều lá cây rụng xuống có một chiếc dù bất chấp ngược gió viêng mộ Lỗ Túc. Đến rồi mới phát hiện đèn thờ cũ kỹ treo thông báo "Bên trong tu bổ, tạm thời không mở cửa". Thông báo này nhất định treo một quãng thời gian khá dài rồi, bởi vì tấm ván gỗ dùng dán thông báo gần cánh cửa đã bị những người từng đến đây làm mờ đi một số chỗ, lỏng lỏng lẻo lẻo nỗ lực gắng gượng chống đỡ để không rơi xuống. Cho nên tôi nhìn thông báo mỉm cười, thông dong từ khe hở bên hông cửa chui vào bên trong.

Mưa đầu mùa xuân, giống như sương trắng mênh mông, tràn ngập ở trong không khí. Ngăn cản bước chân người, tôi đi lang thang khắp trong khu mộ. Đứng nhìn chữ khắc trên bia mộ ngày 10 tháng 10 năm 1983; xem tứ chi chia lìa, đầu một nơi thân một nẻo, đây giống như binh lính cổ đại đầu tiên của phương Tây; nhìn cửa ra vào và cửa sổ không không thấy chỗ ở chủ nhân cũ đâu; cuối cùng nhìn thấy cây hoa đào kia, sức mạnh sinh mệnh khiến người ta kinh ngạc, sinh mạng đẹp đẽ, ở mộ phần Lỗ Tiêu trong rừng rậm yên tĩnh, trong cái lạnh đầu mùa xuân, đông rét buốt lạnh lẽo giết chết tuổi xanh trong mưa gió, tươi đẹp nở rộ. Chỉ riêng một cây này không phải cây nào khác.

"Này! Giúp tôi chụp một tấm ảnh thôi!"

Tôi ngẩng đầu, nhìn cô gái đứng ở trong đình viện cao nhất nghĩa địa kia, giống như đã từng quen biết.

Cô nhảy xuống đất đi tới trước mặt tôi, vênh môi tức giận nói: "Không nhận ra à! Cô còn nợ tôi một đồng đấy!"

Hóa ra là cô ấy.

Tôi hướng về phía cô nở nụ cười nhợt nhạt. Cầm lấy camera trong tay cô nàng, cô vui vẻ nhảy lên trên mấy bậc thang, đồng thời dặn: "Chụp bên má phải của tôi nha, mắt trái tôi, không mất phải lớn."

Tôi nói chuẩn bị, cô liền bày ra tư thế thật đẹp, quay về phía tôi vui vẻ tạo dáng.

Cô nhận lại camera lật xem ảnh, thỏa mãn nói: "Cũng không tệ lắm. Thật không nghĩ tới lại gặp cô. Cô không phải người ở đây chứ?"

Tôi nói không phải.

"Vậy cô tới đây làm gì, mưa to gió lớn trời đông giá rét, cô đừng nói cho tôi là cô đi du lịch, bởi vì tôi cũng du lịch, oa ha ha ha."

Tôi có chút trợn mắt há mồm, bởi vì cô ấy làm cảm như vậy không kiêng dè gì mà cười to, tôi lần đầu gặp được cô ấy đã thích, hơn nữa cũng là con gái.

"Cô tên gì?" Cô ấy hỏi lại.

Tôi lúng túng nói: "Tôi họ Hạ."

Nhưng cô vung tay, làm động tác ra vẻ "Không nói cũng chẳng sao".

"Tôi tên Hạ Linh Kiều." Bởi vì với cô ấy không có vấn đề gì, ngược lại khiến tôi giảm đi nhiều sự cảnh giác.

"Thông minh cơ trí hơ?"

"Không đâu." Tôi nhặt một cành cây, viết tên của mình trên mặt đất.

Cô vừa nhìn vừa bình luận: "Tên thật lạ."

"Còn cô?" Tôi hỏi, còn nói thêm: "Tôi phải biết tên đầy đủ của ân nhân mà!"

Cô cười vui sướng nói: "Tôi đây họ Bạch, màu trắng, trắng. Bởi vì cha tôi họ Bạch nên tôi cũng họ Bạch. Cha tôi họ Bạch vì ông nội tôi họ Bạch. Àch, việc này, sau đó thêm “điểm”. Tôi tên Bạch Lam Đoạn, cô đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi, đến tôi cũng rất vương mắc. Nói lại thì nhà tôi từ từ tiền đã

bắt đầu bán vải, cho nên tên bốn chị em nhà chúng tôi đều dính líu liên quan đến vải rồi! Tất cả đều loanh quanh bốn chữ lã la tơ lụa, Chị cả Hồng Lã, chị hai Lục La, chị ba Thanh Trù, tôi tên Lam Đoạn. Tôi nhỏ nhất, cho nên may mắn biệt danh là Tiểu Đoạn. Nhưng mà, rất nhiều lúc tôi bị người gọi là Bạch Tiểu Tứ. Ha ha hắc hắc, có ý tứ chứ, ạch, cái đó, nói nhiều một chút, đừng thấy lạ lùng..."

Tôi nghe cô giới thiệu lý do tên Hồng Lã Lục La Thanh Trù Lam Đoạn, nhìn miệng cô mở ra đóng lại, kinh ngạc không thôi. Cô so với người trước đây tôi quen biết không giống bất cứ ai.

Tôi thích cô ấy.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã thích cô ấy rồi. (An: Ta cũng chấm, ehehe, chấm, chấm.)

Trong hành trình ở Lạc Dương sau đó, chúng tôi thường xuyên gặp mặt, chúng tôi trao đổi số điện thoại di động. Cùng đi thưởng thức động Đình Phong Quang dài 800 dặm, đi bơi ở Nam Hồ, đi tới Quán Sơn, đi dạo công viên Kim Ngạc, tham quan chùa Ngọc Phật, văn miếu, chúng tôi nhận nhau là tri kỷ như đã quen từ lâu, ung dung vui vẻ ở chung. Về sau này, chúng tôi thậm chí ở cùng một phòng. Ăn cơm chung trong một bát. Ăn cùng một trái táo.

Cô nhiệt tình phóng khoáng. Lưu loát cõi mờ. Hào khí can vãn.

Cô có lúc như chị gái, có lúc như cô gái, có lúc như đứa trẻ. Thú vị. Dịu dàng. Nghịch ngợm.

Mặc kệ cô ra sao, đều khiến tôi an lòng, không cần đề phòng, không cần nguy trang.

Có lúc chúng tôi cùng nhau đùa giỡn, cười to ồn ào không có tí thực nữ nào, như đứa trẻ.

Cùng cô tán gẫu, tuy rằng phần nhiều thời gian, đều là cô ấy nói, thì thầm chít chít. Nhưng luôn nhận nhạ yên tĩnh bật cười. Không có ưu thương. Luôn có một loại quan hệ rất vi diệu. Chung quy cảm thấy không cách nào dùng từ ngữ miêu tả hết.

Cuộc sống thật tươi đẹp. Cô ấy cảm thán.

Chúng tôi tán gẫu luôn nói không hết tài. Thế nhưng cũng thường xuyên không nhớ được đã nói gì. Cô kêu to: "Tại sao phải nhớ, như vậy mới lắm một mồi!" Dùng tư thế cực kỳ phô trương vô cùng đáng yêu, như mèo câu tài vậy, vẩy tay qua vẩy tay lại.

Tôi thật sự có chút vui mừng. Vốn dĩ khi mở lòng cảm giác rất dễ chịu, chúng tôi chỉ là gió, là hai bên tình nguyện. Chúng tôi luôn cười, luôn vai khoác vai. Rêu rao ở trên đường quốc lộ Nhạc Dương giống như tinh linh. Xem qua vô số người đi đường, đi qua vô số nơi, nhưng vẫn thích da dẻ được trong suốt sạch sẽ siêu phẩm thoát tục, vẫn thích mái tóc màu đen dài thẳng tắp, vẫn thích mỉm cười bất kể là màu gì.

Cô gái tốt như vậy đi tới chỗ nào cũng làm cho người ta thích, nụ cười cô ấy ở trong mắt tôi mãi mãi là sự ấm áp, chắc chắn không phải thoáng qua. Chung quy chúng ta cần có một người bạn như thế. Trái tim đặt ở nơi của cô ấy, không có chút nào hoang mang. Chỉ là liên quan đến Triền Tường, tôi không kể cho cô nghe. Tóm lại có một vài nơi, không thể chạm vào. Không cần thận trọng tới sẽ chảy máu đầm đìa.

Tôi nghĩ, nếu như có một ngày, tôi chết đi. Vậy tôi sẽ đem mật mã BLOG cho cô ấy, nơi đó có tất cả về tình yêu của tôi. Tôi muốn cô ấy dùng thật nhiều lời lẽ viết một câu chuyện tươi đẹp cho tôi. Để tất cả mọi người biết rằng ở trên thế gian này, có tôi yêu Triền Tường. Yêu sâu sắc.

Tiểu Đoạn,

Nếu như có một ngày tôi không ở đây.

Cô có thể vì tôi, viết tiếp một câu chuyện tươi đẹp.

Để nó có một kết thúc trọn vẹn. Tôi sẽ ở bên anh trong một thế giới khác, nơi ấy cả hai đứng lại nhìn nhau từ xa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Dịch giả: An

Đầu tháng tư, chúng tôi kết bạn đi Vân Nam, Lệ Giang Vân Nam.

Tiểu Đoạn nói: Lệ Giang là địa phương chữa bệnh. Có những khoảnh khắc nhẹ nhàng nhất. Nếu như tôi đến Lệ Giang vẫn tiểu tụy như vậy, cô ấy sẽ sử dụng "tuyệt chiêu Bạch môn" để điều trị cho tôi.

Tôi cười nói: "Tiểu Đoạn tôi tình nguyện, cô giống như Bạch nương tử có pháp lực vô biên, đánh mạnh một cái vào đầu tôi từ lã quên."

Tôi vẫn luôn cho rằng hạnh phúc nhất là người mắc bệnh mất trí nhớ mang tính lựa chọn. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy danh từ về bệnh lý này là rất nhiều năm về trước, lúc đó đã nghĩ, ký ức có thể do mình lựa chọn, là chuyện hạnh phúc nhường nào! Cứ nhớ nếu muốn nhớ, cứ quên nếu không muốn nữa. Thật tuyệt và hạnh phúc biết bao. Vậy thì làm sao còn ưu phiền?

Tôi luôn rất khâm phục một người như thế: Vui vẻ và hầu như không có nợ nần gì. Cảm lên được, thả xuống được, nhất ngôn cửu đỉnh, nói được làm được. Tất cả mọi chuyện đều do mình khống chế. Sẽ không thân bất do kỷ. Nhưng tôi không làm được. Ít nhất việc liên quan đến Triển Tường tôi không làm được.

Chúng tôi ở lại Thúc Hà, bởi vì Tiểu Đoạn thích ăn táo Thúc Hà, nhưng mỗi ngày vẫn đi dạo trong thành cổ Lệ Giang.

Đến Vạn Cổ Lâu, hai chúng tôi quý gối song song đập đầu trước tượng thần ở đại điện. Có một vị đại sư kéo đàn nhị tụng kinh bên cạnh chúng tôi.

Nhìn vẻ mặt trang nghiêm của tượng thần được thờ phụng, nhìn tượng thần có thiên nhãn thấy rõ hết thảy vạn sự trên thế gian, ưu thương trong lòng, từng mảnh từng mảnh, trong mắt đã đầy nước mắt không biết tự bao giờ.

Lão tăng nhắm mắt thì thầm: "Thế gian vạn sự, đều có nhân quả. Nỗi đau kiếp này, chính là kiếp trước còn nợ. Nhân duyên số mệnh, không thể cưỡng cầu, cũng không thể từ chối. Thuận theo tự nhiên, tất cả đều sẽ nước chảy thành sông. Nếu trong tương lai có suy nghĩ muốn tự tử, vạn không thể làm. Bằng không, lục đạo luân hồi, phải nhận hết tất cả cực khổ. Thế sự biến thiên, một cuộc gặp gỡ tình cờ, núi cao sông dài, sau này còn gặp lại."

Nhìn vị lão tăng, tôi lệ rơi đầy mặt. Ông chỉ nhàn tản kéo đàn nhị, tiếng nhạc phát ra tựa như lời kể lại như tiếng khóc nỉ non, hai mắt ông khép lại không mở ra nữa.

Hai năm sau, tôi mới biết, điều ông nhìn thấu đầu chỉ là yêu và tình trên người tôi, còn có sống và chết. Ông tiên đoán sau này còn gặp lại, việc này thực sự xảy ra.

Tiểu Đoạn kéo tôi đi, nhưng tôi đã mệt lử không bò lên được tầng năm của Vạn Cổ Lâu.

Ngồi yên một chỗ trong chòi nghỉ mát, tôi bắt đầu hướng về Tiểu Đoạn kể chuyện cũ liên quan đến Triển Tường, nước mắt cũng theo đó tùy ý chảy xuống.

Tiểu Đoạn, tôi kể cho cô nghe một câu chuyện.

Có một cô bé, năm ấy bảy tuổi gặp một chàng trai, tính theo vai vế, cô gọi anh là chú. Ban đầu, bé gái ở tha hương rất cô đơn, có thể cùng cô bé chơi đùa, dỗ cô hài lòng chỉ có anh. Nên bé gái rất y lại anh, yêu thích anh, khi ấy còn nhỏ dại vẫn chưa biết tình yêu là gì.

Bảy năm trôi qua, bé gái 14 tuổi, chú cô cũng đã 21 tuổi, lớn lên thành một chàng trai dịu dàng có nụ cười ấm áp. Cười một tiếng khuynh thành, cười thêm nữa khuynh quốc. Khi đến tuổi biết yêu, cô yêu chú. Chú ấy nói với cô bé, đợi cô lớn lên, chờ cô bé lớn rồi, chú sẽ đi tìm cô bé. Cô bé nhớ kỹ. Mãi luôn nhớ kỹ.

Nhưng đợi khi cô bé rốt cục lớn lên, biết rõ tình là gì, đối với chú đã yêu say đắm, bởi vì cô bắt đầu không cách nào khống chế nỗi nhớ nhung và ngưỡng mộ ngày càng nồng đượm. Chỉ là, không biết chú cô đã đi đâu, chưa từng đi tìm cô, cho dù một lần cũng tốt, nhưng không có. Cô vô cùng đau lòng, nhưng lại mạnh mẽ quật cường, ép mình không tìm người khác hỏi thăm tin tức liên quan tới chú. Cô cho rằng, phải tự mình nhắc nhở bản thân đã từng yêu chú say đắm, thật không có tôn nghiêm. Cô đã lớn, biết người sống trên đời cần tự trọng. Dù không thể giải thích được rõ ràng nghĩa của nó.

Cô gái đi công tác, nhưng bất ngờ gặp lại chú. Trong thời gian đó, bọn họ làm cùng với một công ty, sớm chiều đều gặp, nhưng xa tận chân trời. Cô chưa từng bày tỏ với anh, cô một mực yêu anh, bất kể là anh còn trẻ, hay là anh hôm nay, cô đều yêu. Cô có biện pháp nào để không yêu nữa đâu!

Sau tất cả những lời ngọt ngào liên quan đến tình yêu của cô và anh, cô gái cũng không nói ra. Bởi vì, cô từng vô ý biết được chú có người yêu khác. Cho nên cô không nói. Lý trí của cô mách bảo phải bảo vệ mình. Bằng cách nào đó tự bảo vệ mình.

Có một ngày, chú nói đến chuyện kết hôn. Cô nói chúc mừng.

Sau đó, cô từ chức.

Hiện tại, anh cùng cô, trời Nam đất Bắc, núi cao đường xa.

Tôi vừa nói xong, Tiểu Đoạn liền nhảy lên, trong miệng kêu la: "Cái gì cơ! Nào có cô gái như vậy, quá tự ngược! Cô ấy cho rằng cô ấy là ai, tình thánh há! Nói xem đây chính là loại hủ nút rụt rè, gia hỏa này khó hiểu chết người, tôi muốn kéo cô ấy qua, tôi đâm, tôi đánh tôi giãy xéo, đánh cho cô ấy một trận! Nói ra sẽ chết sao! Thật là! Thật đúng là làm cho người ta tức giận!!! Ôi, tức chết tôi rồi."

"Cô gái trong câu chuyện, chính là tôi."

Cô ấy ngồi xổm trước mặt tôi, ngẩng đầu nhìn tôi nước mắt đầy mặt thờ dài, "Tôi biết nhất định là câu chuyện của cô, chỉ không nghĩ tới chuyện lại như vậy." Cô ấy nắm chặt hai tay của tôi, tôi gác trên vai cô, khóc thất thanh, không giả bộ mạnh mẽ nữa.

Mà khi tôi đau lòng vì yêu, một người muốn tôi và Triển Tường nhanh chóng phát sinh quan hệ, kế hoạch thay đổi tình thế được hình thành trong đầu Tiểu Đoạn.

Trong sinh mệnh của chúng ta, có lúc sẽ gặp một vài người như vậy, họ được gọi là quý nhân. Bởi vì từ người họ chúng tôi có được may mắn.

Tiểu Đoạn chính là quý nhân của tôi. Quý nhân của tôi và Triển Tường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Dịch giả: An

Ngày 16 tháng 4 năm 2007, ở Lệ Giang là ngày mưa.

Tiểu Đoạn để lại một tờ giấy rồi biến mất.

Nội dung tờ giấy là: Nữu (cô ấy vẫn gọi tôi là nữu), biết ngày hôm nay là ngày gì không? Oa ha ha, cô ở lại khách sạn, không được đi đâu. Có một phần quà bí mật rất lớn gửi cho cô.

Tôi cầm tờ giấy kia mà có chút mờ mịt.

Gần trưa, di động tôi nhận được một cú điện thoại, đây là số của Triển Tường. Nhưng số điện thoại di động mới này ở công ty không có ai biết, đến cha mẹ cũng không biết. Anh làm sao có được?

Tôi do dự lại lưỡng lưỡng. Tiếng chuông vẫn reo vang, tôi nhấn dưới nút nghe nhưng không nói gì.

Giọng anh trầm thấp mang theo thanh âm khàn khàn, như từ phía chân trời trôi nổi bỗng nhiên xuyên qua thời gian truyền đến.

Tôi che miệng, cố không để cho mình nghẹn mà ngào òa khóc.

Anh nói: "Tôi ở cửa lớn trấn cổ Thúc Hà, em tới đón tôi."

Tôi dùng sức bấm vào cánh tay mình, đứng trước niềm vui to lớn đột nhiên sinh ra nghi ngờ. Tôi không thể tin được, đúng là anh.

Đúng là anh. Mãi đến khi anh đứng trước mặt tôi, tôi nắm lấy tay áo của anh, trong lòng nói, đúng là anh!

Tôi đem đầu tựa trước ngực anh, hành lý của anh rơi trên mặt đất, anh dang hai tay ra ôm lấy tôi.

Ôm. Đó là phần thưởng của trời cao ban cho nhân loại. Thật tốt.

Khi du khách qua lại cửa chính trấn cổ Thúc Hà, chúng tôi thân nhiên tiếp thu ánh mắt thiện ý của người khác đưa tới vẫn ôm nhau. Không cần làm gì, chỉ một cái ôm là đủ rồi.

Nếu như, nếu như chúng tôi không có tương lai, vậy thì hôm nay tôi phải cùng anh yêu nhau. Dù cho không lâu dài, chỉ cần một khắc cũng được rồi. Không mong đến ngày mai, cũng không cần làm theo kế hoạch gì.

Yêu, ngay cả khi chỉ cần một cái xoay người đã tan xương nát thịt, tôi cũng không hối tiếc. Số mệnh an bài, anh là ma chứ mà tôi kiếp này không cách nào giải trừ.

Tôi dẫn anh đến phòng ăn cơm mà tôi và Tiểu Đoạn thường đi.

Chúng tôi nắm tay suốt quãng đường đi tới Vạn Cổ Lâu chưa từng buông ra.

Ngồi ở bậc thang được nước mưa gội rửa được sạch sẽ của Vạn Cổ Lâu, tôi dựa vào vai của anh mắt lim dim không nhúc nhích.

Lệ Giang, địa phương thần kỳ này, mỗi ngày có bao nhiêu câu chuyện tình tiết không giống nhau, địa phương này không có nơi để nói có lời cảm ơn, màn sương kéo đi tấm màn che tầng tầng lớp lớp. Vì nơi này và tình yêu có cùng một nhịp thở trong thành trấn cổ xưa, diễn ra đặc sắc, mãi mãi không bao giờ gián đoạn.

Anh ở bên tai tôi, lời nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ: "Tiểu Linh Tử, em cứ đi như vậy, không sợ tôi sẽ lo lắng, tức giận sao?"

"Mãi đến tận khi em rời khỏi Trung Sơn, tôi vẫn chưa biết tin em từ chức. Tôi để trợ lý mang một phần tư liệu có ảnh chụp chân dung của em mới nghe anh ta nói, em đã nghỉ việc."

"Lúc đó, suy nghĩ của tôi dừng lại trong chốc lát. Tôi biết, từ nhỏ đến lớn em đều sống kiên cường độc lập. Nhưng nghe tin em đi, tôi vẫn thất thố."

"Bởi vì không biết, em ra đi không lời từ biệt là có ý gì."

"Kỳ thực, ngày mừng 1, ngày đầu tiên về nước, ở trên đường cái tôi từng ngẫu nhiên gặp được em. Tôi ngồi trong xe chờ đèn xanh, em cùng một người đàn ông trẻ tuổi, vai sóng vai đi chung với nhau, em cười trông rất đẹp, trong tay còn ôm một bó hoa hồng đỏ. Hai người đi rất chậm rất chậm, xung quanh hai người có một luồng ánh sáng hài hòa bao phủ. Lúc đó không quá chắc chắn em có quan hệ với anh ta. Mãi đến tận mấy ngày sau Tết nguyên tiêu, tôi cố ý đi ăn cơm ở nhà ăn, muốn cùng em tâm sự. Em lại khách khí dọn dẹp bàn ăn rồi nói "Xin đừng từ từ", sau đó tiêu sái rời khỏi. Tôi nói bóng gió với người đồng nghiệp thường xuyên đi cùng với em kia, đúng, gọi là Tiểu Tần, tôi hỏi thăm qua cô ấy, cô ấy nói em đã có bạn trai, người rất tốt, gia cảnh cũng được, rất quan tâm tới em."

"Tôi khổ sở biết bao sau khi nghe tin này. Tôi nói với em, sau khi em lớn lên, tôi sẽ đi tìm em. Chắc chắn trong lòng em có trách cứ tôi, oán hận tôi vì đã không liên lạc với em. Cho nên đó là tôi sai."

"Tôi thậm chí còn nghĩ, có phải là em từng trải nhiều, tiêu chuẩn yêu cũng thay đổi. Dù sao chúng ta tuổi tác cách biệt rất nhiều, hướng hờ, còn có vai vế chú cháu. Khi nhân sinh của tôi chuẩn bị bước vào mùa thu, mà em lại đang trong mùa xuân rực rỡ nhất lay động yêu kiều dưới ánh mặt trời."

"Ngày cá tháng tư năm ấy, tôi nhận được một bó hoa không kí tên, em còn nhớ chứ, cái đó, cái gì mà mang mùa hạ, tôi còn tưởng rằng em làm ám chỉ với tôi. Trong lòng dĩ nhiên vui mừng khôn xiết cố ý ở lại đến tối, sau khi hỏi dò em mới biết, đó là trò chơi bọn em đùa cợt người khác. Khoảnh khắc đó thật sự rất thất vọng."

"Tôi hi vọng em hạnh phúc. Hai người thích nhau ở cùng nhau, nắm giữ địa vị khiến người ta ao ước, không cần sống mà phải tính kế bốn ba, không cần một mối vì tiền tài. Tôi thực lòng hi vọng, em có thể hạnh phúc. Vẫn có cuộc sống hạnh phúc. Cho dù từ nay về sau trong sinh mệnh em không còn tôi nữa."

"Nhưng tôi không quản được mình, chung quy cứ muốn được nhìn em, muốn ôm lấy em, muốn được cùng em tản bộ, cùng nhau ăn cơm. Muốn đến mỗi lần sinh nhật em sau này, chúng ta đều cùng nhau trải qua. Mãi đến tận khi chúng ta đều thật già, già nua."

"Ở trước mặt em, tôi không cần che giấu, không cần giữ gìn hình tượng giám đốc, ăn uống nói chuyện đều thoải mái nhất. Thậm chí có thể ở nơi có em trong thời gian ngắn đi vào giấc ngủ. Nhưng em không biết những điều này. Em thật sự vừa miễn cảm lại chậm chạp. Giống như tôi vậy."

"Tôi nghĩ đến việc đi tìm em, lại tìm không thấy. Nhờ chị dâu-vợ anh ba hỏi cha mẹ em để lấy số điện thoại mới của em, nhưng họ cũng không biết, họ nói em đã rất lâu không gọi điện thoại về nhà. Tôi sao không lo lắng cho được. Mãi đến tận ngày hôm trước, nhận được một cuộc điện thoại lạ, cô ấy nói mình họ Bạch, tên là Bạch Tiểu Đoạn, vài lựa trắng nõn. Ha ha..."

Cầm của anh ma sát lên tóc tôi, nở nụ cười nhợt nhạt nói tiếp: "Tên là Bạch Tiểu Đoạn đúng không, thật sự nên cảm ơn cô ấy. Nếu không chúng ta đã không thể gặp lại."

Nghe anh cúi đầu nói, nhớ tới Tiểu Tần, là cô bé tôi thân nhất ở trong công ty, tức giận đến quyết miệng, giậm chân, muốn gõ vào đầu cô bé, tôi sẽ từ trong đĩa kẹp đi món cà ri trứng cá cô bé thích ăn, sẽ quay về xoay tròn bàn ăn trong quán Dương Quang Hạ nói "Chờ tôi có tiền nhất định phải ăn bò bít tết, ăn hải sản" cô bé Tiểu Tần là vợ của Tang Thần.

Tiểu Tần, cô bé rõ ràng hiểu được thái độ của tôi đối với Tang Thần, nhưng cô ấy ở trước mặt Triển Tường lại nói dối. Tôi hiểu, con gái vì tình yêu hi sinh chân thành và sự tốt đẹp. Đây không phải bị ai của cô ấy, mà là hết thảy rơi vào vòng xoáy truy đuổi danh lợi trong lòng phụ nữ, một nỗi buồn chung.

Tôi nhớ lại cái phong bì tôi chuyển đi đến hòm thư tin tư nhân 163, cô ấy đã nói, cô ấy chưa từng che giấu ý định theo đuổi cuộc sống tốt đẹp. Cô ấy theo đuổi từng nhân viên quản lý chưa lập gia đình trong công ty, bởi vì bọn họ có thu nhập cao và ổn định, đây là hành động sáng suốt.

Tôi dựa vào Triển Tường, càng thêm dán chặt vào anh. Hít một hơi nói: "Em yêu anh nhiều năm như vậy. Nhưng gặp lại sau mới phát hiện, anh là một con Hùng Ưng vật lộn trong mưa gió, mà em chỉ là một cánh diều mỏng lung khốc trong cơn mưa bụi. Chúng ta bay ở độ cao khác nhau, có thể nhìn nhau, lại không thể ôm nhau."

Anh nhẹ nhàng thờ dài, xoay tròn trên đỉnh đầu của tôi: "Từ tên của chúng ta, đã sớm kết thành trăm năm tình duyên. Linh Kiều, Triển Tường, chúng ta nếu như không có đối phương, ai cũng sẽ bay biến đi mất."

Tôi ngẩng đầu lên, hỏi anh: "Yêu em không?"

Anh kéo tôi chạy xuống phía dưới, chạy thẳng đến lối vào guồng giữ nước thành cổ, nơi đó, có quầy hàng bán chuông gió ước nguyện Đông Ba. Anh mua cái bên cạnh, ở phía trên viết chữ: "Triển Tường yêu Hạ Linh Kiều."

Anh cẩn thận cầm một cái dây buộc chuông trông bền chắc ở nơi ấy, tôi tựa đầu trên ngực anh, nghe nhịp tim anh mạnh mẽ, hạnh phúc thờ dài.

Nếu như cứ ở giây phút này, bảo tôi lập tức chết đi cũng đáng, cũng thỏa mãn.

Tôi nhất định có anh mới có thể sống.

Chương 36

Dịch giả: An

Lúc xế chiều, Tiểu Đoạn hết sức phấn khởi gọi điện thoại tới nói mình chờ chúng tôi ở quán cá Dương Quang cách đây một thước. Khi tôi và Triển Tường ngồi vào đối diện cô ấy thì cô tay chân luống cuống kéo Triển Tường lại, không thèm để ý cái liếc mắt của người khác trong cửa hàng lạnh chanh nói: "Đề tôi nhìn xem là người thế nào mà khiến cho cô ấy bảy lần tám lượt mê mẩn! Chắc chắn, thật đúng là nhân tài hàng đầu. Việc này, anh sẽ không ngại cưới thêm một lần chứ?"

Lông mày Triển Tường xoắn xuýt vào nhau, tôi cắn môi dưới cười.

Tiểu Đoạn đánh một quyền vào vai trái Triển Tường: "Hỏi anh đấy! Nếu như không ngại đem tôi cưới luôn về, vừa vặn tôi muốn kết hôn hôm nay đây."

Triển Tường hai tay ôm quyền, nhẹ nhàng thi lễ, nói: "Tiểu sinh cầu còn không được!"

Tiểu Đoạn không vui, oa oa kêu to: "Cái gì chứ! Anh nói câu này còn biết xấu hổ hay không? Anh phải nói trừ cô ấy kiếp này tôi không nhìn người phụ nữ khác một lần! Như vậy mới không phụ lòng sự si tình của người ta!"

Tôi nói, "Thôi đi, cô nhanh ngồi xuống mau, không thấy người ở đây đều nhìn cô sao?"

Cô ấy ngồi xuống, chỉ là miệng cũng không dừng lại: "Ài, chú à, anh có biết tôi vì tìm anh mà bỏ ra biết bao nhiêu sức lực? Cô ấy không chịu nói số điện thoại của anh, tên trong danh bạ điện thoại di động lại lưu toàn biệt danh nhạt nhẽo, chỉ có bản thân cô ấy nhìn mới hiểu. Tôi căn cứ theo lời cô ấy nói, khoanh vùng ra được một vị trí đại khái, lên trên mạng tra bản đồ rồi tra đây số chiến đấu mất ba bốn ngày, ước tính cũng phải 114 cuộc gọi tính phí ra đủ mua tám trăm xấp vải! Nào có dễ dàng cho tôi à? Nói đi! Anh chuẩn bị làm sao báo đáp tôi đây, nói cho anh, bốn tiểu thư khẩu vị mạnh vô cùng đấy!"

Triển Tường mang thực đơn đẩy lên trước mặt cô, nói: "Bạch tiểu thư cứ việc gọi."

"Anh cho rằng mời bốn tiểu thư ăn một bữa cơm là được sao? Bốn tiểu thư có dễ nuôi như vậy chắc?"

"Cô muốn thế nào cứ nói, không sao." Triển Tường càng coi là thật.

Tiểu Đoạn không nhịn được bật cười, nằm ở trên bàn, hai vai run rẩy, cười càng thêm khoa trương.

Tôi nói cho Triển Tường: "Cô ấy ba hoa với anh đó!"

Triển Tường kè miệng tiến gần bên tai tôi khẽ nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Tôi mới chợt nhớ tới, lại đến sinh nhật mình rồi. 25 tuổi.

Anh lại nói: "Chuẩn bị quà cho em, ở trong rương hành lý."

Quả nhiên, cơm nước xong trở lại khách sạn, anh gõ cửa phòng tôi cùng Tiểu Đoạn, đưa vào một túi văn kiện, tôi nghi hoặc mở ra, rút ra. Tuyệt đối không nghĩ tới, bên trong chứa những tờ giấy tại Di Nhân Các!!!

Một tấm lại một tấm, kiểu dáng to nhỏ tương đương, bên ngoài sạch sẽ giống nhau mùi giấy từ lâu, chữ viết màu xanh, có đậm có nhạt. Tôi lặng lẽ ôm lấy eo anh, kè sát anh.

Tiểu Đoạn nói: "Các người chiếu cố người cô đơn một chút được không! Đừng quá buồn nôn! Ngăn chặn thân mật!"

Triển Tường cười lui ra, tôi đưa anh đến cửa, anh dùng bàn tay, vuốt ve trên đầu tôi giống như ngày xưa.

Tôi và Tiểu Đoạn nằm lý ở trên giường, nhìn vào những ký ức tươi đẹp tôi đã viết, ngàn nỗi tương tư gửi trong từng câu chữ.

Tiểu Đoạn một bên đọc một bên cảm thán: "Nữ cô nhện giỏi quá! Nếu là tôi ấy, tôi đã sớm chạy đến trước mặt người ta thông báo rồi, ai quản trong lòng anh ta nghĩ tới gì chứ, muốn sinh ra thì sinh, muốn chết thì chết, như thế này oan uổng quá đi! Oa oa oa, tình yêu đúng là không hiểu nổi!"

"Cho nên, trên thế giới này, có người như cô, thì có người như tôi. Bởi vì người với người đều không giống nhau, nên lòng người mới khó đoán; bởi vì khó đoán, nên tình cảm con người mới càng phong phú."

"Đó là gì vậy, những thứ này làm sao anh tìm thấy nó!"

Tôi dùng lại trang giấy đang lật trên tay, là sao, anh tìm được bằng cách nào chứ? Đây vốn là bí mật của tôi, không ai biết.

Tôi lắc lắc đầu, Tiểu Đoạn lôi kéo tôi đi đến phòng anh ở sát vách, hô to: "Chú à, mở cửa, mở cửa, chú à!"

Anh mở cửa, tóc trên đầu nhẹp dãn lại, trên mặt còn có giọt nước chưa lau khô, ăn mặc áo ngủ, cả người sau khi tắm mùi thơm ngát, thoải mái tiếp nhận ánh mắt tôi cùng Tiểu Đoạn. Tôi mặt đỏ cúi đầu, Tiểu Đoạn đăm chiêu vây quanh anh sau khi đi một vòng đưa ra lời bình: "Cái này, còn rất gọi cảm. Điều nói đàn ông lơ đãng kéo cả vật xuống, hoặc là mở cúc áo sơ mi nút đầu tiên ra, còn có lúc mới tắm xong đi ra là rung động nhất, hóa ra là sự thật. Ai, chú à, thương lượng chuyện này với chú, ngày mai chú mặc áo sơ mi, ở trước mặt tôi không ngừng đi tới đi lui, để tôi xem đến nghiện, OK?"

Triển Tường nghe răng nờ nụ cười, nói: "Vậy cô hỏi một chút cô ấy có đồng ý hay không đi."

Tôi hỏi lại: "Chuyện gì?"

Tôi mang tập giấy kia đưa đến trước mặt anh, hỏi "Đây là chuyện gì? Ai nói cho anh? Ai cho anh vậy?"

Anh để chúng tôi vào phòng ngồi xuống, tiếp nhận tập giấy lật xem, hỏi hột nói: "Sau khi biết em rời khỏi Trung Sơn, tôi gọi điện thoại cho chị dâu ba, chị nói cho tôi, em trở về quê nhà, mẹ em đang giúp em dùng phương pháp dân gian chữa bệnh mắt, đồng thời có hiệu quả. Chị còn nói, em sẽ ở lại quê nhà thời gian dài. Tôi thoáng an tâm lại, vốn định đến khi kết thúc kỳ nghỉ mùa xuân trở về tìm em.

Em cũng biết cửa ải kinh doanh là ở cuối năm công ty không thể cho nghỉ được. Chỉ là không nghĩ tới, khi tôi sắp xếp xong, đúng lúc muốn lên đường thì chị ba nói em sớm đi rồi. Tôi rất ảo não vì không tìm em sớm hơn. Buồn khổ không cách nào giải quyết, tôi rất mệt mỏi. Không tìm được số điện thoại liên lạc của em, không ai biết cả. Gọi số trước đây của em thì vẫn tắt máy, tôi truyền đi rất nhiều tin tức nhưng như đá chìm đáy biển, bật vô âm tín.

"Có một lần trở lại công ty tôi hỏi Tiểu Tàn, Tiểu Tàn nói ngày ấy em đi, ăn cơm ở Di Nhân Các vẫn dùng số điện thoại cũ. Tôi đột nhiên nhớ tới em từng dẫn tôi đến nhà hàng kia. Luôn cảm thấy ở nơi đó, sẽ tìm được một phản đáp án tôi muốn. Một loại trực giác rất mãnh liệt. Tuy là trực giác, nhưng thật sự rất linh nghiệm.

Ở Di Nhân Các, tôi hỏi một người phục vụ xem anh ta có nhận ra vị khách hàng họ Hạ hay không, rất thường xuyên đến, là một cô gái để tóc dài. Anh ta nói không nhận ra, anh ta mới tới. Tôi nhờ anh ta tìm giúp nhân viên làm việc lâu nhất ở đó, anh ta liền gọi tới vị giám đốc họ Hạ.

"Anh ta hỏi dò quan hệ của tôi và em. Tôi không hiểu là có ý gì, cho nên chỉ nói tôi là chú, đồng thời trước đây đã tới nơi này. Hiện tại em mắt tích, người nhà vô cùng lo lắng, bởi vì em thường xuyên đến nơi này, mới hi vọng có thể hỏi thăm được một chút dấu vết.

"Anh ta tin tôi. Về văn phòng lấy ra những tờ giấy này. Anh ta nói em mỗi lần đều tự mình lưu lại, nếu không dựa theo quy định nhà hàng, sau ba ngày sẽ bỏ. Để tỏ lòng cảm ơn, tôi cũng cho anh ta một chút tâm ý."

Tiểu Đoạn vừa lau nước mắt vừa nói: "Quá cảm động! Chú à anh quá đẹp trai!"

Tôi đi tới bên cạnh anh, nắm anh tay, nước mắt rơi xuống.

Anh vì tôi lau đi nước mắt trượt xuống quai hàm, khe vuốt trên đầu tôi. Vuốt ve cẩn thận giống như chạm vào trẻ con.

Tiểu Đoạn đem tập giấy kia ôm vào trong ngực, lôi kéo tôi trở về phòng, vừa đi vừa nghẹn ngào: "Đừng quá thân mật, cẩn thận lửa cháy."

Lông mày của tôi vận thành chữ xuyên: "Cô thật đúng là cái gì cũng hiểu!"

Cô ấy nhưng bi buồn rầu thê đáp: "Cô đừng có đoán mò. Tôi là rất thuần khiết."

Rốt cuộc là ai ở nghĩ vớ vẩn?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Dịch giả: An

37.

Triển Tường được nghỉ 9 ngày. Những ngày sau đó, ba người chúng tôi hay ngồi trong một quán rượu ngoài trời ở Thúc Hà, bát lớn uống nước, chén nhỏ uống rượu. Đôi khi sẽ nói mấy câu, đôi khi lại chẳng nói năng gì.

Ngồi trên xích đu tôi dựa đầu vào vai Triển Tường. Ngồi yên suốt một buổi sáng, rồi một buổi chiều. Tôi dường như có thể nghe được tiếng thời gian đi qua, như một dòng nước nhỏ róc rách, không nhanh không chậm, không chậm không nhanh. Mặc kệ người đời có bao nhiêu điều tiếc nuối, bao nhiêu lời thỉnh cầu, bao nhiêu nỗi mong mỏi, thời gian vẫn không chân chừ mà đi qua mỗi người.

Giờ phút này, vì có những người xung quanh tôi không còn sầu não nữa. Hạnh phúc ngập tràn dâng đầy trong tim.

Tôi nhìn Bạch Tiểu Đoạn đang mặc chiếc váy đậm chất dân tộc xoay vòng vòng, theo như lời cô nói: "Đến Lệ Giang sẽ yêu thôi, có không ít người như vậy đâu!"

Tôi chỉ vào cô nói với Triển Tường, Tiểu Đoạn đúng là quý nhân của chúng ta.

Anh gạt đầu, cầm lấy tay tôi càng chặt.

Không chỉ vì Lệ Giang là địa phương của tình yêu, mà nó còn là một trấn cổ xa lạ. Bởi xa cách gấp lại sau đó mới ngọt ngào như vậy, cho nên chúng tôi không kiêng dè chút nào hưởng thụ sự tốt đẹp trong thế giới của hai người yêu nhau.

Lệ Giang có môi trường khiến người ta thư giãn, buông xuống mọi đề phòng, ung dung hưởng thụ. Tiểu Đoạn thì dựng đủ loại câu chuyện khủng bố để ủng hộ những người dân ông đến gần. Thấy bọn họ chạy trốn chết cô ấy sẽ ở phía sau cười sáng khoái.

Tôi chế nhạo cô nói, cô thật là tệ nhạt. Cô ấy sẽ trợn mắt lên lấy dáng vẻ giả vờ vô tội biện bạch: "Tôi không thể mặc sườn xám đi giày cao gót leo lên Vạn Cổ Lâu, lại không thể để cô công, gánh theo tôi ngoan ngoãn lạnh lợi, thật gây chuyện thị phi biết bao, hay là chúng ta đạp xe đạp đi Bạch Sa nhé, nghe nói có cây cầu hơn 800 năm, 800 năm được mấy lần luân hồi rồi nha thật, thật, thật là làm cho người ta sinh ra sợ hãi!" Triển Tường đột nhiên giờ tay chỉ vào một cái cây nói, nhìn thấy không Bạch Tiểu Đoạn, cái cây kia hơn 1200 năm, cô dùng miệng thổi thêm tiền khí cho nó sẽ thành tinh đấy.

Tiểu Đoạn liền thật sự chạy đến bên cái cây kia, quai hàm phồng lên, thổi phù phù mấy cái, sau đó gãi đầu nói, sao không thành tinh.

Chúng tôi tạo thành một tổ hợp vui vẻ.

Đi dạo, mỗi ngày đều như thế, không có bất kỳ áp lực nào. Cái gì cũng đều không làm. Nhân tản đạo tới dạo lui. Ngày thứ tư, chúng tôi đem đường Lệ Giang đá đến hư, cuối cùng chuyển đến Bạch Sa. Chúng tôi đứng trên đất Bạch Sa xem Bích Họa, học viết chữ tượng hình phương Tây ngày xưa. Triển Tường dùng ba loại ngôn ngữ từ trước đến giờ, giới thiệu Bạch Sa cho 11 du khách đến từ tám quốc gia, do đó kiếm được không ít thù lao. Tôi và Tiểu Đoạn tay cầm tiền vui mừng mãnh liệt, Tiểu Đoạn nói chú à anh ở nơi này tính làm nghề tay trái sao. Triển Tường nghi ngờ nhìn chúng tôi nói, lâu như vậy cô vẫn chưa muốn đi sao? Chẳng lẽ còn muốn ở mãi không đi?

Còn chưa kịp trả lời, anh đột nhiên vui vẻ kéo chúng tôi đi ra bến xe, ngồi lên tuyến xe đi đến Thụy Lệ mua ngọc Mãnh Cung. Cái của tôi vốn là một mặt dây chuyền, nhưng tôi đổi nó lấy đồng xu của triều đại Càn Long từ nhiều năm trước. Triển Tường đem đồng tiền bỏ vào túi áo nói rằng hai cái ở chung một chỗ sẽ không cô đơn. Còn của Tiểu Đoạn là một cái vòng tay. Theo Tiểu Đoạn nói: "Tôi nên nhận được cái này, nói sao thì tôi vẫn là một cô gái may mắn mà!"

Ngày thứ năm Tiểu Đoạn đột nhiên rời đi. Trên tờ giấy cũ nát chỉ để lại câu nói: "Nữ à, phải hạnh phúc nhé!"

Ngày thứ hai Tiểu Đoạn đi, chúng tôi cũng rời đi. Tuy rằng kỳ nghỉ của Triển Tường còn chưa kết thúc.

Lãng mạn ngắn ngủi qua đi, chúng tôi phải đối mặt những điều vụn vặt bình thường lại mệt nhọc trong cuộc sống con người.

Trong cuộc đời, pháo hoa cuối cùng thực ra cũng chỉ là trần thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Đã Hai Mươi Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.